ERIN WATT

1 NEW YORK TIMES BESTSELLER
WALL STREET JOURNAL BESTSELLER
USA TODAY BESTSELLER

Prințul de hârtie

AL DOILEA VOLUM DIN SERIA

Erin Watt

Prinţul de hârtie

AL DOILEA VOLUM DIN SERIA FAMILIA ROYAL

Traducere din limba engleză de

Deniz Otay

EDITURA TREI

2022

Autor: Erin Watt

Titlu original: Broken Prince

Copyright © 2016

Copyright © Editura Trei, 2022 pentru prezenta ediţie

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-0311-9
ISBN (epub): 978-606-40-0449-9

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Oana Duşmănescu

Coperta colecţiei: Faber Studio
Ilustraţie şi design copertă: Meljean Brook

Director producţie:

Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Gabriela Chircea

Corectură:
Irina Muşătoiu
Maria Muşuroiu

Conţinutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimţământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosinţă al lucrării nu este transferabil.
Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparţin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Fanilor care iubesc această serie chiar mai mult decât o iubim noi

Capitolul 1

Reed

Casa e adâncită în întuneric şi linişte când traversez antreul bucătăriei. Aproape o mie de metri pătraţi şi nici ţipenie de om prin preajmă. Chipul mi se destinde într-un zâmbet larg. Cu fraţii mei rătăciţi prin toate direcţiile, menajera plecată şi tatăl meu dus departe, cine ştie pe unde, am tot conacul Royal numai pentru mine şi iubita mea.

Oh, da.

Grăbesc pasul de-a lungul bucătăriei şi urc treptele din spate. Sper că Ella mă aşteaptă sus, în patul ei, arătând drăguţ şi sexy într-unul dintre tricourile mele mai vechi, în care doarme de obicei. Ar fi şi mai bine dac-ar purta doar atât... Mă grăbesc, trecând pe lângă dormitorul meu, pe lângă vechea cameră a lui Easton şi Gid, până ajung în faţa dormitorului Ellei care, în mod dezamăgitor, e închis. După o bătaie scurtă în uşă, nu primesc niciun răspuns. Încruntat, îmi scot telefonul din buzunarul de la spate şi scriu un mesaj rapid.

Unde eşti, iubito?

Nu răspunde. Îmi lovesc uşor telefonul de picior. Probabil a ieşit cu prietena ei, Valerie, în seara asta, ceea

ce cumva e bine, de fapt, pentru că mi-ar prinde bine un duş înainte s-o văd. Băieţii au fumat o tonă de iarbă în seara asta la Wade acasă şi nu vreau să-i împut Ellei camera.

Plan nou. Duş, bărbierit, iar apoi pornesc în căutarea iubitei mele. Îmi dau jos tricoul, îl strâng grămadă în mână şi deschid uşa dormitorului meu, fără să mă deranjez să aprind lumina. Îmi arunc papucii din picioare şi merg de-a lungul covorului până la baia camerei.

Îi pot simţi mirosul încă dinainte s-o văd.

Ce dra...?

Cu mirosul respingător de trandafiri intrându-mi în nări, merg clătinându-mă până în dreptul patului.

— Nu se poate, mârâi atunci când disting silueta neclară de pe saltea.

Simt un val de iritare care-mi sfâşie coloana, gonesc înapoi spre uşa de la intrare şi aprind lumina. Apoi regret instantaneu că am făcut asta, deoarece lumina galbenă palidă, care umple camera, dezvăluie formele despuiate ale unei femei cu care nu vreau să am nimic de-a face.

— Ce *mama dracului* cauţi aici? mă răstesc la fosta prietenă a tatălui meu.

Brooke Davidson îmi zâmbeşte cu o falsă timiditate.

— Mi-a fost dor de tine.

Rămân cu gura căscată. Femeia asta vorbeşte serios acum? Arunc o privire pe hol, să mă asigur că Ella e încă plecată. Apoi mă îndrept spre pat.

— Ieşi afară, mârâi, apucând-o de încheietura mâinii şi trăgând-o jos din pat.

Rahat, va trebui să schimb aşternuturile, căci dacă e ceva ce pute mai tare decât berea învechită şi iarba la un loc, aia e Brooke Davidson.

— De ce? Înainte nu te plângeai.

Îşi linge buzele roşii într-un fel în care sunt sigur că se vrea a fi sexy, dar care-mi întoarce stomacul pe dos. Sunt multe secrete în trecutul meu pe care Ella nu le cunoaşte. Multe care i-ar provoca scârbă. Iar femeia din faţa mea e unul dintre ele.

— Ţin minte cât se poate de clar că ţi-am spus că nu mai vreau să am de-a face cu o zdreanţă ca tine.

Zâmbetul arogant al lui Brooke se evaporă.

— Iar eu ţi-am spus să nu vorbeşti aşa cu mine.

— Am să vorbesc cum am eu chef cu tine, spun dispreţuitor.

Mai arunc o privire spre uşă. Încep să transpir de disperare. Nu se poate ca Brooke să mai fie aici când se întoarce Ella.

Dar cum mama dracului aş putea să explic aşa ceva? Privirea îmi cade pe hainele lui Brooke, aruncate pe jos – minuscula rochie scurtă, lenjeria din dantelă, o pereche de pantofi cu toc.

Încălţările mele au aterizat din greşeală lângă ale ei. Totul e o mare harababură.

Iau pantofii cu toc ai lui Brook şi-i arunc spre pat.

— Nu mă interesează ce încerci să faci. Ieşi dracului afară.

Îmi aruncă pantofii înapoi. Unul dintre tocuri îmi zgârie pieptul gol înainte de a cădea pe podea.

— Obligă-mă.

Îmi strâng palmele pe ceafă. În afară de a o lua cu forţa şi a o da afară, nu par să existe alte variante. Ce naiba ar zice Ella dacă m-ar prinde scoţând-o pe sus pe Brooke din camera mea?

Hei, iubito, nu mă băga în seamă. Doar arunc gunoiul. Vezi tu, m-am culcat cu iubita tatălui meu de vreo două ori, iar acum, că s-au despărţit, cred că vrea să mi se

strecoare iar în pantaloni. Nu e deloc dezgustător, nu-i aşa? Şi ar urma o chicoteală înfundată.

Îmi încleştez pumnii de o parte şi de alta a corpului. Gideon mi-a spus întotdeauna că sunt autodistructiv, dar frate, asta e autodistrugere la un cu totul alt nivel. *Eu* am făcut asta. Am lăsat furia faţă de tatăl meu să mă târască în pat cu târfa asta. Mi-am spus că, după tot ce i-a făcut mamei, merita să mi-o trag cu iubită-sa pe la spatele lui.

Iar acum totul s-a întors împotriva mea.

— Îmbracă-te, îi şuier. Discuţia asta s-a terminat...

Tresar la sunetul de paşi de pe hol.

Cineva îmi strigă numele.

Brooke îşi întoarce capul. Şi ea aude.

Futu-i. Futu-i. *Futu-i*.

Vocea Ellei se aude chiar în faţa uşii mele.

— Oh, ce bine, Ella a ajuns acasă, spune Brooke, în timp ce sângele îmi pompează neregulat în urechi. Am nişte veşti pe care vi le pot împărtăşi amândurora.

E probabil cea mai stupidă chestie pe care aş putea s-o fac, dar singurul meu gând e să *rezolv problema asta*. Femeia asta trebuie să *plece*.

Aşa că mă opresc din orice altceva şi mă năpustesc asupra ei. O apuc pe Brooke de braţ şi o târăsc de pe saltea, dar javra mă trage în jos. Încerc să evit orice contact cu corpul ei gol, dar, în cele din urmă, îmi pierd echilibrul. Ea profită de asta şi se prinde de spatele meu. Un râset uşor îmi pufneşte în ureche în timp ce ţâţele ei siliconate mi se lipesc pe piele.

Mă uit panicat la mânerul uşii, care se roteşte.

Brooke îmi şopteşte:

— Sunt însărcinată, iar copilul e al tău.

Ce?

Întregul univers mi se zdruncină, apoi se opreşte în loc.

Uşa se deschide larg. Faţa superbă a Ellei se întâlneşte cu a mea. Îi privesc expresia chipului, trecând de la bucurie la şoc.

— Reed?

Rămân înmărmurit, însă mintea mea face eforturi imense, încercând frenetic să socotească care a fost ultima dată când eu şi Brooke am făcut ceva împreună. Era de Sfântul Patrick. Gid şi cu mine o ardeam la piscină. El s-a îmbătat. M-am îmbătat şi eu. Era din cale-afară de supărat pentru nu mai ştiu ce. Tata, Sav, Dinah, Steve. N-am înţeles mare lucru.

Remarc destul de vag chicotitul lui Brooke. Zăresc faţa Ellei, însă n-o văd cu adevărat. Ar trebui să zic ceva, dar nu spun nimic. Sunt ocupat. Ocupat să mă panichez. Ocupat să-mi aduc aminte.

De Sfântul Patrick... Mă împiedicasem pe trepte şi apoi m-am trântit undeva şi m-am trezit cu scula înfăşurată într-o gură umedă. Ştiam că nu era Abby, pentru că mă despărţisem de ea deja şi, în orice caz, nu era genul care să se furişeze la mine în cameră. Şi, la urma urmei, cine sunt eu să refuz o felaţie gratis?

Gura Ellei se deschide şi spune ceva. Dar eu nu aud. Sunt cuprins într-un vârtej de vină şi ură de sine, din care nu pot ieşi. Tot ce pot să fac e să mă holbez la ea. La iubita mea. Cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată. Nu-mi pot întoarce privirea de la părul ei auriu, de la ochii ei mari şi albaştri, care mă imploră să-i ofer o explicaţie.

Spune ceva, le ordon coardelor mele vocale, dar ele nu cooperează.

Nu-mi pot mişca buzele. Simt o atingere rece pe gât şi tresar.

Spune ceva, la naiba. N-o lăsa să plece...

Prea târziu. Ella dispare valvârtej pe uşă.

Zgomotul uşii trântite mă scoate din transă. Aproape. Tot nu mă pot mişca. Abia pot să respir.

De Sfântul Patrick... Asta a fost cu mai bine de şase luni în urmă. Nu ştiu multe despre femeile gravide, dar la Brooke nu se vede mai nimic. N-are cum.

N-are. Cum.

N-are. Cum. Să. Fie. Al. Meu.

O zbughesc din pat, ignorând tremuratul sălbatic al mâinilor mele, şi ies pe uşă.

— Pe bune? aud vocea amuzată a lui Brooke. Ai să alergi după ea? Cum ai să-i explici asta, dragule?

Mă întorc furios către ea.

— Femeie, dacă nu ieşi dracului din camera mea, jur pe Dumnezeu că te arunc afară.

Tata mi-a spus mereu că un bărbat care ridică mâna asupra unei femei se coboară până se face una cu pământul. Aşa că n-am lovit niciodată o femeie. N-am avut niciodată impulsul ăsta până când am cunoscut-o pe Brooke Davidson.

Ea îmi ignoră ameninţarea. Continuă să mă ia peste picior, scoţând la iveală toate temerile mele.

— Ce minciuni îi vei spune? Că nu m-ai atins niciodată? Că nu m-ai dorit niciodată? Cum crezi c-o să reacţioneze când află că ţi-ai pus-o cu iubita tăticului tău? Crezi c-o să te mai vrea?

Privesc către cadrul gol al uşii. Aud sunete înăbuşite dinspre camera Ellei. Îmi vine s-o iau la goană pe hol, dar nu pot. Nu cât timp Brooke e încă în casă. Dacă dă fuga până acolo în curul gol, spunând că e însărcinată cu copilul meu? Cum îi explic asta Ellei? Cum o fac să mă creadă? Brooke trebuie să dispară înainte ca eu să dau ochii cu Ella.

— *Ieşi afară*.

Îmi vărs toţi nervii pe Brooke.

— Nu vrei să afli sexul copilului mai întâi?
— Nu. Nu vreau.
Privesc trupul ei suplu şi dezgolit şi văd o uşoară umflătură pe abdomen. Mi se umple gura de fiere. Brooke nu e genul care să se îngraşe. Corpul e singura ei armă. Aşa că javra nu minte cu privire la sarcină.
Dar copilul ăla nu e al meu.
Ar putea fi al tatei, dar cu siguranţă *nu* e al meu.
Smucesc uşa şi ies în fugă din cameră.
— Ella! strig.
Nu ştiu ce am să-i spun, dar e mai bine decât să nu-i spun nimic. Încă mă blestem pentru că am rămas în halul ăla de împietrit în faţa ei. Doamne, ce dobitoc sunt.
Mă opresc în faţa uşii ei. Scanez încăperea dintr-o privire, dar nu văd nimic. Apoi aud – sunetul grav, grohăit al unui motor de maşină sport în timp ce e turat. Copleşit de panică, o iau la goană pe trepte, în timp ce Brooke râde în hohote în urma mea, ca o vrăjitoare de Halloween.
Mă năpustesc asupra uşii de la intrare, uitând că e încuiată şi, pe când reuşesc s-o descui, nu găsesc nici urmă de Ella. O fi zbughit-o pe şosea cu viteza luminii. Rahat.
Pietrişul de sub picioare îmi aminteşte că am pe mine doar jeanşii şi nimic altceva. Mă răsucesc pe călcâie, urc treptele câte trei deodată şi mă opresc în faţa lui Brooke.
— Nu se poate ca ăla să fie copilul meu, mormăi eu.
Dac-ar fi fost cu adevărat al meu, Brooke ar fi jucat cartea asta cu mult timp în urmă, n-ar fi aşteptat până acum.
— Şi cred că nu e nici al tatălui meu, altfel n-ai sta dezbrăcată în camera mea ca o curvă de doi bani.
— E al cui zic eu că e, îmi spune pe un ton distant.
— Unde e dovada?

— N-am nevoie de dovezi. E cuvântul meu împotriva cuvântului tău, iar până când sosesc rezultatele testelor de paternitate, deja voi avea un inel pe deget.

— Îţi doresc multă baftă.

Mă prinde de braţ când încerc să trec pe lângă ea.

— N-am nevoie de baftă. Te am pe tine.

— Nu. Nu m-ai avut niciodată.

Mă eliberez din strânsoarea ei, scuturându-mi mâna. Plec s-o caut pe Ella.

— Poţi sta cât vrei tu aici, Brooke. Nu-ţi mai fac jocurile.

Vocea ei glacială mă opreşte înainte să ajung la camera mea.

— Dacă-l convingi pe Callum să mă ceară de nevastă, o să le spun tuturor că e copilul lui. Dacă nu mă ajuţi, toţi vor crede că e copilul tău.

Mă opresc în prag.

— Testele ADN vor arăta că nu e al meu.

— Poate, ciripeşte ea, dar testele ADN vor arăta că fătul aparţine unui membru al familiei Royal. Testele alea nu fac diferenţa mereu între rude, mai ales între taţi şi fii. Va fi destul cât s-o facă pe Ella să aibă îndoieli. Aşa că te-ntreb pe tine, Reed, vrei să spun lumii întregi – şi *Ellei* – că vei fi tătic? Pentru că am s-o fac. Sau poţi accepta condiţiile mele şi nu va afla nimeni.

Ezit.

— Ne-am înţeles?

Scrâşnesc din dinţi.

— Dacă fac asta, dacă reuşesc să-i bag în cap – mă străduiesc să găsesc cuvântul potrivit – ideea asta lui taică-meu, ai s-o laşi pe Ella în pace?

— La ce te referi?

Mă întorc lent.

— Mă refer ca nicio mizerie din partea ta să nu ajungă la Ella, javră. Nu vorbeşti cu ea, nici măcar pentru a-i explica

asta – fac semn spre trupul ei, care e acum îmbrăcat. Zâmbeşti, saluţi, dar fără să te apropii prea mult.

N-am încredere în femeia asta, dar dacă pot să fac un târg de dragul Ellei – da, şi de dragul meu – atunci o voi face. Tata şi-a căutat-o cu lumânarea ajungând în pat cu femeia asta. N-are decât să se tăvălească din nou în mizeria aia.

— S-a făcut. Tu convinge-l pe taică-tău şi poţi trăi fericit până la adânci bătrâneţi cu Ella.

Brooke izbucneşte în râs în timp ce se apleacă să-şi ia pantofii.

— *Dacă* poţi s-o recâştigi.

Capitolul 2

Două ore mai târziu, intru deja în panică. E trecut de miezul nopţii şi Ella nu s-a întors.

Nu vine odată acasă să urle la mine? Am nevoie de ea să-mi spună că sunt un dobitoc şi că nu merit să-şi piardă vremea cu mine. Am nevoie să fie în faţa mea şi să scuipe flăcări. Am nevoie să urle la mine, să-mi tragă pumni şi picioare.

Am nevoie de ea, la dracu’.

Îmi verific telefonul. Au trecut ore bune de când a plecat. Îi tastez numărul, dar nu răspunde.

Încă un apel şi intră căsuţa vocală.

Îi scriu mesaj: *Unde eşti?*

Niciun răspuns.

Tata e îngrijorat.

Tastez minciuna asta sperând c-o să primesc un răspuns, dar telefonul tace în continuare. Poate că mi-a blocat numărul. Gândul ăsta mă doare, dar nu m-ar mira să fie aşa, astfel că alerg în camera fratelui meu. Nu se poate ca Ella să ne fi blocat pe toţi.

Easton încă doarme, dar telefonul lui e la încărcat pe noptieră. Îl deblochez şi scriu încă un mesaj. Îl place pe Easton. I-a plătit datoriile. Lui Easton i-ar răspunde, nu-i aşa?

Hei. Reed mi-a spus că s-a întâmplat ceva. Eşti OK?

Nimic.

Poate a parcat pe undeva pe drum şi acum se plimbă de-a lungul ţărmului. Bag în buzunar telefonul lui frate-meu, în caz că se hotărăşte să-i răspundă, şi cobor repede în curtea din spate.

Ţărmul e complet pustiu, aşa că mă îndrept în pas alergător spre domeniul Worthington, o proprietate aflată patru case mai jos. Nici acolo nu e.

Mă uit în jur, la ţărmul pietros, apoi spre largul oceanului şi nu văd nimic. Nici ţipenie de om. Nicio urmă în nisip. Nimic.

Frustrarea se transformă rapid în panică în timp ce alerg înapoi spre casă şi urc în Range Roverul meu. Ţinând degetul apăsat pe butonul de pornire, lovesc agitat cu pumnul de bord. Gândeşte. Gândeşte. *Gândeşte*.

Valerie. Sigur e la Valerie.

În mai puţin de zece minute, ajung în faţa casei lui Val, dar nici urmă de decapotabila sport de culoare albastră a Ellei. Cu motorul Roverului încă pornit, sar din maşină şi mă îndrept grăbit spre alee. Maşina Ellei nu e nici acolo.

Arunc din nou un ochi în telefon. Niciun mesaj. Nici pe telefonul lui Easton. Ecranul îmi arată că am antrenament de fotbal american în douăzeci de minute, ceea ce înseamnă că Ella trebuie să ajungă la brutăria la care

lucrează. De regulă, mergem împreună. Chiar şi după ce a primit maşina – un cadou de la tatăl meu – am continuat să mergem împreună.

Ella a spus că făceam asta pentru că nu-i plăcea să conducă. Eu i-am spus că e periculos să conducă dimineaţa. Ne minţeam unul pe celălalt pentru că niciunul dintre noi nu era dispus să recunoască adevărul: eram topiţi unul după celălalt. Cel puţin eu. Din momentul în care a apărut în prag, cu o pereche de ochi mari şi un optimism rezervat, n-am mai putut să mă ţin departe de ea.

Instinctul îmi spunea că nu va fi bine pentru mine. Instinctul meu se înşela. Nu ea era periculoasă. Eu eram. Şi încă sunt.

Reed, distrugătorul.

Ar fi o poreclă mişto dacă n-ar fi fost vorba de vieţile noastre, pe care eu le-am distrus.

Când ajung, parcarea din faţa brutăriei e goală. După cinci minute de bătut la uşă, proprietara – Lucy, cred – apare încruntată.

— Deschidem abia într-o oră, mă informează.

— Sunt Reed Royal, iub...

Ce sunt? Iubitul ei? Fratele ei vitreg? Ce?

— Prietenul Ellei.

La dracu’, nici măcar atât nu sunt.

— E aici? E o urgenţă de familie.

— Nu, n-a mai trecut pe aici.

Lucy ridică din sprânceană în semn de îngrijorare.

— Am sunat-o şi nu răspunde. E un angajat atât de bun, mă gândeam că poate s-a îmbolnăvit şi nu m-a putut anunţa.

Simt cum mi se strânge inima. Ella n-a lipsit nici măcar o zi la brutărie, cu toate că trebuie să se trezească dis-de-

dimineaţă şi să lucreze aproape trei ore înainte de începerea cursurilor.

— Ah, bine, probabil e acasă, în pat, bombăn eu, retrăgându-mă.

— Stai puţin, spune Lucy. Ce se petrece? Tatăl tău ştie că Ella lipseşte?

— Nu lipseşte, doamnă, îi răspund la jumătatea distanţei spre maşină. E acasă. Cum spuneaţi, bolnavă. La pat.

Ies din parcare şi-l sun pe antrenor.

— Nu mai apuc să vin la antrenamente. Urgenţă de familie, îi repet.

Antrenorul Lewis mă face cu ou şi cu oţet, dar eu îndepărtez telefonul de ureche. După câteva minute, se calmează.

— Bine, fiule. Dar mă aştept să te găsesc aici, în echipament, mâine la prima oră.

— Da, să trăiţi.

Când ajung înapoi acasă, o găsesc pe menajera noastră, Sandra, pregătindu-mi micul dejun.

— Ai văzut-o pe Ella? o întreb pe bruneta durdulie.

— Nu, n-aş putea zice c-am văzut-o.

Sandra se uită la ceas.

— De obicei, e plecată la ora asta. Şi tu, de altfel. Ce se întâmplă? Nu aveai antrenamente?

— Antrenorul are o urgenţă în familie, mint.

Sunt al naibii de bun la minciuni. Devine o a doua natură când trebuie să ascunzi constant adevărul.

Sandra spune:

— Sper că nu e nimic serios.

— Şi eu, răspund. Şi eu.

Când ajung sus, intru în camera pe care ar fi trebuit s-o verific înainte să plec valvârtej. Poate s-a furişat înăuntru în timp ce încercam s-o găsesc. Dar în camera Ellei e o

tăcere de mormânt. Patul este încă făcut. Biroul arată impecabil.

Verific în baie, care pare şi ea neatinsă. La fel şifonierul. Toate lucrurile ei atârnă pe umeraşe identice de lemn. Pantofii ei sunt aliniaţi în mod ordonat pe podea. Sunt câteva cutii nedeschise şi plase încă burduşite cu haine pe care, probabil, Brooke le-a ales pentru ea.

Încerc să nu mă simt prost că-i invadez intimitatea şi-i cotrobăi prin noptieră – e goală. I-am mai verificat o dată camera pe vremea când încă nu aveam încredere în ea şi ţin minte că păstra mereu o carte de poezii şi un ceas bărbătesc în noptieră. Ceasul era o copie fidelă a celui pe care-l are tata. Al ei aparţinea prietenului celui mai bun al tatei, Steve, părintele biologic al Ellei.

Mă opresc în mijlocul camerei şi privesc în jur. Nu e nimic aici care i-ar putea trăda prezenţa. Nici telefonul. Nici cartea ei. Nici... ah, la dracu', nu, rucsacul ei nu e aici.

Ies valvârtej pe hol, îndreptându-mă spre camera lui Easton.

— East, trezeşte-te, East! îi spun tăios.

— Ce e? mormăie. E timpul să mă trezesc?

Clipeşte rapid din ochii mijiţi.

— Rahat. Am întârziat la antrenamente. Tu de ce nu eşti acolo deja?

Ţâşneşte din pat, dar îl apuc de braţ înainte s-o ia la fugă.

— Nu mergem la antrenamente. Antrenorul ştie.

— Ce? De ce...

— Lasă asta acum. Cât era datoria ta?

— Ce?

— Cât îi datorai agentului de pariuri?

Clipeşte la mine.

— Opt miare. De ce?

Fac câteva calcule rapide.

— Asta înseamnă că Ella mai are vreo două miare, nu?
— Ella? spune el încruntându-se. Ce-i cu ea?
— Cred că a fugit.
— Unde a fugit?
— A fugit de tot. A fugit de acasă, mormăi eu.
Mă ridic din pat şi mă uit pe geam.
— Tata a plătit-o să stea aici. I-a dat zece miare. Gândeşte-te, East. A trebuit s-o plătească pe această orfană care făcea striptease zece miare ca să vină să locuiască cu noi. Şi probabil i-ar fi dat în fiecare lună banii ăştia.
— De ce a plecat? întreabă confuz, încă pe jumătate adormit.
Continui să mă uit pe geam. Odată ce-i trece deruta, va pune piesele cap la cap.
— Ce-ai făcut?
Mda, acu-i acu.
Podeaua scârţâie în timp ce se plimbă de colo-colo prin cameră. Îl aud bombănind înjurături pe la spatele meu, în timp ce se-mbracă.
— Nu contează, îi spun agitat.
Îi enumăr locurile în care am căutat-o.
— Unde crezi că e?
— Are destul bani să-şi ia un bilet de avion.
— Dar ea e foarte atentă cu banii. Abia a cheltuit din ei cât a stat aici.
Easton aprobă gânditor. Apoi, privirile ni se întâlnesc şi vorbim la unison, ca şi cum noi am fi gemenii Royal, nu fraţii noştri, Sawyer şi Sebastian.
— GPS.
Sunăm la service-ul GPS care aparţine companiei Atlantic Aviation şi pe care tata l-a instalat în fiecare maşină pe care a cumpărat-o vreodată. Asistenta, de altfel

foarte cooperantă, ne spune că maşina nouă, un Audi S5, e parcată la staţia de autobuz.

Ieşim pe uşă înainte ca ea să apuce să ne dea adresa.

— Are şaptespezece ani. Cam atât de înaltă.

Îmi ţin mâna sub bărbie în timp ce o descriu pe Ella vânzătoarei de bilete.

— Blondă. Ochi albaştri.

Albaştri ca Oceanul Atlantic. Gri furtunos, albastru-glacial, la multe leghe adâncime. M-am pierdut în privirea ei în repetate rânduri.

— Şi-a uitat telefonul.

Ridic telefonul meu.

— Trebuie să i-l ducem.

Vânzătoarea de bilete plescăie din limbă.

— Da, sigur. Se grăbea foarte tare să plece. A cumpărat un bilet spre Gainesville. I-a murit bunica, ştiţi voi.

Eu şi East dăm aprobator din cap.

— La ce oră a plecat autocarul?

— Oh, au trecut câteva ore bune. A ajuns deja, cel mai probabil.

Doamna de la bilete scutură capul compătimitor.

— Plângea de mama focului, avea inima zdrobită. Nu mai vezi aşa ceva – copii cărora să le pese atât de mult de bătrâni. Era înduioşător. Mi-a părut îngrozitor de rău pentru ea.

East strânge pumnii lângă mine. Furia lui iradiază în valuri. Dacă eram singuri, probabil unul dintre pumnii lui îmi zbura în faţă.

— Mulţumim, doamnă.

— Pentru puţin, dragă.

Ne expediază dând din cap aprobator.

Ieşim din clădire şi ne oprim la maşina Ellei. Întind mâna şi Easton îmi trânteşte în palmă cheile ei de rezervă.

Înăuntru, îi găsesc brelocul, în compartimentul din mijloc, alături de cartea de poezii şi ceea ce par a fi actele de la maşină vârâte în paginile cărţii. În torpedou şi-a lăsat telefonul, care încă arată toate mesajele necitite de la mine.

A lăsat totul în urma ei. Tot ce are legătură cu familia Royal.

— Trebuie să ajungem la Gainesville, spune Easton pe un ton categoric.

— Ştiu.

— Îi spunem tatei?

Să-i spunem lui Callum Royal ar însemna că-i putem lua avionul. Am ajunge într-o oră. Altfel, ar fi un drum de şase ore şi jumătate.

— Nu ştiu. Simt că nu mai e atât de urgent s-o găsesc. Acum ştiu unde e. Pot ajunge la ea. Trebuie să-mi dau seama în ce fel s-o fac.

— Ce ai făcut? mă întreabă din nou Easton pe un ton acuzator.

Nu sunt pregătit pentru toată ura lui care se va îndrepta înspre mine, aşa că rămân tăcut.

— Reed.

— M-a prins cu Brooke, îi răspund cu un glas răguşit.

El rămâne cu gura căscată.

— Brooke? Brooke a lui tata?

— Da.

Mi-e greu să-l privesc în ochi.

— Ce mama *dracului*? Cât de des ai făcut-o cu Brooke?

— De vreo două ori, recunosc eu. Nu în ultimul timp, însă. Şi în niciun caz nu aseară. Nu m-am atins de ea, East.

Scrâşneşte din dinţi. Moare de nerăbdare să-mi tragă una, dar n-o s-o facă. Nu în public. A mai auzit povestea de la mama. *Numele Royal trebuie păstrat curat, băieţi. E uşor să-l distrugi, e mult mai greu să-l repari.*

— Ar trebui să fii spânzurat de boaşe şi lăsat să atârni până te scofâlceşti.

Îmi scuipă la picioare.

— Dacă n-o găseşti pe Ella s-o aduci înapoi, voi fi primul care se înscrie la asta.

— Destul de cinstit.

Încerc să-mi păstrez calmul. N-are rost să stau supărat acum. N-are rost să răstorn maşina asta. N-are rost să urlu chiar dacă tot ce vreau să fac e să deschid gura şi să eliberez toată furia şi ura de sine.

— Cinstit?

Pufneşte dezgustat.

— Deci te doare-n cot că Ella e în vreun oraş universitar şi o să ajungă să fie pipăită de toţi beţivii?

— E o supravieţuitoare. Sunt convins că e în siguranţă.

Cuvintele îmi sună atât de ridicol, încât mă înec în timp ce le scot. Ella e o fată superbă şi e de una singură. Cine ştie ce se poate întâmpla cu ea?

— Vrei să duci maşina acasă înainte să pornim spre Gainesville?

Easton se holbează la mine.

— Ei bine? întreb nerăbdător.

— Sigur, de ce nu.

Îmi smulge brelocul din mână.

— Adică... cui îi pasă că e o bunăciune de şaptesprezece ani, singură şi cu vreo două miare la ea?

Degetele mi se încleştează. Nu-i ca şi cum vreun drogat cu metamfetamină o să se uite la ea şi o să zică „uite o ţintă uşoară. O fetişcană de-un metru jumate care cântăreşte mai puţin decât un picior de-al meu, n-are ce să-mi facă...” – devine tot mai dificil pentru mine să respir – şi-s sigur că fiecare tip de care o să dea o să aibă doar cele mai bune intenţii. Niciunul n-o s-o târască pe o stradă mai dosită ca s-o poştească cu tovarăşii până o să...

— Taci dracului! urlu.
— În sfârşit, zice East ridicând braţele în aer.
— Ce vrei să zici?
Gâfâi de nervi. Imaginile pe care mi le-a băgat Easton în cap mă fac să-mi vină să alerg până în Gainesville şi să distrug totul în calea mea, ca Hulk.
— Te purtai de parcă nu înseamnă nimic pentru tine. Poate că tu eşti făcut din piatră, dar mie-mi place Ella. Ne... ne făcea bine prezenţa ei.
Mâhnirea lui e aproape palpabilă.
— Ştiu.
Cuvintele par smulse din mine.
— Ştiu, futu-i.
Simt că mă sufoc.
— Dar... *noi* nu i-am făcut ei bine.
Gideon, fratele nostru mai mare, a încercat să ne avertizeze de la bun început. *Stai dracului departe de ea. N-are nevoie de genul nostru de drame. N-o distruge cum am făcut eu cu...*
— Ce vrea să însemne asta?
— Exact aşa cum sună. Suntem toxici, East. Fiecare dintre noi. M-am culcat cu iubita tatei ca să mă răzbun că a fost un bou cu mama. Gemenii sunt băgaţi în nişte rahaturi de care nici nu vreau să aud. Tu eşti un parior incurabil. Gideon e...
Mă opresc. Gid e în propriul lui iad acum, dar Easton nu trebuie să ştie asta.
— Suntem nişte distruşi, omule. Poate îi e mai bine fără noi.
— Nu-i adevărat.
Dar eu chiar cred că e. Nu-i facem deloc bine. Tot ce voia Ella era să trăiască o viaţă normală, liniştită. Nu poate avea asta în familia Royal.

Dacă n-aş fi complet egoist, m-aş da la o parte. L-aş convinge pe East că e cel mai bine pentru ea să stea cât mai departe de noi.

În schimb, păstrez tăcerea şi mă gândesc la ce o să-i spun când o s-o găsim.

— Hai să mergem. Am o idee.

Mă întorc pe călcâie şi mă îndrept spre intrare.

— Credeam că mergem în Gainesville, mormăie East în spatele meu.

— Asta o să ne scutească de drum.

Traversăm în linie dreaptă spre biroul şefului de pază, unde-i bag o sută de dolari în buzunar poliţistului şi ne lasă să ne uităm la camerele de supraveghere din Gainesville. Tipul derulează filmarea până la momentul în care autocarul din Bayview parchează, iar inima îmi stă în loc în timp ce mă uit printre pasageri. Apoi îmi cade până în stomac, când descopăr că niciunul dintre pasageri nu e Ella.

— Ce mama dracului! izbucneşte East, în vreme ce părăsim autogara, zece minute mai târziu. Doamna de la bilete a spus că Ella a luat autocarul ăla.

Maxilarul mi-e atât de încordat, încât abia pot scoate un cuvânt.

— Poate a coborât într-o altă staţie.

Ne târâm înapoi spre Rover şi ne strecurăm înăuntru.

— Şi acum, ce? mă întreabă cu ochii fixaţi ameninţător asupra mea.

Îmi trec o mână prin păr. Am putea să ne oprim la fiecare staţie de autobuz de pe traseu, dar cred că am vâna cai verzi pe pereţi. Ella e isteaţă şi obişnuită să fugă, să dispară spontan dintr-un oraş şi să-şi reconstruiască viaţa. A învăţat asta de la mama ei.

Un alt gând greţos îmi întoarce măruntaiele. O să se angajeze din nou la un club de striptease? Ştiu că Ella va

face tot ceea ce e nevoie pentru a supravieţui, dar gândul că-şi va scoate hainele de pe ea pentru o grămadă de perverşi slinoşi îmi face sângele să fiarbă.

Trebuie s-o găsesc. Dacă s-a întâmplat ceva cu ea din cauza mea, nu voi putea să mi-o iert.

— Mergem acasă, îl anunţ.

Fratele meu mă priveşte uimit.

— De ce?

— Tata are un detectiv pe statul de plată. O s-o găsească mult mai repede decât am putea noi s-o facem.

— Tata o să înnebunească.

Nu zău. Şi o să-i fac faţă cât pot de bine, dar deocamdată Ella e prioritatea.

Capitolul 3

Aşa cum a prezis Easton, tata e palid de mânie când îi spunem că Ella a dispărut. Eu n-am mai dormit de douăzeci şi patru de ore şi sunt extenuat, prea obosit să-i fac faţă în seara asta.

— De ce *dracului* nu m-aţi sunat mai repede? izbucneşte tata.

Păşeşte nervos prin livingul imens, tocurile pantofilor Oxford, de-o mie de dolari, izbindu-se de podeaua lucioasă din lemn masiv.

— Credeam c-o vom găsi înainte să se ajungă la asta, îi spun concis.

— Sunt tutorele ei legal! Trebuia să fiu informat.

Respiraţia tatei devine tot mai apăsată.

— Ce-ai făcut, Reed?

Privirea lui furioasă mă sfredeleşte. Nu se uită la East sau la gemeni, care stau pe canapea cu priviri la fel de îngrijorate. Nu mă surprinde că tata a decis să dea vina pe mine. Ştie că fraţii mei se iau după mine, că singurul Royal care ar fi putut-o îndepărta pe Ella sunt eu.

Înghit în sec. Rahat. Nu vreau să ştie că Ella şi cu mine am ajuns să fim împreună chiar sub nasul lui. Vreau să se concentreze s-o găsească, nu să fie distras de faptul că fiu-su s-a combinat cu pupila lui cea nouă.

— Nu a fost Reed.

Confesiunea calmă a lui Easton mă şochează. Mă uit la fratele meu, dar privirea lui e fixată pe tata.

— Eu sunt motivul pentru care a plecat. Ne-am întâlnit cu agentul meu de pariuri cu o seară înainte – îi datoram nişte bani – şi Ella s-a speriat. Tipul nu e cel mai prietenos om, dacă ştii ce vreau să zic.

Vena de pe fruntea tatei stă să explodeze.

— *Agentul* tău de pariuri? Iar te-ai băgat în rahaturile alea?

— Îmi pare rău, ridică Easton din umeri.

— Îţi pare rău? Ai băgat-o pe Ella într-una din belelele tale şi ai speriat-o într-atât, încât a luat-o la fugă!

Tata se apropie de fratele meu, iar eu mă strecor imediat între ei doi.

— East a făcut o greşeală, îi spun ferm, evitând privirea fratelui meu.

O să-i mulţumesc mai târziu pentru ce-a făcut. Acum, trebuie să-l calmăm pe bătrân.

— Dar asta e, s-a întâmplat şi gata, bine? Ar trebui să ne concentrăm ca s-o găsim.

Umerii tatei se lasă.

— Ai dreptate, aprobă el, înăsprindu-şi trăsăturile. O să-mi sun detectivul.

Iese furtunos din living fără să mai spună un cuvânt, cu sunetul paşilor lui grei răsunând pe coridor. Un moment mai târziu, auzim uşa biroului trântindu-se.

— East, încep eu.

Se-ntoarce spre mine cu o privire ucigătoare.

— N-am făcut-o pentru tine, am făcut-o pentru ea.

Gâtlejul mi se strânge.

— Ştiu.

— Dacă tata ar fi ştiut despre... face un pas înapoi, privind spre gemenii care n-au scos niciun cuvânt în timpul întregii discuţii. Doar l-ar distrage.

— Crezi că detectivul o s-o găsească pe Ella? întreabă Sawyer.

— Da, îi răspund, mimând o convingere pe care n-o simt de fapt.

— Dacă foloseşte cartea de identitate a mamei ei, o poate găsi cu uşurinţă, îl asigură East pe fratele nostru mai mic. Dacă reuşeşte să facă rost de o carte de identitate falsă...

Umerii îi cad, înfrânţi.

— Nu ştiu.

— Nu poate să se ascundă la nesfârşit, spune Seb cu speranţă în voce.

Ba da, poate. E cea mai descurcăreaţă persoană pe care o ştiu. Dacă Ella vrea să dispară, asta o să facă.

Telefonul îmi sună în buzunar. Îl apuc grăbit, dar e ultima persoană al cărei nume voiam să-l văd. Fierea mi se urcă până în gâtlej când văd numele lui Brooke.

O păsărică mi-a şoptit că prinţesa ta a dispărut.

— Ella? întreabă East.

— Brooke.

Numele ei mă arde pe limbă.

— Ce vrea?

— Nimic, mormăi, dar un al doilea mesaj îmi apare.

Callum trebuie să fie distrus. Săracul de el. Are nevoie de cineva care să-i fie alături.

Scrâşnesc din dinţi. E oricum, numai subtilă nu.

În goana nebunească după Ella, n-am apucat să mă gândesc la sarcina lui Brooke şi la târgul pe care l-am făcut cu ea. Acum n-o pot ignora, pentru că mesajele continuă să curgă.

Ai o treabă de făcut, Reed.

Ai făcut o promisiune.

Răspunde-mi, căcăciosule mic ce eşti!

Vrei nişte dramă cu mămici şi copii pe lângă tot restul? Asta vrei?

Dumnezeule. N-am nevoie de asta acum. Îmi reprim furia şi mă forţez să-i răspund.

Calmează-te, javră. O să vorbesc cu el.

— Ce vrea? repetă Easton iritat.

— Nimic, îi răspund din nou.

Apoi îi las pe toţi în living şi mă târâi până la tata în birou.

Nu vreau să fac asta. Chiar nu vreau să fac asta.

Bat la uşă.

— Ce e, Reed?

— De unde ştiai că sunt eu? întreb în timp ce deschid uşa.

— Fiindcă acum că Gideon e plecat, tu eşti liderul găştii vesele de fraţi.

Tata dă pe gât un pahar de whisky în timp ce întinde mâna după sticlă. Şi mă mai mir că nu-l pot dezobişnui pe East.

Oftez adânc.

— Cred c-ar trebui s-o suni pe Brooke.

Tata se opreşte cu dopul sticlei în mână.

Da, m-ai auzit bine, bătrâne. Şi, crede-mă, sunt la fel de şocat ca tine.

Văzând că nu răspunde, mă forţez să insist.

— Când se întoarce Ella, o să ai nevoie de ajutor. Ai nevoie de cineva care să absoarbă toată tensiunea.

Mă înec cu următoarele cuvinte.

— O mână delicată, de femeie, vreau să zic. Ella a fost foarte apropiată de mama ei. Poate că dacă Brooke ar fi fost mai prezentă, Ella n-ar fi plecat.

Tata mă priveşte încruntat.

— Credeam c-o urăşti pe Brooke.

— De câte ori vrei să-ţi spun că sunt un prostănac?

Schiţez un zâmbet dureros de forţat.

Nu pare convins.

— Vrea un inel şi eu nu sunt pregătit pentru asta.

Slavă Domnului. Se pare că băutura nu i-a afectat *toată* raţiunea.

— Nu trebuie s-o iei de nevastă. Doar...

Îmi ling buzele. E al naibii de greu, dar insist de dragul târgului făcut. Nu-mi permit ca Brooke să le spună tuturor că progenitura diavolului e a mea.

— Să ştii doar că e OK dacă s-ar întoarce. Am înţelege. Avem nevoie de oameni la care să ţinem. Şi care să ţină la noi.

Asta măcar e adevărat. Iubirea Ellei m-a făcut să cred că pot fi o persoană mai bună.

— Foarte generos din partea ta, spune tata sec. Şi, la dracu’, poate ai dreptate.

Îşi plimbă degetele pe pahar.

— O s-o găsim, Reed.

— Sper.

Îmi zâmbeşte încordat şi mă retrag din încăpere. În timp ce-nchid uşa, îl aud că ia telefonul, spunând:

— Brooke, sunt eu, Callum. Ai un minut?

Îi trimit rapid un mesaj.

S-a făcut. Nu-i spune nimic despre copil. O să-i distragă atenţia.

Îmi trimite un emoji aprobator. Îmi apăs cu putere degetele pe telefon, forţându-mă să nu-l izbesc de pereţi.

Capitolul 4

— Reed.

Valerie Carrington mă ajunge din urmă pe peluza din spate, cu părul până la umeri fluturându-i în vântul uscat de octombrie.

— Aşteaptă.

Mă opresc fără tragere de inimă şi, când mă întorc spre ea, o pereche de ochi întunecaţi mă ţintuiesc. Val e mignonă, dar impunătoare. Ne-ar trebui cineva cu abordarea ei de buldozer pe linia noastră ofensivă.

— Întârzii la antrenamente, mormăi.

— Nu-mi pasă.

Îşi ţine mâinile încrucişate.

— Trebuie să încetezi cu jocurile tale. Dacă nu-mi spui ce s-a întâmplat cu Ella, jur că sun la poliţie.

Au trecut două zile de când Ella a dispărut şi n-am auzit nicio veste de la detectiv. Tata ne-a obligat să mergem la şcoală ca şi cum totul ar fi normal. I-a spus directorului că Ella e bolnavă acasă, ceea ce-i spun acum şi lui Val.

— E acasă, bolnavă.

— Mănânci. *Rahat*.
— Chiar e.
— Atunci de ce nu pot s-o văd? De ce nu-mi răspunde la mesaje sau nu mă sună înapoi? Nu-i ca şi cum are holeră! E doar o *gripă* – există tratament pentru asta. Şi tot poate să primească vizite de la prieteni.
— Callum o ţine în carantină, o mint.
— Nu te cred, îmi spune ea pe şleau. Cred că e ceva greşit, total greşit, şi dacă nu-mi spui, îţi dau un şut între picioare, Reed Royal.
— E acasă şi e bolnavă, repet. Are gripă.
Gura lui Valerie se deschide. Apoi se închide. Apoi se deschide din nou să ţipe.
— Eşti un mincinos.
Apoi se ţine de cuvânt, sărind înainte şi dându-mi un genunchi în boaşe.
Mă cuprinde o durere agonizantă.
— Futu-i *mama mă-sii*.
Ochii mi se inundă în timp ce-mi ţin mâinile căuş între picioare.
Valerie se îndepărtează fără un cuvânt.
Un sunet ca scos de o bufniţă se aude în spatele meu. Cu mâinile încă între picioare, mormăi şi-l văd pe Wade Carlisle apropiindu-se de mine.
— Ce-ai făcut ca să meriţi asta? mă întreabă cu un rânjet pe faţă. Ai refuzat-o?
— Ceva de genul.
Îşi trece mâna prin părul blond şi neîngrijit.
— O să fii în stare să preiei mingea sau mergem să punem nişte gheaţă înainte?
— Pot să preiau, căcănarule.
Ne îndreptăm spre sala de sport. Eu şontâcăi şi Wade chicoteşte ca o babă. Sala e rezervată pentru echipa de fotbal american între trei şi şase, ceea ce-mi oferă trei ore

de sală intensivă, până când corpul şi mintea mi se opresc. Şi exact asta şi fac. Ridic până-mi simt mâinile smulse, îmi forţez toate limitele până ajung la extenuare.

Mai târziu, mă duc în camera Ellei şi mă întind în patul ei. Mirosul pielii ei păleşte de câte ori intru aici. Ştiu că şi asta e vina mea. East şi-a băgat capul azi-noapte şi mi-a spus că i-am împuţit camera.

Toată casa pute. Brooke a trecut pe aici în fiecare seară de când a plecat Ella, cu mâna pe tata şi cu ochii pe mine. Din când în când, îşi lasă palma pe burtă în semn de avertisment, în caz că decid să renunţ la înţelegere. Copilul trebuie să fie al tatei, ceea ce-nseamnă că e fratele sau sora mea vitregă, dar nu ştiu ce să fac cu informaţia asta sau cum s-o interpretez altfel decât că Brooke e aici şi Ella nu e – şi asta simbolizează perfect tot ce e greşit cu lumea mea.

Ziua următoare e cam la fel.

Am acelaşi program, stau la ore fără să aud un cuvânt din ce spun profesorii şi apoi mă-ndrept spre teren pentru antrenamentul de după-amiază. Din păcate, sunt antrenamente lejere, aşa că n-apuc să mă-ncaier cu nimeni.

Diseară e un meci cu Liceul Devlin, a cărui linie ofensivă se rupe ca o jucărie ieftină. Apuc să mă înfig în fundaş de câteva ori. O să joc până amorţesc. Şi când mă întorc acasă, sper că voi fi prea rupt ca să mă mai gândesc obsesiv la Ella.

Ella m-a întrebat odată dacă mă bat pentru bani. N-o fac. O fac pentru că-mi provoacă plăcere. Îmi place să-mi înfig pumnul în faţa cuiva. Nici măcar nu mă deranjează durerea crescândă atunci când vreunul îmi trage vreo lovitură. O simt ca pe ceva real. Dar n-am avut niciodată nevoie de asta. N-am avut nevoie de mai nimic până n-a apărut Ella. Acum, până şi să respir e dificil fără ea alături.

Ajung la ieşirea din spatele clădirii, când apare un grup de tipi. Unul dintre ei se îmbrânceşte în mine, apoi izbucneşte:

— Ai grijă pe unde mergi, Royal.

Mă încordez şi-mi încrucişez privirea cu Daniel Delacorte, dubiosul care a drogat-o pe Ella la o petrecere luna trecută.

— Îmi pare bine să te văd din nou, Delacorte, îi spun pe o voce tărăgănată. Mă mir că mai primesc ăştia de la Astor Park violatori ca tine.

— N-ar trebui să te mire, rânjeşte el dispreţuitor. La urma urmei, lasă tot felul de gunoaie pe aici.

Nu-mi dau seama dacă se referă la mine sau la Ella.

Înainte să-i pot răspunde, o fată trece printre noi, cu faţa în mâini. Sughiţuri înecate ne distrag pe mine şi pe Daniel şi o vedem cum aleargă către un Passat alb şi urcă în el.

Se întoarce spre mine şi-mi zâmbeşte arogant.

— Asta nu e iubita gemenilor? Ce s-a întâmplat? Au decis că s-au săturat de bravada lor?

Mă întorc să mă uit mai bine la fată, dar sigur nu e Lauren Donovan. Asta e blondă şi suplă. Lauren e o roşcată mignonă.

Mă întorc la Daniel şi-i arunc o privire plină de dispreţ.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Relaţia gemenilor cu Lauren e bolnavă de tot, dar asta e treaba lor, şi n-o să-i fac pe plac lui Delacorte vorbind despre asta.

— Sigur că nu ştii.

Buzele i se încreţesc.

— Voi, ăştia din familia Royal sunteţi bolnavi cu toţii. Gemenii împart gagicile. Easton şi-o pune cu tot ce mişcă. Tu şi cu taică-tău vă băgaţi polonicul în aceeaşi oală. Oare

tu şi cu bătrânu’ vă faceţi notiţe comparative în privinţa Ellei? Pun pariu că da.

Încleştez pumnii. Dacă-i dau somn la dobitoc o să mă simt mai bine, dar taică-său e judecător de circumscripţie şi cred că aş scăpa greu de o plângere penală cu cineva de talia lui Delacorte.

Ultima dată când m-am amestecat într-o încăierare la Astor, tata a ameninţat că-i trimite pe gemeni la şcoala militară. Am reuşit să-l calmăm după ce am convins nişte puşti să le zică tuturor că nu eu am dat primul. Nu ţin minte dacă a fost aşa sau nu. Tot ce ţin minte e că el a spus că mama a fost o curvă drogată care s-a sinucis ca să scape de mine şi de fraţii mei. După asta, nu vedeam decât negru în faţa ochilor.

— Ah, da, şi am auzit că tăticul tău a lăsat-o pe micuţa orfană Ella gravidă, croncăne Daniel, care e pe val. Callum Royal, pedofilul. Consiliul de administraţie de la Atlantic Aviation o să adore să audă asta, fac pariu.

— Cred c-o să vrei să taci dracului din gură, îl avertizez.

Ţâşnesc în direcţia lui, dar Wade apare de nicăieri lângă de mine şi mă trage la o parte.

— Ce-o să faci, o să mă loveşti? mă tachinează Daniel. Tatăl meu e judecător, ai uitat? O să fii dus la şcoala de corecţie atât de rapid că n-o să ştii ce ţi se întâmplă.

— Tatăl tău ştie că singurul mod în care poţi agăţa gagici e să le droghezi?

Wade îl împinge pe Daniel.

— Fă paşi, Delacorte. Nimeni nu te vrea prin preajmă.

Daniel e prost de rupe fiindcă nu ascultă.

— Crezi că el nu ştie? El le-a plătit pe tipe. Ella ta n-o să poată vorbi nici ea, că are gura plină de sculă de Royal.

Wade pune un braţ în faţa mea şi, dacă ar fi fost doar atât, aş fi putut să scap de el, dar au mai apărut doi tipi

din echipă să-l ia pe Daniel. Chiar în timp ce colegii lui îl cară, el tot nu-şi ţine gura.

— Şcoala asta îţi scapă de sub control, Royal. N-o să mai fii rege pentru mult timp.

De parcă de asta-mi pasă mie.

— Limpezeşte-ţi mintea, mă avertizează Wade. Avem un meci diseară.

Mă scutur din strânsoarea lui.

— Căcatul ăla a încercat să-mi violeze fata.

Wade clipeşte.

— Fata ta...? Stai, te referi la soră-ta?

Îi cade falca.

— Omule, ţi-o pui cu *soră-ta*?

— Nu e soră-mea! urlu. Nu suntem înrudiţi în niciun fel.

Îl împing pe Wade şi mă uit cu ochii îngustaţi cum Daniel urcă în maşina lui. Se pare că nenorocitul nu s-a învăţat minte după ce Ella şi câţiva prieteni de-ai ei l-au dezbrăcat şi l-au legat fedeleş ca pedeapsă pentru ce i-a făcut ei.

Data viitoare când ne întâlnim nu va scăpa atât de uşor.

În timp ce antrenorul trece în revistă câteva ultime schimbări cu Wade, fundaşul nostru, eu îmi leg metodic o mână cu o faşă, apoi pe cealaltă. Ritualul meu de dinainte de un meci a fost acelaşi de când jucam în generală, şi de obicei rutina mă face să mă orientez pe un singur lucru, îmi ascute concentrarea până când nu mai văd nimic în afara celor ce se întâmplă pe teren.

Îmbrăcat, faşă, ascultat nişte melodii. Azi ascult 2 Chainz şi Yeezy, care mă roagă să-i îngrop lângă femeile lor.

În seara asta însă, ritualul nu funcţionează. Nu mă pot gândi decât la Ella. Singură. Înfometată. Terorizată de bărbaţi într-un club de striptease sau pe străzi. Scenele pe care mi le-a descris Easton în autogară se reiau în buclă.

Ella violată. Ella plângând. Ella având nevoie de sprijin şi n-o ajută nimeni.

— Mai eşti cu noi, Royal?

Vorbele răstite scurt şi ascuţit îmi atrag atenţia, în vreme ce ridic privirea către faţa agasată a antrenorului meu.

De cealaltă parte, East îmi face semn să-mi termin ritualul.

— Da, să trăiţi!

Alergăm prin tunelul scurt şi ajungem în teren în spatele lui Gale Hardesty, jucătorul de polo, şi a calului său. E un miracol că n-am călcat în bălegar în timpul acestui număr de circ.

Îmi lovesc pumnii unul de celălalt. Easton mi se alătură.

— Hai să-i nenorocim.

— Clar.

Suntem în comuniune completă. Niciunul dintre noi nu poate răbufni pe celălalt, dar cum ar merge o luptă după meciul de aici? Probabil că amândoi o să ne calmăm în felul ăsta.

Liceul Devlin câştigă la aruncarea monedei şi alege să stea în ofensivă. Eu şi Easton ne lovim caschetele şi intrăm în poziţie defensivă.

— Cu cât i-aţi plătit pe arbitri în seara asta? aud din partea extremei echipei adverse.

Vine din partea unui căcăcios cu gura mare, în timp ce mă poziţionez faţă în faţă cu el. Nu-i mai ţin minte numele. Betme. Bettinski. Bettman? În fine. O să mă uit pe tricou după ce-l bat la curul gol în drum spre fundaşul lui.

S-a dat lovitura de începere, iar eu şi cu Easton ţâşnim în spatele terenului. Tipul din extremă abia mă atinge, iar eu şi cu Easton suntem pregătiţi să-l interceptăm pe cel care primeşte mingea la schimb. Îmi ţin capul aplecat şi-mi împing umărul în stomacul lui. Mingea ţâşneşte din

strânsoarea lui, iar mulţimea aclamă atât de tare, încât îmi dau seama că un jucător de la Astor Park a preluat mingea.

Un coleg de echipă mă prinde de epoleţi şi mă ridică în picioare, în timp ce Easton traversează linia de scor.

Mă uit la tipul pe care l-am doborât şi-l ajut să se ridice.

— Băi, fii atent – eu şi cu Easton suntem într-o dispoziţie foarte proastă şi o să ne cam vărsăm nervii pe voi în seara asta. Dă vestea mai departe.

Ochii băiatului se cască alarmaţi.

Bettman se împinge în mine.

— Ai avut noroc. Data viitoare tu o să fii cu curul la pământ.

Îmi încleştez falca.

— Haide, bagă.

Poate dacă reuşesc să dau destule lovituri, o să mi-o scot pe Ella din minte pentru mai mult de cinci secunde.

Wade mă loveşte peste caschetă.

— Mişto blocaj, Royal.

Îl aplaudă pe East când se întoarce pe poziţie.

— O să-i laşi pe cei din ofensivă pe teren, Easton?

— De ce nu? Putem să facem asta toată noaptea. Şi-n plus, am auzit că ai făcut întindere din cauza unei majorete de la Liceul North.

Wade rânjeşte.

— E gimnastă, nu majoretă. Dar da, dacă vrei să mai treci de câteva ori cu mingea, n-ai decât.

Peste umărul lui îl văd pe Liam Hunter aruncându-ne o privire ucigaşă. Vrea să stea cât mai mult posibil în joc. E ultimul lui an şi are nevoie să apară cât mai mult pe filmări.

În mod normal, n-am nicio problemă cu Hunter, dar felul în care se uită la mine în momentul ăsta mă face să-mi

azvârl pumnul în falca lui pătrăţoasă. Futu-i. Am nevoie de o bătaie bună.

Îmi trântesc cascheta în mână. Pe teren, Bettman tot face mutre când nu ies blocajele. Ajung în faţa lui după încă o pasă, dar East mă trage de lângă el.

— Păstreaz-o pentru mai târziu, mă avertizează.

La jumătatea meciului, avem deja patru touchdownuri – încă unul de la defensivă şi alte două de la ofensivă. Hunter a reuşit să scoată câteva momente bune pe filmarea pentru recrutarea la facultate după ce i-a aplatizat pe cei din linia defensivă. Cu toţii ar trebui să fim binedispuşi.

Antrenorul nu ne ţine niciun discurs motivaţional. Se plimbă, ne bate aprobator pe caschete şi apoi se retrage la birou să lucreze la echipa lui fantasy, să fumeze sau să dea o labă.

În timp ce băieţii vorbesc despre petrecerea de după joc şi cât o să şi-o tragă în seara asta, eu îmi scot telefonul.

Bătaie diseară? scriu.

Mă uit la Easton şi îi fac din gură: *te bagi*?

Dă din cap categoric. Iau telefonul în mâini şi aştept un răspuns.

Bătaie la 11. Docul 10. E se bagă?

Se bagă.

Antrenorul iese din birou şi ne face semn că pauza s-a terminat. După ce ofensiva a mai marcat un touchdown, ni se spune că e ultima tură de touchdownuri pentru defensivă. Ceea ce-nseamnă că trebuie să stau pe tuşă în ultimele două reprize. Asta e de căcat.

Pe când ajung aliniat cu Bettman, nu mai am mult şi explodez. Îmi proptesc mâna în gazonul artificial şi fac câteva fandări.

— Am auzit că soră-ta nouă e atât de largă că e nevoie de doi Royali s-o umple.

Clachez. Văd doar sânge în faţa ochilor şi mă năpustesc asupra dobitocului înainte să-şi ridice mâinile de pe gazon. Îi smulg cascheta de pe cap şi-i car un pumn cu dreapta. Cartilajul nasului îi cedează primul. Bettman cere ajutor. Îl lovesc din nou. O gaşcă întreagă mă ia de pe el înainte să apuc să mai arunc un pumn.

Arbitrul îmi fluieră în faţă şi-şi trece degetul mare al mâinii peste umăr.

— Eşti eliminat, urlă, cu faţa mai roşie ca un homar opărit.

Antrenorul urlă de pe margine:

— Unde ţi-e capul, Royal? Unde căcat ţi-e capul?

Capul îmi stă bine-mersi pe umeri. Nimeni nu vorbeşte despre Ella aşa.

În vestiarul gol, îmi dau jos echipamentul şi stau în curul gol pe un prosop din faţa dulapului meu. Îmi dau seama de greşeala făcută în câteva secunde. Fără meciul care să-mi distragă atenţia, nu pot decât să mă gândesc obsesiv la Ella din nou.

Încerc să alung orice gânduri despre ea şi să mă concentrez pe fluieratul şi pe scandările de pe teren, dar imaginile cu ea mă ajung din urmă şi-mi apar secvenţial, ca trailerul unui film.

Momentul în care a sosit la noi acasă, mai sexy decât ar avea dreptul să fie orice fată.

Momentul în care a venit la petrecerea lui Jordan purtând costumul de fetiţă cuminte, care m-a făcut să-i smulg hainele de pe ea şi s-o aplec peste balustradă.

Dansul ei. Felul în care dansează...

Sar în picioare şi mă-ndrept spre duşuri. Furios şi cu dorinţa pulsând prin întregul corp, întorc mânerul de la robinet şi-mi bag capul sub jetul de apă rece.

Dar nu funcţionează.

Nevoia e imposibil de oprit. Şi, la dracu’, ce rost are să mă opun?

Mi-o iau în mână şi închid ochii ca să-mi imaginez că sunt înapoi la petrecerea lui Jordan Carrington şi mă uit la Ella cum se mişcă. Corpul ei e păcătos. Picioare lungi, talie subţire, un fund perfect. Muzica metalică care se aude de la televizor devine pasionantă pe fundalul mişcărilor ei de bazin şi a braţelor ei graţioase.

Mi-o strâng şi mai tare. Imaginile trec de la casa Carrington la camera ei. Îmi amintesc ce gust avea. Cât de dulce era. Cum gura ei desena un oval perfect în care-aş fi vrut să intru când şi-a dat drumul pentru prima oară.

Nu mai rezist mult după gândul ăsta. Tensiunea începe să-mi dea fiori pe şira spinării şi mi-o imaginez sub mine, cu părul ei lucios de culoarea soarelui, mângâindu-mi pielea, ţintuindu-mă cu privirea plină de dorinţă.

Când corpul mi se potoleşte, ura de sine revine în forţă. Mă holbez la mâna cu care mă ţin în mijlocul vestiarului. Dacă aş putea să cad mai jos de atât, aş fi în China deja.

Eliberarea m-a lăsat gol pe dinăuntru. Dau drumul la apă caldă şi mă spăl, dar nu mă simt curat.

Sper că tipul cu care mă voi lupta diseară e cel mai mare şi cel mai rău dobitoc din trei state şi c-o să mă nenorocească – aşa cum ar trebui Ella s-o facă, dar ea nu e aici.

Capitolul 5

East şi cu mine sărim peste petrecerea de după meci şi mergem acasă ca să pierdem vremea până la începerea luptei. Îmi voi recăpăta parţial controlul şi viziunea odată ce-mi înfig pumnii în faţa vreunui tip de la docuri.

— Trebuie s-o sun pe Claire, mormăie East când intrăm în casă. Vreau să văd dacă vine mai târziu.

— Claire?

Mi se încreţeşte fruntea.

— Nu ştiam că te dai la ea din nou.

— Mda, păi, eu nu ştiam că tu dai la Brooke. Aşa că suntem chit.

Îşi ridică telefonul la ureche, dându-mi flit.

Felul în care se poartă cu mine mă afectează. East a fost rece cu mine de când a plecat Ella.

Când ajung sus, uşa de la camera mea e deschisă şi un sentiment greţos de déjá vu mă loveşte. Sunt transportat brusc în ziua aia de luni în care am găsit-o pe Brooke la mine în pat.

Jur că dacă javra aia se joacă iar cu mine o să-mi pierd minţile.

Dar în cameră îl găsesc pe Gideon. E întins pe tot patul, tastând pe telefon. Când intru, mă-ntâmpină cu ochi tulburi.

— Nu credeam c-o să vii acasă weekendul ăsta, îi spun precaut.

I-am scris marţi să-l anunţ că Ella a dispărut, dar, de câte ori a încercat să mă sune săptămâna asta, i-am respins apelul. N-aveam chef să suport accesele de vinovăţie ale lui Gid.

— Ţi-ar fi plăcut asta, nu-i aşa?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Evitându-i privirea, îmi dau jos tricoul şi iau pe mine un maiou.

— Mănânci rahat. Ai evitat subiectul ăsta de când a plecat Ella din oraş.

Gideon se împinge din pat şi se îndreaptă spre mine.

— Nu mai poţi evita asta, frăţioare.

— Uite, nu-i aşa mare lucru, OK? Ella şi cu mine suntem... Am fost?... Împreună. Şi ce?

— Dacă nu e aşa mare lucru, atunci de ce ai ascuns asta de mine? De ce a trebuit să aflu asta de la East? Şi la ce naiba te-ai gândit când te-ai combinat cu ea? N-avem nevoie să băgăm pe nimeni în căcaturile noastre...

— Rahaturile tale, îl întrerup, apoi regret, pentru că tresare ca şi cum l-aş fi lovit.

— Mda, mormăie. Căcaturile *mele*. Presupun că a fost stupid din partea mea să cred că fratele meu mi-ar acoperi spatele.

— Îl ai acoperit. Ştii bine asta. Dar Ella n-are nimic de-a face cu asta.

Neputinţa mă strânge de gât.

— Relaţia noastră e...

Mă întrerupe cu un râs crud.

— Relaţia voastră? Norocosule. Trebuie să fie drăguţ. Aveam şi eu una din asta.

Mă abţin de la un comentariu nervos. Înţeleg că se simte mizerabil, dar nu eu l-am pus în situaţia în care e. Şi-a făcut-o cu mâna lui.

— Ştii cu ce am rămas acum? Cu absolut nimic.

Gideon arată de parcă e pe cale să-şi smulgă părul de pe cap, în timp ce păşeşte nervos prin cameră.

— Îmi pare rău.

Complet inadecvat, dar e tot ce pot spune.

— Să-ţi pară. Trebuie să stai departe de Ella. E o fată bună şi tu o dai peste cap.

Adevărul din spatele cuvintelor lui mă arde mai tare decât privirea lui plină de reproş. Vina mă îneacă.

— Poate, îi spun răguşit, dar nu pot s-o las.

— Nu poţi? Nu vrei, vrei să zici.

Faţa lui Gideon devine roşie.

— Uit-o pe Ella.

Imposibil.

— Eşti un dobitoc egoist, şuieră fratele meu la mine, citind refuzul din ochii mei.

— Gid…

— Am avut şi eu o Ella odată. Am avut o fată cu care vedeam un viitor şi i-am frânt inima. Acum e atât de furioasă pe lume, încât nu mai vede în faţa ochilor. Asta vrei şi pentru Ella? Vrei să fii ca tatăl nostru? Să împingi pe cineva în pragul sinuciderii din cauză că se simte mizerabil?

— Mhm.

Ne întoarcem amândoi şi-l vedem pe Easton în pragul uşii. Ochii lui albaştri par îngrijoraţi în timp ce pendulează între mine şi Gid.

— Nici n-o să întreb dacă vă întrerup, spune el, căci îmi dau seama că o fac. Nici n-o să-mi cer scuze pentru asta.Maxilarul lui Gideon se încordează.

— Lasă-ne un minut, East. Asta nu te priveşte.

Obrajii fratelui nostru mai mic se înroşesc. Intră în cameră şi închide uşa după el.

— Nici vorbă.

East îşi împinge degetul în pieptul lui Gideon.

— M-am săturat de secretele voastre şi de conversaţiile voastre şoptite. Lasă-mă să ghicesc, Gid. Ştiai că Reed şi-o pune cu Brooke.

Gid ridică din umeri.

Privirea plină de amărăciune a lui East se îndreaptă spre mine.

— Ce, n-am fost destul de important să fiu ţinut la curent?

Îmi încleştez dinţii de frustrare.

— Nu e niciun curent. A fost o greşeală stupidă, bine? Şi de când trebuie tu să ştii despre fiecare tipă cu care mi-o pun? Încerci să trăieşti prin scula mea sau ce?

Replica asta-mi aduce un pumn în plex.

Mă împleticesc, lovindu-mă de marginea şifonierului. Dar nu dau înapoi. East face spume la gură. Nu l-am văzut niciodată atât de furios. Ultima dată când a dat cu pumnul în mine eram copii. Ne certam din cauza vreunui joc video, cred.

— Poate ar trebui s-o sun pe Brooke, şuieră East. Nu-i aşa? Pentru că e clar că trebuie să mi-o trag cu iubita tatălui meu pentru a intra în cercul vostru exclusivist. Dacă-mi scald şalăul în ea, n-o să aveţi încotro decât să mă lăsaţi în clubul vostru, nu?

Gideon răspunde cu tăcere.

Nici eu nu vorbesc. N-are rost, nu când East e într-o pasă proastă.

Îşi ridică ambele mâini în aer şi urlă cu frustrare:

— Ştiţi ceva? Duceţi-vă dracului, amândoi. Păstraţi-vă secretele şi mergeţi cu ele până în iad. Dar nu veniţi la mine târâş când aveţi nevoie de cineva să vă scoată din căcat.

Iese furtunos din cameră şi trânteşte uşa atât de tare, încât face tocul să tremure. Tăcerea lăsată în urma lui e asurzitoare. Gideon pare extenuat. Eu sunt în priză. Am nevoie de o luptă. Am nevoie să defulez toată agresiunea înainte să rănesc pe cineva din casa asta.

Capitolul 6

Mă forţez să cobor din pat în dimineaţa următoare, întregul meu corp protestează la o simplă mişcare. N-am fost tocmai în formă la lupta de aseară. Sigur, aveam furia oarbă de partea mea, dar nu destulă rezistenţă. Am încasat câteva lovituri care mă fac să mă crispez la vederea luminii zilei.

Vânătaia din partea stângă a coastelor e deja violetă şi verde. Cotrobăi după un tricou mai larg care să ascundă lovitura şi nişte pantaloni de trening.

Jos, în bucătărie, o găsesc pe Brooke aşezată în poala tatălui meu. E doar nouă şi jumătate şi tata are deja paharul de whisky în mână. Dacă i-aş trage-o lui Brooke, aş bea şi eu în orice oră a zilei, cred, dar nu-nţeleg de ce naiba nu poate vedea ce fel de persoană e.

— Ce se mai aude de la detectiv? îl întreb pe tata.

Scutură scurt din cap:

— Nimic, deocamdată.

— Mi se face rău când mă gândesc, geme Brooke. Sărmana fată, singură cine ştie pe unde.

Atinge obrazul tatei.

— Iubitule, chiar trebuie să vorbeşti cu Easton despre jocurile de noroc. Îţi dai seama cât de înfricoşător a fost agentul ăla de pariuri dacă a speriat-o pe Ella în halul ăla?

Brooke mă priveşte şi-mi face cu ochiul.

E un coşmar nenorocit. Mă prefac ocupat cu micul dejun. Sandra s-a trezit devreme şi e o grămadă de pâine cu ou în cuptor aşteptând să fie devorată, iar alături, un morman de bacon. Îmi umplu farfuria şi stau sprijinit de tejghea, nefiind dispus să iau loc la aceeaşi masă cu diavoliţa şi cu tatăl meu.

Tata observă şi o aşază pe Brooke pe scaunul de lângă el.

— Vino şi ia loc, Reed. Nu suntem animale.

Mă uit mirat la el.

— Foloseşti vorbele mamei împotriva mea? Asta e josnic, mormăi, dar apoi regret când îi văd gura strângându-se de durere.

Nici Brooke nu pare prea fericită, dar asta e pentru că-i place să-şi imagineze că Maria Royal n-a existat niciodată.

— A mai rămas pâine cu ou? se aude vocea lui Sebastian, întrerupând orice ar fi avut Brooke de zis.

— Da, îţi pregătesc eu o farfurie, mă ofer. Sawyer coboară?

— Încă nu. E la telefon.

Un surâs vinovat apare pe faţa lui Seb. Sawyer probabil schimbă mesaje erotice cu Lauren, iubita gemenilor.

Tachinările lui Daniel îmi vin brusc în minte.

— Aveţi grijă? îl întreb şoptit în timp ce-i dau lui Seb farfuria.

Se-ncruntă.

— Ce-ţi pasă ţie?

— Umblă vorba pe la şcoală. Nu vreau să ajungă zvonurile la tata şi să vă trimită la internat.

— De parcă tu te pricepi atât de bine la a-ţi vedea de treaba ta, mi-o întoarce Seb.

Observ că Brooke ne urmăreşte cu deosebit interes conversaţia înfundată, aşa că mă-ntorc şi-mi cobor vocea.

— Uite, îmi pasă de voi şi nu vreau să păţiţi nimic, dar micile voastre schimburi de gemeni nu reuşesc să păcălească pe nimeni.

— Vezi-ţi de treabă. Măcar noi ţinem de fata pe care o avem, n-o facem să dispară.

Probabil că mi se vede şocul pe chip, căci Seb începe să chicotească.

— Da, ştim că e vina ta, nu a lui East. Nu suntem chiar *atât* de proşti. Şi ştim şi despre ea.

Îşi scutură discret capul înspre Brooke.

— Aşa că ţine-ţi părerile stupide pentru tine. Eşti la fel de stricat ca noi.

Seb îşi apucă farfuria şi iese cu paşi apăsaţi din bucătărie.

— Despre ce-a fost toată discuţia? întreabă tata de la masă.

— Treburi de băieţi, ciripeşte Brooke.

Zâmbetul de pe faţa ei e sincer. Îi face plăcere să ne vadă certaţi. *Vrea* să ne vadă certaţi.

Mai înfulec nişte pâine cu ou, deşi-mi simt stomacul încărcat cu plumb. Nu ştiu dacă familia asta îşi va reveni vreodată după moartea mamei. Imaginea ei întinsă pe pat, cu faţa moale, cu ochii reci şi goi, îmi revine mereu în minte. Cu Ella, tot zgomotul dispărea.

Acum, totul se destramă.

În casă e linişte. Nu-l mai văd pe Seb, nici pe Sawyer, de altfel. Nu vreau să mă gândesc pe unde e Gid acum. Iar East mă evită – nu mi-a răspuns nici la mesaje, nici la apeluri.

Am impresia că n-o să mai vorbească cu mine până nu se-ntoarce Ella.

Pe la nouă, Wade îmi trimite un mesaj despre nu ştiu ce petrecere de la casa lui Deacon Mill. N-am niciun chef să mă-mbăt sau să fiu în preajma oamenilor beţi, aşa că refuz invitaţia. Îi trimit, totuşi, un mesaj.

Dă-mi de veste dacă E apare. Nu-l găsesc nicăieri.

Pe la unsprezece, Wade îmi răspunde.

Frate-tău e aici. E varză.

Căcat.

Îmi trag o pereche de espadrile pe picioare şi arunc un tricou cu mânecă lungă pe mine. Aerul de coastă devine răcoros acum, că a venit toamna. Mă întreb ce face Ella. Oare îi e cald? Doarme bine? Are ce mânca? E în siguranţă?

Când ajung la casa lui Mill, e plin. Toţi cei din anul terminal par să se dezlănţuie. După cincisprezece minute de căutare, renunţ şi-i mai trimit un mesaj lui Wade, care e şi el de negăsit.

Unde e?

În sala de jocuri.

Trec prin living şi mă îndrept spre separeul în care e o masă de biliard. Wade e la masă, vorbind cu unul dintre coechipieri. Mă vede şi-mi face semn spre stânga.

Îi urmăresc privirea. Fratele meu e întins pe canapea cu o blondă în poala lui. Părul ei palid îi cade peste faţă ca o perdea, aşa că nu-mi pot da seama cine e, dar îi pot vedea buzele lipite de ale lui East. Mâna lui îi caută încet pe sub fustă. Chicoteşte şi îngheţ. Cunosc acel chicotit.

Îşi ridică capul şi... da, e Abby.

— East, strig din prag.

Se uită la mine cu ochi palizi albaştri şi cu obrajii rumeni. E beat turtă. Super.

— Uite, Abs, e frate-meu mai mare, bolboroseşte.

— Hai, e timpul să plecăm, îi zic ferm, întinzându-mă după el.

Abby se holbează cu ochi largi şi vinovaţi, dar eu sunt mult mai îngrijorat pentru East. Are ceva demoni în el dacă s-a hotărât să se combine cu fosta mea gagică.

— Care-i graba? Abs şi cu mine abia am început. Nu-i aşa, iubito? Ea se-nroşeşte în obraji.

— Reed, începe.

O ignor.
— Hai sus, mă răstesc la frate-meu. Plecăm.
— Nu plec nicăieri.
— Ba da, pleci.
Nu se mişcă.
— Doar pentru că tu nu ţi-o pui cu nimeni nu înseamnă că scula mea trebuie să rămână nefolosită, nu-i aşa, Abs?
Abby scoate un sunet scurt. Nu-mi dau seama dacă-l aprobă sau e un refuz. Nici nu-mi pasă. Vreau doar să-l duc pe Easton acasă până nu face ceva ce va regreta.
— Ai parte de destulă pizdă.
— Poate vreau mai mult, rânjeşte East. Şi ce-ţi pasă? Amândoi ştim că i-o pot trage mai bine.
Faţa lui Abby e de un roşu-aprins.
— Easton, spune încordată.
— Ce? Ştii că am dreptate.
Privirea lui sfidătoare se mută pe ea.
— Îţi pierzi timpul tânjind după el, iubito. Ţi-a zis vreodată că te iubeşte? Nu, aşa-i? Asta pentru că nu te-a iubit.
Abby oftează rănită.
— Du-te naibii, Easton. Să vă duceţi dracului amândoi.
Apoi se năpusteşte afară din separeu fără să privească înapoi.
Easton o priveşte plecând, apoi se întoarce la mine şi începe să râdă. Rece şi fără intensitate.
— Ai mai făcut-o pe încă una să plece, ei, frăţioare? Ella, Abby…
— Tu eşti cel care a îndepărtat-o.
Îmi scutur capul dezaprobator.
— Las-o în pace pe Abby. Nu e una din jucăriile tale, East.
— Ce, e prea bună pentru cineva ca mine?
Da.
— Nu asta ziceam, îl mint.

— Mănânci *căcat*. Nu vrei s-o mânjesc pe Abby cea pură şi dulce. Nu vrei s-o dau peste cap.

East face un pas în faţă, legănându-se pe picioare. Valul de alcool pe care-l expiră aproape că mă dă pe spate.

— Ipocrit nenorocit. Tu eşti mărul putred. Tu eşti cel care distruge fete.

Se apropie şi mai tare, până când feţele noastre sunt la câţiva centimetri depărtare, apoi îşi apropie gura de urechea mea şi şuieră:

— Tu ai distrus-o pe Ella.

Tresar.

Toate privirile sunt aţintite spre noi. Familia Royal e în ruine, doamnelor şi domnilor. Gemenii nu mai vorbesc cu mine. Seb probabil i-a spus ceva lui Sawyer şi acum amândoi mă privesc ca pe un lepros. East încearcă să-şi aline suferinţa prin sex gratuit. Gid e furios pe întregul univers. Iar eu? Eu mă înec.

— Eu am terminat aici, trec pe lângă el, străduindu-mă să mă controlez. Fă ce vrei, frăţioare.

— Asta o să şi fac, mi-o întoarce.

Îmi încrucişez privirea cu a lui Wade şi îi fac semn către ieşire. Vine şi el fără ezitare.

— Ai grijă să ajungă acasă teafăr, îi mormăi. Nu poate conduce.

Wade aprobă din cap.

— O să mă ocup de asta. Du-te acasă. O să fie totul bine mâine dimineaţă.

Dacă se întoarce Ella, da. Dacă nu? Am supt-o.

Înfrânt, conduc spre casă şi încerc să nu mă gândesc la viaţa mea care se duce dracului. Ella a dispărut. East e vraişte. Brooke s-a întors. Nu ştiu ce să fac cu furia. Nu pot să mă mai lupt o dată. Coastele mă dor prea tare. Dar mâinile mi-s în regulă, aşa că mă îndrept spre camera de sport şi defulez toată agresivitatea pe sacul de box.

Îmi imaginez că eu sunt sacul. Îl lovesc până-mi sângerează mâinile şi rămân cu pete roşii de-a lungul picioarelor.

Nu mă ajută cu nimic.

După asta, îmi spăl transpiraţia şi sângele la duş, apoi arunc un tricou pe mine şi urc. În bucătărie, caut un energizant şi mă sperii când văd cât e ceasul. E trecut de unu noaptea. Am stat în beci aproape o oră şi jumătate.

Extenuat, mă târăsc pe trepte. Poate reuşesc să dorm puţin în noaptea asta. Holul e întunecos şi toate uşile sunt închise, inclusiv a lui East. Mă întreb dacă s-a întors de la petrecere.

În timp ce mă apropii de camera mea, aud zgomote. Mormăituri joase, suspine adânci.

Ce mama mă-sii?

Brooke ar face bine să nu fie acolo.

Deschid larg uşa şi prima chestie pe care o văd e fundul gol al fratelui meu. E în patul meu. La fel şi Abby, care geme moale în timp ce East o pătrunde. Mâinile ei îi prind umerii, picioarele îi sunt înfăşurate în jurul lui. Părul ei e întins pe perna mea.

— Serios? mârâi.

Easton se opreşte din mişcare, dar îşi ţine o mână pe sânii fostei mele iubite. Se uită peste umăr şi zâmbeşte sălbatic.

— Aoleu, e camera ta? întreabă sfidător. Probabil am încurcat camerele. Scuze, frate.

Trântesc uşa şi merg împleticit de-a lungul holului.

Dorm în camera Ellei. Sau, mai bine zis, zac în patul Ellei şi privesc încruntat în beznă. Dimineaţa, mă întâlnesc cu East în bucătărie.

— Abby a fost delicioasă azi-noapte.

Surâde cu aroganţă şi muşcă dintr-un măr.

Mă gândesc scurt cum s-ar simţi dacă i-aş lua mărul din mână şi i l-aş vârî pe gât întreg. Probabil ar râde şi mi-ar spune că mai vrea unul doar ca să-mi arate el mie. Să-mi arate ce? Că mă urăşte de moarte?

— Nu ştiam că împărţim ca gemenii.

Apuc carafa de apă cu mai multă forţă decât aş fi intenţionat şi-mi vărs apă pe mână.

East scoate un râset forţat.

— De ce nu? Poate dacă eu eram cel care se dădea la Ella, n-ar fi plecat.

Văd iar negru în faţa ochilor.

— Dacă te atingi de ea...

— Nici măcar nu e aici, dobitocule.

Aruncă jumătatea de măr rămasă, care se izbeşte de dulap la câţiva centimetri de capul meu.

— Dac-ar fi fost o cărămidă mi-aş fi dorit să ţi se izbească de cap.

Da, o ducem foarte bine la casa Royal.

Îl evit pe East pentru tot restul zilei.

Capitolul 7

Mai trece o săptămână. Ella încă lipseşte, iar fraţii mei continuă să nu vorbească cu mine. Viaţa e de căcat, iar eu n-am idee cum s-o îndulcesc, aşa că nici nu mai încerc. Cedez nefericirii, mă închid faţă de lume şi petrec fiecare seară întrebându-mă ce face Ella. Dacă e în siguranţă. Dacă-i e dor de mine... dar evident că nu îi e. Dacă i-ar fi fost, s-ar fi întors acasă.

Luni, mă trezesc şi merg la antrenamente. E evident pentru oricine că eu şi cu East suntem certaţi. Stă la un capăt al băncii de rezervă, iar eu stau la celălalt. Distanţa dintre noi e mai mare de un stadion. La naiba, întregul Atlantic ar încăpea în prăpastia crescândă dintre noi doi.

După antrenamente, Val mă opreşte pe hol. Mă abţin cu greu de la a-mi duce instinctiv mâna între picioare.

— Spune-mi doar că e bine, mă imploră.

— E bine.

— E supărată pe mine? Am făcut ceva? izbucneşte Val.

La naiba. Nu poate nimeni să se controleze? Iritarea mă face să mă răstesc la ea.

— Ce-s eu? Consilierul de cuplu? Nu ştiu de ce nu te sună.

Faţa lui Val se schimonoseşte.

— E de căcat să-mi vorbeşti aşa, Reed. E şi prietena mea. N-ai niciun drept s-o ţii departe de mine.

— Dacă Ella ar fi vrut să audă ceva de tine, te-ar fi sunat.

Ăsta e cel mai rău lucru pe care l-aş fi putut spune, dar cuvintele îmi ies pe gură fără filtru. Înainte să apuc să-mi cer scuze, Val dispare.

Dacă Ella nu m-a urât până acum, o să mă urască după ce vede ce dezastru am lăsat în urma mea.

Iritat şi frustrat, mă întorc şi lovesc cu piciorul dulapul de la vestiar. Uşa de metal se îndoaie şi o durere ascuţită îmi străbate piciorul. Nu e cea mai plăcută senzaţie.

Pe hol în jos, aud râsete. Mă întorc şi îl văd pe Easton cum întinde o mână. Dominic Brunfeld îi strecoară palmat ceva lui East. Câţiva din echipă scot nişte bani şi îi dau tipului.

— Nu credeam c-o să ajungi distrus din cauza unei tipe, spune Dom în timp ce trece pe lângă mine. Ne dezamăgeşti pe toţi.

Îl ameninţ cu degetul şi aştept să se apropie East.

— Vrei să-mi explici ce se petrece?

East flutură nişte bani în faţa mea.

— Cei mai uşori bani făcuţi vreodată. Ţi-ai pierdut faima, frăţioare. Toată lumea din şcoală o ştie. E doar o chestiune de timp până pierzi totul. De-asta a fugit Ella.

Respir sacadat.

— Se va-ntoarce.

— Ai găsit-o ca prin magie în mijlocul nopţii?

Întinde braţele larg şi face o piruetă.

— Pentru că nu e aici. O vezi? Dom, o vezi pe Ella?

Dom se uită la noi doi.

— Nu, n-o vede. Dar tu, Wade? O vezi? Te-a însoţit la baie?

— Taci, East.

Durerea i se citeşte pe chip în timp ce face un gest de închidere a fermoarului deasupra buzelor.

— Tac, Stăpâne Reed. Tu ştii ce e mai bine pentru familia Royal, nu-i aşa? Faci totul ca la carte. Iei notele cele mai bune. Joci deştept. Ţi-o tragi cu toate fetele care trebuie. Doar atunci când n-o faci. Şi când strici ceva, ne afectează pe toţi.

Mâna lui mă prinde de ceafă şi mă trage până capetele noastre sunt lipite.

— Aşa că de ce nu taci *tu*, Reed? Ella nu se întoarce. E moartă, la fel ca draga noastră mamă. Doar că de data asta, nu e vina mea. E a ta.

Mă cuprinde vinovăţia ca o mâzgă groasă care mi se lipeşte de oase şi mă îngreunează. Nu pot fugi de adevăr. East are dreptate. E vina mea că mama a murit şi, dacă Ella e moartă, e tot din vina mea.

Mă îndepărtez de el şi mă îndrept spre vestiar. Nu m-am bătut niciodată în public cu fraţii mei. Mereu am fost toţi pentru unul şi unul pentru toţi.

Mama detesta când ne băteam acasă, dar chiar nu tolera aşa ceva în afara casei. Dacă ne uitam urât unul la celălalt, se prefăcea că nu suntem ai ei.

Copiii Mariei Royal n-o fac şi nu se fac de râs în public. O privire dezaprobatoare din partea ei ne făcea să ne aranjăm hainele unul altuia şi să ne îmbrăţişăm de parcă era sfârşitul lumii – deşi eram la câteva secunde distanţă de la a ne căsăpi unul pe celălalt.

Uşa de la vestiar se deschide. Nu mă uit să văd cine e. Ştiu că nu e East. Când se enervează, ştie să se abţină.

— Vineri, înainte de meci, unul dintre fraţii Pastel a luat o foarfecă şi i-a tăiat părul unei boboace. Tipa a fugit din şcoală plângând de mama focului.

Mă tensionez. Căcat. Asta o fi fost tipa pe care am văzut-o eu şi Delacorte şi care a fugit în Volkswagen.

— Blondă, slăbuţă? Conduce un Passat alb?

Aprobă din cap şi banca scârţâie în timp ce se aşază pe ea, lângă mine.

— Cu o zi înainte, Dev Khan i-a dat foc la proiectul de ştiinţe ale naturii al lui June Chen.

— June nu e bursieră?

— Ba da.

— Hm.

Mă ridic forţat.

— Alte poveşti frumoase mai ai pentru mine?

— Astea sunt cele mai interesante. Am auzit zvonuri despre alte căcaturi, dar încă nu le-am confirmat. Jordan a scuipat-o pe fată în timpul orei de educaţie sanitară. Goody Bellingham oferă cincizeci de miare oricui e dispus să organizeze o orgie cu câştigătorii de la bal.

Îmi frec obrazul cu mâna. E şcoala de proşti.

— Abia au trecut două săptămâni.

— Şi-n alea două săptămâni, fraţii tăi nu mai vorbesc cu tine, te-ai luat la harţă cu Delacorte, ai spart un dulap. A,

şi înainte să plece Ella, ai decis că nu-ţi place faţa lui Scott Gastonburg şi ai încercat să i-o rearanjezi.

— Vorbea căcaturi. Tipul a insultat-o pe Ella. N-am auzit eu, dar se citea pe faţa lui când am fost în club că avea impresia că a scăpat nepedepsit. Nu puteam s-o las aşa.

— Probabil. Nimic din ce iese pe gura lui Gasty nu merită atenţie. Ne-ai făcut o favoare astupându-i-o, dar restul şcolii se duce dracului. Trebuie să-ţi revii.

— Nu-mi pasă ce se-ntâmplă cu Astor.

— Poate că ţie nu. Dar dacă cei din familia Royal nu se ocupă de treburile astea, o să se ducă totul de râpă.

Wade se foieşte pe banca de metal.

— Oamenii vorbesc şi despre Ella.

— Să vorbească, n-au decât.

— Asta zici acum, dar cum o să fie pentru ea când se întoarce? Deja a intrat în conflicte cu Jordan. Adică, da, a fost mişto de privit. Dar apoi a fost faza cu Daniel şi acum a dispărut. Toată lumea zice că e plecată să facă avort sau se recuperează după vreun BTS. Dacă o ascunzi, acum e momentul s-o scoţi la suprafaţă, să ofere un spectacol de forţă.

Rămân tăcut.

Wade oftează.

— Ştiu că nu-ţi place să fii la cârmă, dar ghici ce, omule: tu eşti şi ai fost de când a absolvit Gid. Dacă laşi lucrurile s-o ia razna, până la Halloween o să fie un horror show aici. Vor fi maţe şi creieri împrăştiaţi pe pereţii şcolii. Cineva o să pună în scenă *Carrie* cu Jordan în rol principal până atunci.

Jordan. Tipa care nu cauzează decât belele.

— De ce nu te ocupi tu de asta? mormăi. Familia ta are destui bani s-o cumpere pe a lui Jordan. Wade are avere de modă veche. Cred că familia lui încă mai are lingouri de aur prin beciuri.

— Nu e vorba de bani. E vorba de familia Royal. Voi faceţi oamenii să vă asculte. Poate pentru că sunteţi atât de numeroşi.

Are dreptate. Royalii au condus şcoala asta de când era Gid în clasa a zecea. Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar, la un moment dat, toată lumea asculta de Gid. Dacă un puşti sărea calul, Gid era acolo să-l pună la punct. Regulile erau simple. Te legi de cineva de nasul tău.

Mărimea aici e doar o metaforă. Mă refer la statut social, conturi bancare, inteligenţă. Dacă se ia Jordan de cei din familia Pastel, e în regulă. Dar dacă se leagă de o bursieră? Nu e în regulă.

Ella era o excepţie. Nu era nici bursieră. Nu era nici bogată. Şi credeam că se culca cu tatăl meu. Că a adus o târfă acasă din vreun bordel cu liceene. El şi cu Steve obişnuiau să frecventeze genul ăla de locuri în călătoriile lor de afaceri. Da, tata e un tip cu clasă.

Eu am stat pe tuşă şi am aşteptat, şi toată lumea a aşteptat alături de mine. În afară de Jordan. Jordan a văzut imediat ce am făcut. Că Ella era făcută din alt material decât ce s-a mai văzut pe la Astor Park. Jordan ura asta. Eu m-am lăsat târât în jocul ăsta.

— Nu vreau genul ăsta de control, spune Wade. Vreau doar să mi-o trag, să joc nişte fotbal american, să-i enervez pe iubiţii mamei şi să mă îmbăt. Pot să fac toate astea chiar dacă Jordan terorizează fiecare fată frumuşică de faţa căreia nu-i place. Dar tu? Tu ai o conştiinţă, omule. Însă cu tot căcatul ăsta... Cu Daniel umblând şmecheraş pe holuri de parcă nici n-a încercat s-o violeze pe Ella... ei bine, tăcerea ta înseamnă aprobare.

Se ridică în picioare.

— Toată lumea se bazează pe tine. E o povară, înţeleg, dar dacă nu pui piciorul în prag, va fi un adevărat masacru.

Mă ridic şi eu şi mă-ndrept spre ieşire.

— Şcoala n-are decât să ardă, mormăi. Nu e treaba mea să sting focul.

— Frate.

Mă opresc în prag:

— Ce?

— Măcar arată-le ce e acceptabil şi ce nu. Nu-mi pasă. Doar că nu vreau să ştiu dacă e cazul să încep să port costum antiradiaţii.

Ridicând din umeri, îi mai arunc o privire peste umăr:

— Lucrurile n-au decât să se ducă dracului, nu-mi pasă.

Aud în urma mea un oftat de deznădejde, dar nu rămân nicio secundă în plus. Câtă vreme Ella lipseşte, refuz să mă concentrez pe orice altceva. Dacă toată lumea se simte ca naiba în jurul meu, asta e. Putem să fim cu toţii nefericiţi împreună.

Străbat coridoarele cu capul plecat. Aproape că reuşesc s-ajung în clasă fără să schimb două vorbe cu cineva, apoi o voce familiară mă strigă.

— Ce-ai păţit, Royal? Suspini pentru că nu vrea nimeni să se joace cu tine?

Mă opresc din mers. Râsul lătrat al lui Daniel Delacorte mă face să mă răsucesc uşor pe călcâie şi să-l confrunt.

— Scuze, n-am auzit bine, îi spun cu răceală. Vrei s-o repeţi, de data asta pumnului meu?

Se împleticeşte, simţind ameninţarea reală din vocea mea. Coridorul e ticsit de puşti care ies de la opţionale. Elevi la muzică, echipa de dezbateri, majorete, clubul de ştiinţă.

Avansez ferm, cu adrenalina pompând în vene. I-am mai dat cândva un pumn dobitocului, dar numai unul. Fraţii mei m-au luat de-acolo înainte să-i provoc daune reale.

Astăzi, nimeni nu mă poate opri. Haita de animale compusă din elevii de la Aston Park simte miros de sânge în aer.

Delacorte fandează, evitând contactul frontal cu mine, dar îndeajuns de precaut să nu stea cu spatele la mine. *Nu sunt genul de tip care să înjunghie pe la spate*, vreau să-i spun. *Asta e specialitatea ta*.

Dar Delacorte gândeşte diferit. E un distrus, se hrăneşte cu oameni despre care crede că sunt mai slabi decât el.

Furia radiază din corpul lui zvelt. Nu-i place să se confrunte cu propria laşitate. Tatăl lui e cel care-l scapă de belele. Dar tatăl lui nu e aici, nu-i aşa?

— Totul poate fi rezolvat cu violenţă, Royal? Crezi că pumnii îţi pot rezolva problemele?

Zâmbesc sfidător.

— Eu măcar nu folosesc droguri ca să mă rezolv. Fetele nu te vor, aşa că le droghezi. Asta e metoda ta de operare, nu-i aşa?

— Ella a cerut.

— Nu-mi place să-i aud numele venind din gura ta.

Fac un pas în faţă.

— Ar trebui să-l uiţi.

— Sau ce? Ne duelăm până la moarte?

Îşi întinde braţele în semn de sprijin pentru cei care sunt de faţă, îndemnându-i să râdă cu el, dar fie îl urăsc, fie le e teamă de mine, pentru că nu primeşte nicio reacţie.

— Nu. Consider că eşti o risipă de timp. Iroseşti oxigen care ar putea fi folosit mai înţelept dacă ar veni din fundul altcuiva. Nu te pot omorî – treburi stupide şi legale şi toate cele – dar pot să te rănesc. Pot să-ţi fac fiecare moment din viaţă insuportabil, îi spun informativ. Ar trebui să părăseşti şcoala. Nimeni nu te vrea aici. Începe să gâfâie din ce în ce mai tare.

— Pe tine nu te vrea nimeni, îmi răspunde batjocoritor.

Se uită în mulţime, căutând susţinere, dar interesul lor se reduce doar la scandal şi sânge. Adunătura se apropie de el, împingându-l în faţă.

Laşul din interior cedează. Aruncă cu telefonul în mine, iar carcasa de plastic mi se izbeşte de frunte. Elevii oftează. Ceva cald şi arămiu se prelinge pe faţă, întunecându-mi vederea şi umezindu-mi buzele.

Aş putea să-l lovesc. Asta ar fi uşor. Dar eu vreau să-l rănesc cu adevărat. Vreau să fim amândoi răniţi. Aşa că-l apuc de umeri şi îmi izbesc fruntea de a lui.

Sângele meu îi vopseşte faţa, iar eu rânjesc mulţumit.

— Meclanul tău arată deja mult mai bine. Hai să vedem ce magie mai pot face cu tine.

Îl plesnesc cu putere.

Se înroşeşte de mânie, mai mult din cauza sfidării din spatele loviturii decât de durere. O palmă e arma unei fete, nu o lovitură bărbătească. Palma mea deschisă scoate un sunet de plici când îl mai lovesc o dată. Daniel se retrage, dar nu se poate îndepărta prea mult de mine – în retragere, se izbeşte de dulapuri.

Rânjind, mai fac un pas în faţă şi-i mai trag o palmă. Mi-o blochează cu mâna, dar îşi lasă toată partea stângă vulnerabilă. Îi mai livrez două palme din stânga înainte să mă retrag.

— *Loveşte-mă*, ţipă. Loveşte-mă. Foloseşte-ţi pumnii!

Zâmbetul mi se lărgeşte.

— Nu-mi meriţi pumnii. Pumnii se folosesc când ai de-a face cu un bărbat.

Îl mai plesnesc o dată şi, de data asta, dau destul de tare încât să-i crape pielea. Sângele se adună în jurul rănii, dar asta nu mă mulţumeşte. Îl lovesc cu palma peste o ureche şi apoi peste cealaltă. Slăbit, încearcă să se apere.

Daniel îşi strânge buzele, adunând salivă. Fandez la stânga ca să evit jetul de scuipat care ţâşneşte din gura lui. Dezgustat, îl apuc de păr şi-l bag cu capul în dulap.

— Când Ella se întoarce, n-o să vrea să vadă gunoaie ca tine prin preajmă, aşa că fie începi să înveţi cum să devii invizibil, fie te cari de aici, pentru că nu vreau să te văd sau să mai aud de tine în viaţa mea.

Nu aştept un răspuns – îi izbesc fruntea de dulapul de metal şi plec.

Cade, şaptezeci de kilograme de dobitoc izbindu-se de podea ca o jucărie aruncată.

Mă întorc şi-l găsesc pe Wade în spatele meu.

— Credeam că nu-ţi pasă, murmură uşor.

Rânjetul meu pare să fie sălbatic de-a dreptul pentru că toată lumea, în afară de Wade şi de prietenul său loial, Hunter, face un pas în spate.

Mă aplec şi iau telefonul lui Daniel de pe podea, apoi îl rostogolesc şi-i apuc mâna inertă. Îi apăs degetul mare de butonul cu senzor de amprentă şi tastez numărul tatei.

— Callum Royal, răspunde el iritat.

— Salut, tata. Va trebui să treci pe la şcoală.

— Reed? De pe ce număr mă suni? mă întreabă cu fermitate în voce.

— Al lui Daniel Delacorte. Fiul judecătorului Delacorte. Va trebui să-ţi aduci carnetul de cec. L-am bătut cam tare. A cerut-o, însă. Literalmente, îi spun vesel.

Închid telefonul şi-mi trec mâna peste faţă, sângele care iese din rană mă stropeşte în ochi. Calc peste trupul lui Daniel, spunând afectat:

— Pe mai târziu, Wade. Hunter.

Îi fac un semn aprobator din cap tipului mare de lângă Wade.

Îmi răspunde cu aceeaşi mişcare a capului şi apoi ies să iau o gură de aer.

Tata face spume la gură când apare pe holul din faţa biroului directorului Beringer. Nu face niciun comentariu asupra rănii mele la frunte. Mă prinde doar de reverele sacoului şi-mi apropie faţa de a lui.

— Chestia asta trebuie să înceteze, şuieră el.

Mă scutur din prinsoarea lui.

— Calmează-te. Nu m-am mai bătut de mai bine de un an, îi amintesc.

— Şi vrei o medalie pentru asta? O bătaie pe umăr? Iisuse, Reed, de câte ori să-ţi mai spun? Câte cecuri trebuie să semnez înainte să te deştepţi?

Tata trage o gură sănătoasă de aer în piept.

— Domnule Royal.

Ne întoarcem şi o vedem pe secretara lui Beringer stând în pragul uşii directorului.

— Domnul Beringer vă poate primi acum, spune ea afectat.

Tata trece de mine, aruncându-mi o privire peste umăr.

— Rămâi aici. Mă ocup eu de asta.

Încerc să-mi ascund plăcerea de pe faţă. Eu pot să-mi descarc energiile, iar tata curăţă mizeria după mine? Super. Nu că aş considera asta o „mizerie”. Delacorte şi-a căutat-o cu lumânarea. Merita o bătaie încă de când a încercat să-i facă rău Ellei, dar am amânat răzbunarea pentru că eram prea ocupat să mă îndrăgostesc de ea.

Îmi plantez fundul în scaunul moale din sala de aşteptare, evitând studios orice privire încruntată pe care mi-o aruncă secretara lui Beringer.

Şedinţa tatei durează mai puţin de zece minute. Şapte, dacă mă iau după ceasul de deasupra uşii. Când iese din birou, ochii lui sclipesc a triumf ca atunci când reuşeşte să semneze un contract extrem de profitabil.

— M-am ocupat de tot, îmi spune, apoi îmi face semn să-l urmez. Du-te înapoi la ore, dar fă bine şi vino direct acasă

după şcoală. Şi fraţii tăi. Fără opriri inutile. Vreau să fiţi toţi acasă.

Mă tensionez instantaneu.

— De ce? Ce se petrece?

— Voiam să vă anunţ după terminarea orelor, dar... dacă tot sunt aici...

Tata face o pauză şi se opreşte în mijlocul holului lambrisat.

— Detectivul a găsit-o pe Ella.

Înainte să pot procesa bomba asta, tata pleacă fulgerător, lăsându-mă în urmă cu gura căscată.

Capitolul 8

Ella

Autobuzul ajunge în Bayview mult, mult prea devreme. Nu sunt pregătită. Dar ştiu că nu voi fi niciodată pregătită. Trădarea lui Reed dăinuie în mine acum. Îmi curge în vene ca smoala, asaltând tot ce-a rămas din inima mea, ca un cancer care se-ntinde rapid.

Reed m-a distrus. M-a *păcălit*. M-a făcut să cred că poate exista ceva bun în această lume dată peste cap. Că-i poate păsa cuiva de mine.

Ar fi trebuit să-mi dau seama. Mi-am petrecut întreaga viaţă în mizerie, chinuindu-mă frenetic să ies din ea. Am iubit-o pe mama, dar voiam mult mai mult de la viaţă decât ceea ce mi-a oferit. Voiam mai mult decât apartamente dezafectate şi resturi mucegăite de mâncare şi lupte disperate pentru a trăi de pe-o zi pe alta.

Callum Royal mi-a oferit ceea ce mama nu avea: bani, educaţie, un conac luxos în care să trăiesc. O familie. O...

O iluzie, îmi spune o voce din cap, cu amărăciune.

Da, probabil asta a şi fost. Şi partea cea mai tristă e că nici n-o ştie, Callum. Nici măcar nu-şi dă seama că trăieşte într-o casă plină de minciuni.

Sau poate ştie. Poate e perfect conştient că propriul lui fiu face sex cu...

Nu. Refuz să mă gândesc la ce am văzut în camera lui Reed în noaptea în care am plecat.

Dar imaginile revin mereu la suprafaţă.

Reed şi cu Brooke în patul lui.

Brooke goală puşcă.

Brooke atingându-l.

Un zgomot ca de înecat îmi iese din gură, făcând-o pe bătrâna de lângă mine să se uite cu îngrijorare.

— Eşti în regulă, dragă? mă-ntreabă.

Înghit în sec.

— Da, sunt bine, îi răspund slăbită. Mă doare puţin stomacul.

— Rezistă, îmi spune cu un zâmbet liniştitor. Imediat vor deschide uşile. Vom ieşi de aici cât ai zice peşte.

Nu, Doamne, nu. E prea devreme. Nu vreau să mă mai dau jos din autocarul ăsta. Nu vreau banii pe care mi i-a băgat Callum pe gât în Nashville. Nu vreau să mă întorc la conacul Royal şi să mă prefac că inima mea n-a fost frântă într-un milion de bucăţi. Nu vreau să-l văd pe Reed sau să-i aud scuzele. Dacă are vreuna.

N-a scos niciun cuvânt atunci când am intrat peste el şi iubita tatălui său. Niciunul. La cum mai ştiu eu ce se petrece, o să intru pe uşă şi o să-l descopăr pe Reed revenind la vechile lui obiceiuri mizerabile. Aş prefera, poate, asta, şi atunci o să uit că l-am iubit vreodată.

Ies împleticindu-mă din autocar, ţinându-mi strâns rucsacul peste umăr. Soarele a apus deja, dar staţia e luminată. Oamenii se revarsă în jurul meu în timp ce şoferul descarcă toate bagajele din portbagajul lateral al autocarului. Eu nu am bagaje, doar rucsacul de pe umăr.

În noaptea în care am fugit, n-am luat nicio haină scumpă pe care mi-a cumpărat-o Brooke, iar acum mă aşteaptă toate la conac. Îmi doresc să pot da foc la fiecare bucată de material. Nu vreau să port hainele alea şi nici să trăiesc în casa aia.

De ce nu m-a putut lăsa Callum în pace? Puteam să-ncep o nouă viaţă în Nashville. Puteam să fiu *fericită*. La un moment dat, în orice caz.

Dar, în loc de asta, mă aflu în ghearele familiei Royal din nou, după ce Callum a folosit toate ameninţările posibile ca să mă aducă înapoi. Nu-mi vine să cred până unde a ajuns pentru a mă găsi. Se pare că bancnotele din cele zece mii de dolari primiţi de la el erau emise în serie – tot ce trebuia să facă era să aştepte să folosesc una şi mă putea găsi.

Nici nu vreau să mă gândesc câte legi a încălcat pentru a urmări seria unei bancnote de o sută de dolari în ţara asta. Dar cred că oamenii precum Callum sunt deasupra legii.

O maşină claxonează, iar eu mă-ncordez când văd maşina neagră de oraş oprindu-se la marginea drumului. Maşina care a urmărit autocarul din Nashville până în Bayview. Şoferul se dă jos – e Durand, şoferul-bodyguard al lui Callum, cât un munte de mare şi la fel de impunător.

— Cum a fost călătoria? întreabă ursuz. Ţi-e foame? Vrei să ne oprim să mănânci?

De vreme ce nu-l ştiu pe Durand atât de vorbăreţ, mă întreb dacă nu cumva Callum i-a ordonat să fie excesiv de

drăguţ cu mine. Eu n-am primit un asemenea ordin, aşa că nu sunt deloc drăguţă când îi mormăi:

— Intră în maşină şi hai să mergem.

Nările i se dilată.

Nu mă simt prost din cauza asta. Mi-e greaţă de oamenii ăştia. De acum încolo, ei sunt duşmanii mei. Ei sunt gardienii închisorii mele, eu sunt deţinutul. Nu sunt nici prietenii mei, nici familia mea. Nu înseamnă nimic pentru mine.

Pare că fiecare bec din conac e aprins când Durand parchează maşina în curtea interioară. De vreme ce casa nu e nimic altceva decât un dreptunghi uriaş cu nimic altceva decât ferestre, toată lumina aceea pare orbitoare.

Uşa din lemn de stejar de la intrarea cu coloane de marmură se deschide larg şi Callum îşi face apariţia, cu părul închis la culoare aranjat perfect, iar costumul croit special pentru el îi urmăreşte linia robustă a corpului.

Îmi las umerii în jos, aşteptând să mă certe, dar tutorele meu legal zâmbeşte cu tristeţe şi-mi spune:

— Bine ai venit înapoi.

Nu mă simt binevenită. Omul m-a urmărit până în Nashville şi m-a ameninţat încontinuu. Lista lui de consecinţe odioase pe care aveam să le sufăr dacă nu mă-ntorc părea fără sfârşit.

Ar fi aranjat să fiu arestată ca fugar.

M-ar fi dat pe mâna poliţiei că am folosit cartea de identitate a mamei.

Ar fi susţinut că am furat cele zece miare pe care mi le-a dat şi ar fi făcut plângere penală pentru furt.

Niciuna dintre ameninţările lui nu m-ar fi făcut să cedez. Nu, a reuşit asta cu declaraţia lui plină de emfază că nu există niciun loc în care să pot fugi şi în care să nu mă găsească. Oriunde aş fi ajuns, el m-ar fi aşteptat acolo. M-

ar fi vânat pentru tot restul vieţii deoarece, aşa cum mi-a amintit, îi datorează asta tatălui meu.

Tatăl meu, un om pe care nu l-am cunoscut niciodată. Un om care, din câte aud, a fost un dobitoc egoist şi răsfăţat care s-a căsătorit cu o scorpie avidă după bani în timp ce a omis să-i spună – ei şi oricui, de altfel – că a lăsat-o gravidă pe o femeie tânără, când a fost în concediu, acum optsprezece ani.

Nu-i datorez nimic lui Steve O'Halloran. Nu-i datorez nimic nici lui Callum Royal. Dar nu vreau să mă uit peste umăr pentru tot restul vieţii mele. Callum nu glumeşte. Nu s-ar fi oprit niciodată dacă aş fi continuat să fug de el.

În timp ce-l urmez înăuntrul conacului, îmi amintesc că sunt puternică. Sunt rezistentă. Pot să rezist încă doi ani de trai cu familia Royal. Tot ce trebuie să fac e să mă prefac că ei nu sunt în preajmă. Mă voi concentra pe terminarea şcolii şi apoi mă duc la facultate. Odată ce o termin, nu va mai trebui să pun piciorul în casa asta.

La etaj, Callum îmi arată noul sistem de securitate pe care l-a instalat la uşa camerei mele. E un scanner de amprente biometric, genul pe care-l are instalat la Atlantic Aviation. Doar amprentele mele pot să deschidă uşa, ceea ce înseamnă că s-a zis cu vizitele târzii ale lui Reed. S-a zis cu filmele văzute împreună cu Easton. Camera asta e celula mea, şi asta e exact ceea ce-mi doresc.

— Ella, spune Callum ostenit, în timp ce mă urmează în camera mea la fel de roz şi de feminină precum mi-o amintesc.

Callum s-a consultat cu un decorator de interioare, dar a ales totul de unul singur, dovedind că nu ştie absolut nimic despre adolescente.

— Ce e? îl întreb.

— Ştiu de ce ai fugit, şi voiam să...

— Ştii? i-o tai scurt.

Callum aprobă din cap.

— Mi-a spus Reed.

— Ţi-a *spus*?

Nu-mi pot controla reacţia, sunt total surprinsă. Reed i-a spus tatălui său despre Brooke? Şi Callum nu l-a dat afară? Ce naiba, Callum nici măcar nu pare supărat. *Cine* sunt oamenii ăştia?

— Înţeleg de ce-ţi era ruşine să mă confrunţi cu problema asta personal, continuă Callum, dar vreau să ştii că poţi oricând să vorbeşti cu mine despre orice. De fapt, cred c-ar trebui să depunem o plângere la poliţie mâine la prima oră.

Mă cuprinde deruta.

— Plângere la poliţie?

— Băiatul acela trebuie să fie pedepsit pentru ce a făcut, Ella.

— Băiatul acela?

Ce naiba se petrece? Callum vrea ca fiul lui să fie arestat pentru... pentru ce? Corupere de minori? Sunt încă virgină. Pot fi trasă la răspundere pentru... Of, Doamne. Roşesc toată.

Următoarele lui cuvinte mă şochează.

— Nu-mi pasă dacă tatăl lui e judecător. Delacorte nu poate scăpa cu drogarea unei fete şi hărţuire sexuală.

Trag brusc o gură de aer. Doamne. Reed i-a spus lui Callum ce a încercat să-mi facă Daniel? De ce? Sau, mai bine zis, de ce *acum* şi nu acum câteva săptămâni, când s-a întâmplat asta?

Dar oricare ar fi motivele lui Reed, îi port pică pentru asta. Ultima chestie pe care o vreau e să implic poliţia în aşa ceva sau să mă trezesc implicată într-un proces lung şi dezastruos. Pot să-mi imaginez exact ce s-ar întâmpla în sala de judecată. Stripperiţă liceană pretinde că un băieţaş

bogat alb a încercat s-o drogheze pentru sex? Nimeni nu va crede asta.

— Nu depun nicio plângere, îi spun tăios.

— Ella...

— N-a fost mare lucru, bine? Fiii tăi m-au găsit înainte ca Daniel să-mi facă ceva grav.

Frustrarea îmi clocoteşte în măruntaie.

— Şi nu de-asta am fugit, Callum. Pur şi simplu... nu aparţin acestui loc, înţelegi? Nu sunt făcută să fiu o prinţesică bogată care merge la o şcoală privată şi bea pahare de şampanie de o mie de dolari. Nu asta sunt eu. Nu sunt extravagantă sau bogată sau...

— Dar eşti bogată, mă întrerupe liniştit. Eşti foarte, foarte bogată, Ella, şi trebuie să accepţi asta. Tatăl tău ţi-a lăsat o avere, şi într-una din zilele astea va trebui să stăm la discuţii cu avocaţii lui Steve şi să ne hotărâm ce facem cu toţi aceşti bani. Investiţii, fonduri, genul ăla de lucruri. De fapt...

Scoate un portofel din piele şi mi-l oferă.

— Banii tăi pe luna asta, conform aranjamentului nostru, şi un card de credit.

Brusc, mă simt buimacă. Amintirea lui Reed şi Brooke împreună e singurul lucru la care am putut să mă concentrez de când am plecat. Am uitat complet de moştenirea de la Steve.

— Putem discuta altă dată, murmur.

Aprobă din cap.

— Eşti sigură că nu vrei să te mai gândeşti în privinţa lui Delacorte?

— Da, sunt sigură, îi răspund ferm.

Pare resemnat.

— Bine. Vrei să mănânci ceva?

— Am mâncat la popas.

Vreau să plece, şi ştie şi el asta.

— Prea bine. Păi atunci...

Se îndreaptă spre uşă.

— De ce nu te culci mai devreme diseară? Sunt sigur că eşti extenuată după călătoria asta lungă. Putem vorbi mai mult mâine.

Callum pleacă şi mă cuprinde din nou iritarea când observ că n-a închis uşa până la capăt. Mă ridic s-o închid, dar în acelaşi timp se deschide larg, aproape dându-mă pe spate.

Următorul lucru pe care-l simt e o pereche de braţe puternice care mă prind strâns.

La început sunt rigidă, deoarece cred că e Reed, dar când îmi dau seama că e Easton mă relaxez. E la fel de înalt şi musculos ca Reed, cu acelaşi păr închis la culoare şi cu ochi albaştri, dar mirosul şamponului său e mai dulce, aftershave-ul lui nu e la fel de înţepător ca al lui Reed.

— Easton, încep, dar apoi oftez pentru că simt că-mi zdrobeşte oasele în îmbrăţişarea lui.

Nu spune niciun cuvânt. Mă ţine strâns cum ar ţine păturica din copilărie. E o îmbrăţişare zdrobitoare, disperată, care-mi taie respiraţia. Bărbia lui aterizează pe umărul meu şi-mi sapă în gât, şi deşi ar trebui să fiu furioasă pe fiecare Royal din conacul ăsta, nu mă pot abţine să nu-mi trec o mână prin părul lui. E Easton, „fratele cel mare” autoproclamat, chiar dacă suntem de aceeaşi vârstă. Are constituţie eroică, e incorigibil, deseori agasant şi mereu dat peste cap.

Probabil ştia despre Reed şi Brooke – nu ai nicio şansă să păstrezi un asemenea secret faţă de Easton – şi totuşi nu-l pot urî. Nu când tremură aşa în braţele mele. Nu când mă priveşte cu atâta uşurare copleşitoare care mă lasă fără aer.

Apoi clipesc şi el dispare, împleticindu-se afară din cameră fără să zică nimic. Mă îngrijorează asta. Unde sunt

remarcile isteţe? Vreun comentariu arogant despre cum m-am întors pentru că nu puteam rezista corpului lui superb şi magnetismului său animalic?

Mă-ncrunt şi închid uşa, forţându-mă să nu mă gândesc la comportamentul straniu al lui Easton. Nu vreau să mă las prinsă în dramele lor familiale, nu dacă vreau să supravieţuiesc cât mai am de stat aici.

Îmi vâr portofelul în buzunarul din spate, îmi dau jos hanoracul şi mă târăsc în pat. Aşternuturile de mătase mă fac să mă simt ca în rai.

În Nashville, stăteam la un motel de duzină, cu nişte aşternuturi care-ţi zgâriau pielea. Mai erau şi pătate cu tot soiul de chestii pe care nici nu vreau să mi le imaginez. Mi-am găsit un job la un local când Callum a apărut, la fel ca atunci când a apărut în Kirkwood şi m-a târât din clubul de striptease.

Nu mă pot decide dacă viaţa era mai bună sau mai rea înainte să mă găsească Callum Royal.

Mi se strânge inima în piept când îmi răsare în minte chipul lui Reed. Mai rea, decid. Mult mai rea.

Ca şi cum ar fi ştiut că mă gândesc la el, Reed începe să vorbească prin uşa închisă.

— Ella. Lasă-mă să intru.

Îl ignor.

Bate de două ori.

— Te rog, vreau să vorbesc cu tine.

Mă întorc pe o parte, cu spatele la uşă. Vocea lui mă omoară.

Un mormăit se aude din cealaltă parte a uşii.

— Chiar crezi că senzorul ăsta mă va împiedica să intru, iubito? Ştii şi tu mai bine.

Face o pauză. Nu răspund, apoi continuă:

— Bine, mă întorc. Cu o trusă cu scule.

Ameninţarea – pe care n-o văd neapărat gratuită – mă ridică din pat. Îmi lovesc mâna de senzorul de securitate şi un ţiuit zgomotos umple camera în timp ce încuietoarea se descuie. Deschid larg uşa şi întâlnesc ochii tipului care era pe cale să mă distrugă înainte să plec. Slavă Domnului că am pus capăt acestui lucru. Nu se va mai apropia niciodată destul de mult de mine ca să aibă vreo influenţă asupra mea.

— *Nu* sunt iubita ta, şuier. Nu sunt *nimic* pentru tine, iar tu nu eşti nimic pentru mine, m-ai înţeles? Nu-mi mai spune aşa. Nu-mi mai spune nicicum. Stai dracului departe de mine.

Ochii lui albaştri mă examinează exhaustiv, din cap până în picioare. Apoi mă întreabă cu o voce groasă:

— Eşti bine?

Respiraţia mea e atât de superficială, încât mă mir că nu leşin. Nu primesc destul oxigen. Plămânii îmi ard şi văd înceţoşat. N-a ascultat nimic din ce i-am zis?

— Pari mai slabă, spune plat. Nu prea ai mâncat.

Mă pornesc să închid uşa.

Ţine mâna şi o împinge până se deschide din nou, păşind înăuntru în timp ce eu continui să mă holbez la el.

— Ieşi, izbucnesc.

— Nu.

Privirea lui încă mă cercetează, ca şi când m-ar verifica de răni.

Ar trebui să-şi facă griji pentru el însuşi, pentru că *el* e cel care pare bătut. Literalmente – se vede o vânătaie care iese de după gulerul tricoului. S-a bătut recent. Sau poate mai multe, judecând după grimasa pe care o are când respiră adânc, ca şi când cutia toracică îl doare ascuţit.

Foarte bine, croncăne vocea mea vindicativă. Merită să sufere.

— Eşti bine? repetă, neluându-şi privirea de pe mine. S-a atins... cineva de tine? Te-a rănit cineva?

Mă apucă un râs isteric.

— Da, cineva m-a rănit! *Tu* m-ai rănit!

Frustrarea îi întunecă chipul.

— Ai plecat înainte să apuc să-ţi explic.

— *Nu* există explicaţie îndeajuns de bună ca să te pot ierta vreodată, şuier. Ţi-ai tras-o cu iubita tatălui tău.

— Nu, spune ferm. N-am făcut asta.

— Nu pe nai...

— E adevărat. N-am făcut asta.

Oftează.

— Nu în acea seară. Încerca să mă convingă să vorbesc cu tata în numele ei. Încercam să scap de ea.

Mă uit la el cu neîncredere.

— Nu avea nimic pe ea!

Mă opresc abrupt, mintea se concentrează asupra unui detaliu pe care mi l-a dat.

Nu în acea seară?

Furia mi se urcă până în gât.

— Hai să presupunem că te cred că n-ai făcut sex cu Brooke în acea seară, spun şi mă holbez la el. Ceea ce nu cred. Dar să zicem că te cred. Tot te-ai culcat cu ea cândva, nu?

O vină adâncă şi de netăgăduit îi străbate privirea.

— De câte ori? îl întreb ferm.

Reed îşi trece o mână prin păr.

— De două, poate de trei ori.

Inima mi se opreşte. Dumnezeule. O parte din mine se aştepta să nege. Dar... chiar recunoaşte că a făcut sex cu iubita tatălui său? Mai mult decât *o dată*?

— Poate? întreb cu vocea stridentă.

— Eram beat.

— Eşti dezgustător, îi şoptesc.

Nici măcar nu tresare.

— N-am fost cu ea când am fost noi doi împreună. De când s-a întâmplat între noi doi pentru prima dată, am fost al tău. Doar al tău.

— Oh, norocoasa de mine. Am venit a doua după Brooke. Ura!

De data asta *chiar* tresare.

— Ella...

— Taci. Dracului.

Îmi ridic mâna, atât de dezgustată, încât abia mă pot uita la el.

— Nici măcar n-o să-ntreb de ce ai făcut-o, pentru că ştiu răspunsul. Reed Royal îl urăşte pe tatăl său. Reed Royal se hotărăşte să se răzbune pe tatăl său. Reed Royal face sex cu iubita tatălui său.

Mă sufoc.

— Tu îţi dai seama cât de aiurea e totul?

— Da. Are vocea răguşită.

— Dar niciodată n-am spus că sunt un sfânt. Am făcut o mulţime de greşeli înainte să te întâlnesc.

— Reed.

Mă uit drept în ochii lui.

— Nu te voi ierta niciodată pentru asta.

Un licăr de hotărâre îi luminează ochii.

— Nu te cred.

Păşesc înspre uşă.

— Nimic din ce-mi spui sau faci nu mă va face să uit ce am văzut în dormitorul tău în acea seară. Bucură-te că îmi ţin gura, pentru că dacă ar afla Callum, şi-ar pierde minţile.

— Nu-mi pasă de tatăl meu.

Reed se îndreaptă spre mine.

— Tu m-ai *părăsit*, mârâie el.

Îmi cade falca.

— Eşti nervos pe mine că am plecat? Ce era să fac? De ce aş sta o secundă în plus în casa asta groaznică după ce ai făcut aşa ceva?

Se apropie tot mai mult de mine, trupul său impunător invadându-mi spaţiul personal, mâna lui apropiindu-se să-mi atingă bărbia. Mă micşorez sub atingerea lui, iar asta îi face ochii să ardă şi mai intens.

— Mi-a fost dor de tine în fiecare secundă în care erai plecată. M-am gândit la tine în fiecare nenorocită de secundă. Vrei să mă urăşti pentru ce am făcut? Nu te deranja cu asta – m-am urât eu pentru asta cu mult înainte să apari tu. M-am culcat cu Brooke şi asta e ceva cu ce trebuie să trăiesc.

Degetele îi tremură pe falca mea.

— Dar nu am făcut nimic în seara aceea şi nu te las să arunci la gunoi ce avem noi doi doar pentru că...

— Ce avem? Nu avem nimic.

Mi se face rău din nou.

— Am terminat cu discuţia asta. Ieşi din camera mea, Reed. Nici măcar nu pot să te mai privesc.

Când văd că nu se clinteşte, îmi plantez ambele mâini în pieptul lui şi-l împing. Tare. Şi continui să-l împing, continui să-l lovesc în pieptul musculos până când îl mişc, centimetru cu centimetru, lângă prag. Surâsul lui sfidător îmi alimentează furia. Crede că e amuzant? Totul e un joc pentru tipul ăsta?

— *Ieşi*, îi ordon. Am terminat-o cu tine.

Se holbează la mâinile mele, care au rămas apăsate pe el, apoi la faţa mea, care e probabil mai roşie decât o tomată.

— Sigur, plec, dacă chiar asta îţi doreşti.

Ridică o sprânceană.

— Dar nu am terminat, Ella. Nici pe departe.

Abia aştept să treacă de prag şi îi trântesc uşa în faţă.

Capitolul 9

Primul lucru pe care-l văd atunci când mă trezesc e ventilatorul de deasupra capului meu. Aşternuturile grele şi netede din bumbac îmi amintesc că nu mai sunt în camera insalubră de hotel, ci înapoi la palatul Royal.

Totul e la fel aici. Încă-l mai simt pe Reed pe feţele de pernă, ca şi cum ar fi dormit aici în fiecare noapte în care eram plecată. Arunc perna pe podea şi-mi propun să-mi cumpăr aşternuturi noi.

Am luat decizia corectă să mă întorc? Aveam de ales? Callum mi-a dovedit că mă poate găsi oriunde. Am cerut tot ce era de cerut. Scannerul digital de la uşă. Un card de credit pe numele meu. Promisiunea că odată ce am terminat cu liceul, nu voi mai fi ţinută din scurt.

Întrebarea pe care-ar trebui să mi-o pun e dacă o să las un tip să-mi distrugă viaţa. Sunt atât de slabă încât să nu-i pot face faţă lui Reed Royal? Ani întregi am avut totul sub control, având grijă de mama mea, apoi de mine. Golul lăsat în inima mea de moartea mamei s-a umplut la un moment dat. Cel lăsat de Reed se va umple şi el.

Nu?

Mă rostogolesc în pat şi văd telefonul pe care mi l-a dat Callum. Îl ridic împreună cu cheile de la maşină, hainele şi tot ce mi-a mai dăruit. Dar dacă m-am îndepărtat de Royali, mai precis de Reed, nu-nseamnă că am încetat să mă gândesc la el. N-am putut să las asta în urmă, iar acele amintiri m-au bântuit cu fiecare kilometru mai departe de ei.

Apuc telefonul cu fermitate şi mă forţez să dau ochii cu dezastrul pe care l-am lăsat în urmă. Toate mesajele îmi lasă un gust amar. De fiecare dată când am plecat, nimeni

nu mi-a simţit lipsa. Mama şi cu mine n-am rămas niciodată în acelaşi loc pentru mai mult de doi ani.

De data asta, am mai mult de treizeci de mesaje de la Valerie, împreună cu câteva de la Reed. Le şterg fără să le citesc. Mai sunt câteva de la Easton, dar suspectez că sunt tot de la Reed, aşa că le şterg şi pe alea. Celelalte mesaje sunt de la şefa mea, Lucy, proprietara brutăriei *The French Twist*, care e aproape de Astor Park. Mesajele încep prin a exprima îngrijorare şi se termină pe un ton nerăbdător.

Dar mesajele de la Val îmi dau o senzaţie incomodă în stomac. Ar fi trebuit să-i spun ceva. Mă gândeam mult la asta când eram plecată, dar îmi era frică. Nu doar pentru că Royalii ar fi putut să obţină informaţii de la ea, dar şi pentru că ea reprezenta o legătură cu ceva ce urmăream să uit. Mă simt prost pentru felul în care am tratat-o, însă. Dacă ar fi dispărut ea, m-ar fi enervat la culme.

Îmi pare rău. Sunt cea mai de căcat prietenă din lume. Mai vrei să vorbeşti cu mine?

Pun telefonul jos şi mă holbez la tavan. Spre surprinderea mea, telefonul sună instantaneu. Poza lui Val apare pe ecran.

Trag o gură adâncă de aer în piept şi răspund.

— Hei, Val.

— Unde ai fost? ţipă ea. Am sunat şi am tot sunat.

Îmi deschid gura ca să-i dau scuza cu boala, dar următoarele ei cuvinte mă opresc.

— Şi nu-mi spune că erai bolnavă pentru că nimeni nu e bolnav vreme de două săptămâni şi nu poate da măcar un telefon! Decât dacă eşti pacientul zero de la începutul unei apocalipse cu zombi.

În timp ce-i ascult cuvintele pline de îngrijorare, îmi dau seama că ăsta e un test al prieteniei noastre. Chiar şi după ce m-am dat la fund timp de două săptămâni, încă e

dispusă să mă primească înapoi. Sigur, pune multe întrebări, dar sunt întrebări la care merită să primească un răspuns. E importantă. Îndeajuns de importantă, încât să merite un răspuns onest, indiferent de cât de jenant e adevărul.

— Am fugit de acasă, îi mărturisesc.

— Oh, nu, Ella.

Oftează cu tristeţe.

— Ce ţi-au făcut ăştia din familia Royal?

Nu vreau s-o mint.

— Nu... sunt pregătită să vorbesc despre asta. Dar s-ar putea să fi exagerat.

— De ce nu m-ai căutat? întreabă cu o durere evidentă în voce.

— Nu m-am gândit. Eu... ceva s-a întâmplat aici şi m-am urcat în maşină, am luat un bilet de autocar şi am plecat. Singurul lucru care-mi trecea prin minte era să fug cât mai departe de locul ăsta. Nu mi-a trecut prin cap să vin la tine. Nu sunt obişnuită să mă bazez pe alţi oameni. Îmi pare rău.

Rămâne tăcută pentru un moment.

— Tot sunt nervoasă pe tine.

— Ai dreptate.

— Vii azi la şcoală?

— Nu. M-am întors abia aseară târziu, aşa că am primit o zi liberă de la Callum să mă acomodez.

— Bine. Atunci chiulesc şi eu şi vii la mine şi-mi spui totul.

— Îţi spun ce pot.

Nu vreau să mă gândesc la treaba cu Brooke şi Reed. Vreau să uit că s-a întâmplat. Vreau să uit că m-am îndrăgostit de Reed.

— Şi eu am multe căcaturi de povestit, recunoaşte ea. Când ajungi? Mă uit la ceas.

— Într-o oră e bine? Trebuie să fac un duş, să mănânc, să mă îmbrac.
— Sună OK. Hai prin spate, altfel mătuşă-mea o să se întrebe de ce nu suntem la şcoală.
Val locuieşte împreună cu mătuşa ei, ca să poată veni la Astor Park. Am cunoscut-o doar pe verişoara malefică a lui Val, Jordan, şi nu cred că e o idee bună să fac cunoştinţă cu restul familiei taman în ziua în care chiulesc.
— Recepţionat. Ne vedem.
Trag adânc aer în piept şi o sun pe Lucy.
— Hei, Lucy. Sunt Ella. Îmi pare rău că am dispărut în felul ăsta. Pot să trec pe la tine după-amiaza asta?
— Şi mie îmi pare rău, dar nu pot vorbi acum. E o zi foarte ocupată.
Lucy e tăioasă şi simt un regret imediat că nu am mers la prima oră dimineaţa.
— Dacă poţi trece înainte de ora două azi, pot vorbi.
— Voi fi acolo, promit.
Am impresia că n-o să-mi placă ce are ea de zis.
Mă târăsc jos din pat, fac un duş şi arunc o pereche de jeanşi vechi şi o bluză din flanelă. În mod ironic, cam asta am purtat şi prima dată când am ajuns la conacul Royal. Dressingul meu e burduşit de haine scumpe, dar nu vreau să port nimic din ce a fost ales de Brooke Davidson. Poate că sună meschin şi stupid, dar nu-mi pasă.
Deschid uşa şi mă opresc. Reed stă sprijinit de peretele opus camerei mele.
— ’Neaţa.
Trântesc uşa.
Vocea lui puternică străbate cu uşurinţă uşa.
— Cât timp mai eşti dispusă să mă ignori?
Doi ani. Nu. Cât mai mult posibil.
— Nu plec nicăieri, adaugă. Şi la un moment dat va trebui să mă ierţi, aşa că mai bine mă asculţi acum.

Mă îndrept spre fereastră şi privesc afară. O căzătură de la etajul doi ar putea fi dureroasă şi nu sunt sigură că povestea cu cearşafurile făcute sfoară ar funcţiona în realitate. La ce noroc am eu, s-ar desface nodurile şi m-aş alege cu nişte oase rupte, imobilizată în pat pentru câteva săptămâni.

Traversez camera, deschid uşa şi mărşăluiesc pe lângă el.

— Îmi pare rău că nu ţi-am spus de faza cu Brooke.

Poţi să-ţi iei poveştile şi să ţi le bagi undeva.

La jumătatea scării, mă prinde de braţ şi mă întoarce către el.

— Ştiu că încă-ţi pasă, altfel nu m-ai trata în felul ăsta.

Îndrăzneşte să-mi zâmbească.

Dumnezeule. *Nu* are voie să zâmbească. În primul rând pentru că arată nemaipomenit de bine când o face. Şi în al doilea rând pentru că... grrr... pentru că sunt *furioasă* pe el.

Îi arunc o privire rece şi mă zbat din prinsoarea lui.

— Am decis că n-o să-mi irosesc timpul sau energia cu oameni care nu merită asta.

Reed aşteaptă până ajung la baza treptelor şi apoi strigă:

— Aşadar, nu-ţi pasă nici de Easton?

Când pomeneşte de Easton, mă întorc instantaneu, pentru că, pe lângă Val, Easton a devenit cel mai apropiat prieten al meu.

— E ceva în neregulă cu el?

Reed coboară pe trepte până ajunge lângă mine.

— Da. Ai fugit, şi toată viaţa lui femeile pe care el le iubea au fugit şi l-au abandonat.

Vina mă face să roşesc.

— Nu l-am abandonat *pe el*.

Te-am abandonat pe tine, curvarule.

Reed ridică din umeri.

— Atunci va trebui să-l convingi pe el, nu pe mine. Dar sunt sigură că-l vei recâştiga.

Ce măgar arogant. Adopt o mină cât se poate de drăgălaşă şi-l întreb:

— Îmi faci te rog o favoare?

— Desigur.

— Ia-ţi condescendenţa, sfaturile nedorite şi spectacolul de pândă la uşa mea şi bagă-ţi-le în cur.

Fac o piruetă. Dar nu e nicio ieşire spectaculoasă, pentru că Reed mă urmăreşte până în bucătărie, unde-i găsesc pe restul membrilor familiei, mai puţin pe Gideon.

— N-are nimeni antrenamente în dimineaţa asta? întreb îngrijorată.

Easton şi Reed joacă fotbal american. Ar trebui să fie la şcoală deja. Callum e, de obicei, plecat la birou înainte de răsărit. N-am idee la cât se trezesc gemenii. În dimineaţa aceasta, în schimb, toată lumea stă la masa imensă de sticlă situată în separeul care dă spre piscină şi spre Oceanul Atlantic.

— E o zi specială, spune Callum pe deasupra ceştii de cafea. Toată lumea participă la reuniunea de familie. Sandra ţi-a pregătit micul dejun – e în frigider. Ia-l şi aşază-te Reed, nu mai bântui şi ia loc.

Nu e o rugăminte pentru niciunul dintre noi, şi în ciuda faptului că Reed tinde să nu-l asculte, iar Callum nu e tatăl meu, îl ascultăm amândoi.

— Mă bucur că te-ai întors, spune Sawyer în timp ce mă aşez.

Sau cred că e Sawyer. Urma de arsură de pe încheietură pe care o foloseam ca indiciu pentru a-i distinge a dispărut, aşa că nu sunt sigură.

— Da. Se face tot mai frig, iar Reed ne-a promis că ne duci la cumpărături de iarnă, se bagă Seb în discuţie.

— A, da? Asta a promis?
— Da, au fost destul de neajutoraţi fără tine.
Vocea joasă a lui Reed mă loveşte în piept.
— Nu vorbi cu mine, izbucnesc.
— Sunt de acord, spune Easton. Nu vorbi cu ea.
Rămân surprinsă să-i văd pe toţi cei trei fraţi Royal cum îl ţintuiesc cu privirea pe Reed. Gura i se încordează. Îmi poruncesc inimii mele stupide că n-are voie să simtă nicio urmă de compasiune pentru Reed. Tot ce primeşte cu vârf şi îndesat la masa asta, sunt sigură că şi-a căutat-o de o mie de ori.
— ’Neaţa, Easton, ciripesc. Am pierdut ceva interesant la bio?
Voiam să aduc vorba de îmbrăţişarea ciudată de aseară, dar nu e locul potrivit.
Totuşi, am nevoie să ştiu că e OK. Easton are probleme cu dependenţele. Cred că îi e dor de mama lui şi încearcă să umple golul cu orice şi descoperă că nimic nu funcţionează. Am trecut şi eu prin asta.
— Da, disecăm porci.
— Serios? mă înec. Mă bucur că am lipsit.
— Nu, mă îmbrânceşte în joacă. Glumeam. N-ai ratat nimic. Dar vor fi verificări pe parcurs săptămâna viitoare.
— Căcat.
— Nu-ţi face griji. Callum se va ocupa de tot, nu-i aşa, tată? Spune Easton înălţându-şi bărbia.
Callum ignoră provocarea lui Easton şi aprobă placid.
— Da, dacă mai ai nevoie de timp, Ella, sunt sigur că se poate rezolva.
Pentru că, în lumea lui, banii cumpără totul, inclusiv timp în plus de pregătire pentru evaluări standardizate. Nu ştiu dacă asta mă face bucuroasă sau tristă. Ambele, probabil. Deruta e etalonul în capul meu acum.

Ca atunci când Reed se aşază lângă mine, corpul meu se bucură, amintindu-şi de toate momentele bune cu el. Iar inima mea se inundă de toate amintirile în care mi-a umplut golurile din suflet cu afecţiune şi căldură de care nu-mi dădeam seama că am nevoie în viaţa mea. Dar mintea mea îmi aminteşte că băiatul ăsta e rău pentru mine. Pot recunoaşte doar c-a încercat să mă avertizeze, dar eu m-am ţinut de el ca o idioată, spunându-i că mă voia şi că tot ce trebuia să facă e să admită asta. Aşa că presupun că suntem amândoi de vină.

El mi-a spus să mă ţin departe.

El mi-a spus că nu aparţin lumii lui.

Dacă ascultam de el...

— Te-a supărat covrigul cu ceva? întreabă Easton.

Mă uit în farfurie şi-mi văd micul dejun zdrobit pe farfurie. Îl împing la o parte şi trag bolul cu fructe proaspete, cereale şi iaurt. Singurul lucru foarte tare din casa Royal s-ar putea să fie cantitatea de mâncare pe care o găsesc în bucătărie în orice moment. Nu mai e ca în trecut, când mă bucuram dacă aveam o masă pe zi sau speram că organismul meu nu se va revolta dacă tot ce pot să-mi cumpăr e un singur taco de la fast-food.

Şi totul e proaspăt, verde şi sănătos.

Dacă mi-ar fi amintit Callum ce are în frigider, poate nici nu opuneam atâta rezistenţă.

— N-am chef de carbohidraţi azi, îi spun lui Easton.

— Deci, surioară, ce facem azi?

Îşi freacă mâinile cu poftă.

— Aud că nu mergem la şcoală. Mă rog, gemenii merg, dar asta pentru că sunt prea proşti. Dacă mai lipsesc de la o oră, rămân repetenţi.

Ambii îi arată degetul mijlociu.

— Eu merg la Valerie.

— Super, spune Easton. Îmi place de Val. Se pare că ne vom distra.

— Ai ratat pronumele *eu*.

Toată lumea de la masă ne urmăreşte conversaţia.

— N-am ratat nimic.

Easton rânjeşte senin, dar ochii săi se mişcă frenetic în toate direcţiile.

— Doar îl ignor din convenienţă. La ce oră mergem?

Îmi bat degetele de masă.

— Easton, fii atent.

Aştept până când privirea lui frenetică se opreşte asupra mea.

— Tu rămâi aici. Sau pleci, dar, oricum, nu vii cu mine.

— Pronunţi cuvinte, dar nu au niciun sens pentru mine. Când vrei să ne întâlnim la tine la maşină?

Mă uit în jurul mesei, dar toată lumea îşi mută privirea. De cealaltă parte, gemenii tremură încercând să-şi reprime râsul.

Callum priveşte peste ziar.

— Cred că ar trebui s-o laşi baltă. Dacă nu-l laşi să vină cu tine, o să apară oricum la uşa familiei Carrington.

Easton încearcă să pară graţios şi smerit, dar triumful îi luceşte în privire.

— Fie, dar o să ne facem unghiile şi vom vorbi despre care absorbante sunt mai eficiente. S-ar putea să fie şi nişte experimente ştiinţifice.

Zâmbetul nu i se mută de pe faţă, dar gemenii icnesc.

— Scârbos, spun la unison şi se retrag de la masă.

Sawyer – o să zic că e Sawyer – îl bate pe Sebastian pe umăr.

— Eşti pregătit să mergem?

Seb aruncă un şerveţel pe masă şi se ridică.

— Da, cred. Prefer să învăţ despre geometrie decât despre absorbante.

— Plecăm în cincisprezece minute? întreabă Easton, înainte să plece din bucătărie.

Îmi scarpin fruntea în timp ce o durere ascuţită îmi creşte deasupra ochiului drept.

— Ella...

Vocea lui Reed e atât de joasă, încât abia îl pot auzi.

Îl ignor şi mă holbez la fereastră, privind apa curată şi liniştită din piscină, dorindu-mi ca viaţa mea să fie la fel.

— Vă las să vă terminaţi micul dejun.

Callum îşi împătureşte ziarul zgomotos. Picioarele scaunului zgârie podeaua în timp ce se ridică.

— Mă bucur că te-ai întors, Ella. Ne-ai lipsit.

Îşi pune o mână pe umărul meu şi apoi pleacă.

— Şi eu am terminat.

Îmi arunc lingura lângă farfuria cu mâncare neterminată.

— Lasă. Plec eu.

Reed se ridică.

— Ai nevoie să mănânci şi e evident că n-o s-o faci cât sunt eu aici.

Continui să-l ignor.

— Nu sunt duşmanul tău, îmi spune cu nefericire în voce. Nu ţi-am spus nimic despre trecutul meu pentru că e foarte bolnav şi nu ştiam cum o să reacţionezi. Am greşit, bine? Dar o să îndrept lucrurile.

Se apleacă, cu gura la câţiva centimetri de urechea mea. Mirosul lui mă copleşeşte, aşa că mă forţez să-mi ţin respiraţia. Mă forţez să nu-mi fixez privirea pe braţul lui sculptat, care-şi îndoaie muşchii în timp ce se sprijină de masă.

— Nu voi renunţa, murmură el, cu respiraţia caldă gâdilându-mi gâtul.

Îi ofer în sfârşit un răspuns. Jos şi sfidător.

— Ar trebui să renunţi. Mai degrabă mi-aş pune-o cu Daniel decât să mă împac cu tine. Şuieră trăgând aer în piept printre dinţi.

— Ştim amândoi că asta nu e adevărat. Dar am înţeles. Te-am rănit şi acum vrei să te răzbuni.

Îl privesc în ochi.

— Nu. Nu vreau să mă răzbun. Nu merită să irosesc energie mentală pe asta şi nu plănuiesc să irosesc prea mult timp gândindu-mă la tine. Nu-mi pasă de tine sau de gagicile tale. Vreau doar să fiu lăsată în pace.

Maxilarul lui se încordează.

— Sunt dispus să fac aproape orice cu tine. M-aş întoarce în timp şi aş schimba lucrurile dacă aş putea.

Se uită la mine cu hotărâre.

— Dar nu te voi lăsa singură.

Capitolul 10

Easton stă întins la mine pe pat când intru în cameră. Are o doză de suc – nu bere, slavă Domnului – între picioare şi ţine telecomanda în mână.

— Cum ai intrat în cameră? întreb.

— Nu ai închis-o până la capăt.

Bate cu palma spaţiul liber de pe saltea.

— Urcă şi tu. Mă uit la *ESPN*[1] până o suni pe Val.

— Am sunat-o deja înainte să mănânc.

Arunc câteva chestii în rucsac şi apoi îl pun pe umăr.

— Aveţi vreun magazin de haine la mâna a doua pe undeva?

---

[1] Canal american de televiziune sportivă.

Easton se rostogoleşte din pat şi vine lângă mine, în faţa şifonierului.

— N-am idee, dar dacă te-ai săturat de hainele tale, poţi să le donezi în timpul Săptămânii Ceremonioase. Au şi acţiuni caritabile.

Săptămâna Ceremonioasă? Vreau să întreb, dar apoi decid că nu vreau cu adevărat să ştiu. Nu mai vreau să iau parte la niciun căcat ce ţine de Astor Park pe viitor.

— Normal că au, mormăi. Callum spune că am bani. Aşa că pot să-i folosesc.

— Pentru ce?

— Să-mi cumpăr haine.

— Ai haine.

Îmi arată dressingul.

— Şi o să dau foc la toate hainele astea şi îmi iau altele, bine?

Furia şi nerăbdarea mă fac mai nepoliticoasă decât vreau să fiu cu adevărat.

— Nu văd ce-i aşa mare lucru să ies la cumpărături. Fetele adoră să facă asta.

Easton mă cercetează cu ochi strălucitori care sunt mult mai intuitivi decât îmi imaginez cu adevărat.

— Tu nu eşti o fată ca oricare alta, Ella. Aşa că da, e ciudat, dar îmi dau seama acum ce se petrece. Brooke ţi-a luat hainele astea. O urăşti pe Brooke. Hainele astea trebuie să plece.

Îmi încrucişez braţele.

— Ţi-a spus Reed sau ştiai dinainte?

— Mi-a spus el, recunoaşte.

— Veşti bune. Asta înseamnă că rămâi cu ce ai între picioare.

Îl împing la o parte ca să-mi iau o pereche de tenişi.

Îmi voi construi o nouă viaţă, începând de azi. Nu va fi loc pentru tipi care se culcă cu iubitele taţilor şi le combină

pe surorile vitrege pe lângă. Şi o să distrug orice căţea care încearcă ceva cu mine.

Partea bună e că Jordan, căţeaua numărul unu, e la şcoală azi, sau ar fi trebuit s-o împing în piscină cu nişte pietre legate la gât.

— Ai o privire foarte rea pe faţă. E foarte excitantă. Promiţi că mă laşi să mă termin înainte să mă omori? glumeşte Easton.

— O să-ţi iei o palmă foarte nasoală peste faţă de la cineva într-o bună zi.

— Ştiu c-o zici ca pe-o ameninţare, dar, sincer, abia aştept. Parec-o să mă simt foarte bine.

Oricare ar fi fata care o să-l ia pe Easton va trebui să stea cu un bici într-o mână şi cu un pistol în cealaltă. Cred că e incontrolabil, însă.

Apuc brelocul cu cheia de la maşina mea decapotabilă superbă, vopsită la comandă. Mi-a părut foarte rău s-o las în urmă.

— Crezi că Val o să aibă ceva de mâncare pentru mine? întreabă Easton. Mi-e foame din nou.

— Du-te jos, atunci, oricum nu vii cu mine.

— Atunci va veni Reed.

Mă opresc în prag.

— Ce tot spui?

— Tata e îngrijorat c-o să fugi iar, aşa că unul dintre noi trebuie să te însoţească mereu. Partea bună e că poţi să faci pipi singură, dar fereastra toaletei e armată.

Îmi arunc cheile în şifonier şi merg la baie.

— Vezi senzorii roşii de aici?

Easton se apleacă şi îmi arată două puncte minuscule de lumină în tocul geamului.

— Tata primeşte un SMS de câte ori deschizi fereastra. Aşa că cine vrei să vină cu tine la Val? Eu sau Reed?

— E o nebunie, îmi scutur capul. Bine, hai să mergem.

Easton mă urmează obedient pe trepte în jos şi afară la garaj. N-am chef să vorbesc, dar el are alte idei în cap în timp ce conduc.

— Eu sunt ăla care ar trebui să fie scos din sărite. Ai fugit fără niciun cuvânt. Mi-am făcut griji. Ai fi putut fi omorâtă sau ceva.

Am avut deja conversaţia asta cu Reed, mulţumesc.

— Se pare că nu sunt singura pe care eşti nervos. Care-i faza cu tine şi cu gemenii holbându-vă la Reed azi dimineaţă?

— E un dobitoc.

— Abia acum descoperi asta?

Easton se uită în pământ în timp ce răspunde:

— Înainte nu conta.

N-are rost să răspund. Pe lângă asta, familia Carrington locuieşte la mai puţin de zece minute distanţă şi deja parchez la ei în curte. O văd pe Val la uşa din spate şi nu pare prea fericită.

— Ce s-a întâmplat? o întreb când ajungem la intrare.

Dă din cap spre Easton.

— Ce caută el aici?

— Scuze, un Royal trebuie să fie mereu cu Ella, spune el. Ordine de la tata.

Val mă priveşte neîncrezătoare.

— Pe bune?

— N-am nicio idee, dar jur că dacă l-aş fi putut lăsa pe Easton acasă, aş fi făcut-o.

— Hei, mă răneşti acum, protestează el.

Şi pentru că asta ar putea fi adevărat, o implor pe Val.

— N-o să spună nimic.

Îşi dă ochii peste cap.

— Fie. Intraţi odată.

— Ai ceva de mâncare? întreabă Easton în timp ce traversăm bucătăria.

— Serveşte-te singur.

Arată cu mâna spre o tejghea plină cu fructe şi un tort acoperit cu un capac de sticlă.

— Poţi rămâne aici, Ella şi cu mine avem nevoie de intimitate.

— Nu. Vreau să vin cu voi.

Easton trece pe lângă mine.

— Ella mi-a spus că testaţi rata de absorbţie a tampoanelor. Şi eu sunt interesat de asta.

Val mă priveşte confuză.

— Easton, te rog. Lasă-ne măcar zece minute singure, îl implor.

— Fie, dar o să mănânc tot tortul ăsta.

— Fă-ţi de cap, campionule, spune Val în timp ce mă trage afară pe veranda care traversează întreaga casă.

Casa Carrington e un conac sudist în adevăratul sens al cuvântului, cu verande mari, coloane canelate şi un gazon care pare tăiat cu mâna. Îmi imaginez că acum câţiva ani femeile casei stăteau pe scaune tip leagăn în rochii imense şi cu mănuşi cu şireturi, ţinând în mână evantaie pictate şi spunând chestii precum „moşia mea”. S-ar putea să mă fi uitat la *Pe aripile vântului* de prea multe ori.

Val se lasă să cadă într-unul dintre fotoliile cu motiv floral.

— Cred că Tam mă înşală.

— Nu! oftez eu şocată şi mă trântesc lângă ea.

Tam şi Val sunt împreună de mai bine de un an. E la facultate la câteva ore distanţă, şi din câte mi-a spus Val, ea şi cu Tam au o viaţă sexuală cât se poate de efervescentă, care implică lucruri precum exhibiţionism şi sex la telefon. Eu n-am făcut nici măcar cu penetrare încă, darămite sex aventuros. Dacă e vreo relaţie care să supravieţuiască regimului la distanţă, a lor e aceea, nu?

— De ce crezi asta?

— Trebuia să mă viziteze luna trecută. Ţii minte?

Ţin. Era atât de entuziasmată, iar el a contramandat totul în ultimul minut.

— Ziceai că nu poate veni pentru că avea foarte multe teme.

Când îi văd expresia tristă, întreb:

— Era doar o scuză?

Oftează tremurând.

— M-a sunat aseară şi mi-a zis că trebuie să vorbim.

— Oh, nu.

— Aşa că am vorbit la telefon şi mi-a spus că facultatea e distractivă şi l-a făcut să descopere cât de copil era în liceu. Nu m-a înşelat, jură asta, însă crede că distanţa şi tentaţiile sunt prea mari şi că, pentru a fi *onorabil*, – scuipă cuvântul acela – trebuia să se asigure că e OK din partea mea ca el să se vadă cu alte fete.

— Stai puţin, ridic mâna. Nu te-a sunat să se despartă de tine, în schimb vrea permisiune de la tine să te înşele?

— Aşa-i?

Val mă priveşte furioasă.

— E foarte de căcat.

— Şi tu i-ai spus...

Sper că i-ai spus să îşi ia permisiunea şi să şi-o bage pe gât, vreau să-i spun, dar nu vreau să par că o judec. E ultimul lucru de care are nevoie acum. Mai târziu, da, o să-i amintesc cât de tare e şi că nu are nevoie de un dobitoc ca Tam care să sugă toată energia din ea, dar deocamdată voi fi alături de ea.

— Sper că i-ai spus cum te simţi, îi zic.

— I-am zis că poate să şi-o pună cu toate fetele pe care le vrea, dar cu mine nu mai are nicio şansă.

Îşi dă părul pe spate în semn de indiferenţă, dar mâna îi tremură, iar ochii îi sticlesc de la lacrimi.

— Pierderea lui, ştii asta, nu?

— Asta îmi tot spun şi eu, dar nu mă face să mă simt mai bine. O parte din mine vrea să-i fure maşina lui Jordan şi să merg până la el. Nu sunt sigură ce aş face în momentul în care aş ajunge acolo. Fie i-aş da un şut în coaie, fie l-aş săruta.

Tresare şi apoi se uită la mine pe sub gene.

— L-am pocnit pe Reed în coaie de dragul tău, apropo.

— Da?

Un râs sălbatic îmi scapă în timp ce-mi imaginez cum Val cea micuţă îl loveşte pe uriaşul Reed între picioare.

— Ce a provocat asta?

— Simpla lui existenţă. Faţa lui arogantă. Refuzul de a-mi spune unde erai.

Val se aruncă din nou la mine în braţe şi mă cuprinde strâns.

— Mă bucur atât de mult că te-ai întors.

— Mhm.

Îmi ridic privirea şi îl văd pe Easton stând în prag, zâmbind înspre noi.

— Credeam că vreţi să staţi la poveşti. Dacă o să fie nişte acţiune de tip fată-cu-fată, sunt disponibil.

— Asta spui oricărei femele cu vârsta cuprinsă între doi şi optzeci şi doi de ani, mârâie Val.

— Păi, da.

Se uită la mine şi se preface jignit.

— Nu vreau să mă simt lăsat la o parte.

Împinge uşa şi intră vesel în cameră, aşezându-se de cealaltă parte a lui Val.

— Probleme în paradis?

Val îşi aruncă capul în mâini.

— Da. Iubitul meu a decis că avem nevoie de o relaţie *deschisă*.

— Deci vrea să mănânce în oraş, dar să ia cina şi acasă?

— Dap.

— Şi ţie nu-ţi convine asta.
— Evident că nu. Prefer tipii loiali. Voi, Royalii, nu înţelegeţi conceptul.
— Au, Val. Ce ţi-am făcut?
Îşi freacă pieptul a durere.
— Ai un penis. Eşti automat clasat în tabăra greşită.
Îşi mişcă alert sprâncenele.
— Dar eu fac lucruri nemaipomenite cu penisul meu. Întreabă orice fată din Astor.
— Ca Abby Kincaid? îl provoacă Val.
Îmi scutur şocată capul către Easton.
— Te-ai combinat cu fosta iubită a fratelui tău?
Se afundă în perne cu obrajii înroşiţi.
— Şi ce? Credeam că-l urăşti pe Reed.
Uau. Una e să îi vezi pe fraţii Royal certându-se acasă, dar genul ăsta de conflict public e nou şi... incomod. Şi cu toate că sunt nervoasă pe Reed, nu-mi place să văd ruptura asta între fraţi. Mă face să simpatizez în mod ciudat cu Reed, ceea ce, la naiba, nu merită.
Încerc să schimb subiectul.
— În afară de evaluări, ce mai e nou pe la şcoală?
— Mâine e Halloweenul, dar Beringer nu lasă pe nimeni să poarte costume la şcoală.
Val scutură din umeri.
— Dar e o petrecere la casa Montgomery după meciul de vineri. Toată lumea va fi costumată.
Fac o grimasă.
— Pas.
Nu mă dau în vânt după Halloween. Mama lucra noaptea în cluburi, aşa că n-am fost niciodată la colindat, ca un copil normal. Şi urăsc să mă-mbrac în costume. O făceam destul când *eu* lucram în cluburi.
— Altceva? întreb.
Val arată cu degetul acuzator către Easton.

— Royalii nu se mai suportă unul pe celălalt, iar Reed nu se deranjează să facă ordine în şcoală. Şi oricine altcineva cu conştiinţă e prea leneş sau fricos pentru a spune ceva, aşa că Astor Park s-a dus dracului. În fiecare zi escaladează câte-un conflict. Mi-e chiar frică să nu ajungă cineva rănit fizic.

Aşadar, dimineaţa aceasta n-a fost o anomalie. Mă încrunt către Easton.

— Ce se petrece?

— Tu mergi la şcoală ca să înveţi, nu? spune indiferent. Ei bine, unul din lucrurile pe care copiii trebuie să le înveţe e să aibă grijă unul de celălalt. Lumea e plină de bătăuşi. Nu or să dispară când ieşi din liceu. Mai bine înveţi lecţia acum.

— Easton. E groaznic.

— Ce-ţi pasă? mă acuză el. Tu i-ai lăsat pe toţi în urmă. Ce are că băieţii şi fetele cu bani de la Astor simt cum e să nu ai un Royal la conducere? Nu eşti fericită că locul ăla se transformă în exact ceea ce credeai c-o să se transforme?

Ce-i drept, nu m-am gândit deloc la Astor Park atunci când am plecat, dar acum, că ştiu că oamenii ajung să se rănească reciproc, toată treaba nu-mi cade bine.

— Nu, nu mă face fericită. De ce ai spune asta?

Întoarce privirea către gazonul perfect tăiat în timp ce Val stă incomod între noi.

— Las-o baltă, Ella, spune în sfârşit. Nu poţi schimba nimic. Tot ce poţi face e să ţii capul la cutie şi să supravieţuieşti.

Capitolul 11

La ora două, când ajung, în brutărie e linişte. Voiam să vin mai repede, dar Lucy ar fi fost ocupată. Mi-ar plăcea să strige la mine, să-şi scoată nervii din sistem şi apoi să-mi spună să pun un şorţ şi să mă aşez la casă.

Easton voia să intre, plângându-se că n-a mâncat nimic în ultimele două ore. După câteva rugăminţi, a fost de acord să aştepte în maşină.

— Lucy e aici? îl întreb pe barmanul de la casă.

Tipul înalt şi suplu e nou, şi am senzaţia apăsătoare că el e înlocuitorul meu.

— Lucy, strigă peste umăr. Te caută o tipă.

Lucy scoate capul de după uşa din spate.

— Cine e?

Tipul mă arată cu degetul.

Faţa ei drăguţă se întunecă în momentul în care mă vede.

— Ah, tu erai, Ella. Lasă-mă un minut. De ce nu te aşezi acolo puţin?

Da, mă concediază.

Casierul mă priveşte compătimitor înainte să se întoarcă la următorul client. Iau un loc la o masă liberă şi o aştept pe Lucy.

Nu durează mult până ajunge. După un minut, ţâşneşte din camera din spate cu două ceşti de cafea. Pe una o aşază în faţa mea, pe cealaltă o ia în mână şi soarbe din ea înainte de a se aşeza.

— Acum două săptămâni, Reed Royal a trecut pe aici să-ntrebe de tine. În următoarea zi, Callum, tutorele tău, mă sună să mă anunţe că eşti foarte bolnavă şi că vei fi plecată pe o perioadă nedeterminată. Derulăm puţin

banda şi iată-te aici, părând sănătoasă, deşi ceva mai subţirică.

Se apleacă înspre mine.

— Ai nevoie de ajutor, Ella?

— Nu. Îmi pare rău, Lucy. Ar fi trebuit să sun, dar n-am fost în stare să vin la lucru.

Minciuna nu-mi stă bine pe limbă. Lucy e o tipă foarte de treabă şi îmi place la nebunie să lucrez aici. Îi spun asta.

— Îmi place mult să lucrez aici şi ştiu că ţi-ai asumat un risc angajându-mă.

Îşi ţuguie buzele înainte de a mai lua o gură de cafea. Apoi bate cu degetele pe marginea cănii înainte de a vorbi.

— Chiar aveam nevoie de cineva şi, când n-ai fost în preajmă şi nu puteam da de tine, a trebuit să merg mai departe. Înţelegi, nu?

Dau din cap în semn de aprobare. Nu-mi place, dar înţeleg.

— Îmi pare rău, repet.

— Şi mie-mi pare rău.

Îşi bagă mâna în buzunarul şorţului mânjit cu făină.

— Poftim, sună-mă dacă ai nevoie de ceva.

Orice, în afară de un job, mă gândesc.

— Mulţumesc, îi spun, băgând cartea de vizită în buzunar.

— Ţinem legătura, Ella, îmi spune cu amabilitate în timp ce se ridică în picioare. Dacă se eliberează ceva, poate îţi mai dăm o şansă.

— Mulţumesc.

Vocabularul meu se reduce la două expresii: *mulţumesc* şi *îmi pare rău*.

Lucy mai ia o gură zdravănă de cafea şi se retrage la bucătărie, în timp ce eu rămân să contemplez alegerile pe care le-am făcut când am plecat. Nu sunt obişnuită să fiu eu persoana pe care nu te poţi baza şi, chiar dacă mă simt

fizic rău că am dezamăgit-o, o parte din mine se bucură că i-a păsat. Că există cineva căruia îi pasă.

Capitolul 12

Aud vorbindu-se în şoaptă despre mine din momentul în care pun piciorul în campus. Primesc câteva zâmbete sfidătoare şi priviri curioase când îmi parchez maşina, dar înăuntru e mult mai rău. O tăcere asurzitoare, apoi un val de şuşoteli şi râsete arogante care mă urmăresc pe hol.

Când ajung la dulap, îmi studiez reflexia în mica oglindă de pe uşă, studiind dacă am vreun fir de păr mai răzleţ sau îmi curge ceva din nas. Dar arăt normal. Sunt doar o altă elevă curăţică şi aranjată de la Astor Park, cu uniforma formată din cămaşă albă, fustă bleumarin şi sacou.

Picioarele îmi sunt dezgolite pentru că vremea e încă îndeajuns de plăcută, încât să nu port ciorapi, dar aproape fiecare fată din hol are picioarele dezgolite, aşa că nu cred că înfăţişarea mea are de-a face cu şoaptele tuturor.

Nu-mi place asta. Seamănă prea mult cu prima mea zi la Astor, când nimeni nu mi-a spus niciun cuvânt pentru că toată lumea aştepta să vadă care sunt ordinele de la Reed şi fraţii săi. S-o urască pe Ella sau s-o întâmpine călduros. Majoritatea copiilor nu s-au apropiat niciodată de mine, dar asta e probabil din cauză că eram în mod intenţionat asocială şi o ardeam doar cu Val.

Astăzi, aproape toată lumea îmi aruncă priviri de dispreţ. În timp ce-mi fac drum la prima oră, nu-mi pot stăpâni agitaţia. Mă simt prea timidă şi urăsc asta.

Sunt înghiontită violent de o fată cu păr închis la culoare, care preferă să mă împingă la o parte decât să treacă pe lângă mine. Se apropie de mine câţiva paşi, apoi se opreşte şi se uită la mine.

— Bun venit înapoi, Ella. Cum a fost avortul? A durut? spune zâmbind cu inocenţă.

Gura mi se deschide uşor înainte s-o închid ferm. Fata din faţa mea e Claire nu-ştiu-cum. S-a combinat odată cu Easton înainte ca el să se plictisească de ea.

— Du-te dracului, îi mormăi când trec pe lângă ea.

Ajung la ora de chimie în acelaşi timp cu Easton. Se uită la mine lung şi se-ncruntă.

— Eşti bine, surioară?

— Da, îi răspund printre dinţi.

Nu cred că mă crede, dar nu spune niciun cuvânt şi mă urmează în clasă. Ne aşezăm la masa pe care o împărţim de când a început semestrul şi observ câteva grimase ţintite asupra noastră.

— Frumos. Păpuşa erotică a familiei Royal s-a întors, Easton? spune un tip care vine din spatele clasei. Pun pariu că tu şi cu Reed sunteţi extaziaţi.

Easton se întoarce în scaun. Nu pot să-i văd faţa, dar oricare ar fi expresia lui, îl reduce la tăcere pe scandalagiu într-o fracţiune de secundă.

O tuse scurtă e urmată de sunete de caiete care se deschid şi haine care foşnesc.

— Ignoră-i, mă sfătuieşte Easton.

Mai uşor de zis decât de făcut.

Dimineaţa mea se înrăutăţeşte. Easton e la majoritatea orelor mele şi se plantează lângă mine în fiecare dintre ele. Obrajii îmi ard în timp ce aud două fete şoptind despre cum eu mă culc cu doi dintre fraţii mei vitregi.

— Cu siguranţă şi-o pune şi cu Gid, spune una dintre ele, care nici măcar nu se mai deranjează să vorbească mai încet. Probabil de copilul lui a scăpat.

Easton mai face încă o dată schema cu privirea ucigătoare dar, deşi le face pe javrele astea să tacă, nu-mi poate opri vocea din cap.

Val m-a avertizat că sunt zvonuri despre mine, însă chiar asta e ceea ce cred oamenii? Că am fost plecată pentru a avea un avort? Că m-am culcat cu Reed, Easton *şi* Gideon?

Nu-mi e străin sentimentul de ruşine – faptul că mă dezbrăcam la cincisprezece ani pentru bărbaţi m-a învăţat o lecţie puternică despre umilire – dar faptul de a şti că toată lumea din şcoală spune genul ăsta de lucruri oribile despre mine mă face să lăcrimez.

Îmi tot amintesc c-o am pe Val şi că e singura persoană din Astor Park a cărei părere contează cu adevărat. Şi Easton, presupun. Nu m-a pierdut nicio secundă din vedere de când m-am întors în Bayview, aşa că probabil n-am de ales decât să-l văd ca pe un prieten. Chiar dacă-l dispreţuiesc pe fratele lui.

După ore, mă întorc la dulapul meu ca să schimb manualele pentru că nu-mi încap toate în rucsac. Easton dispare pe hol, dar nu înainte de a mă strânge de braţ când ne întâmpină un alt val de şoapte răutăcioase.

— Deci astăzi e rândul lui Easton?

Mă încordez la sunetul vocii lui Jordan Carrington. Mă întrebam cât de mult îi va lua târfei să înceapă represaliile.

În loc să răspund, îmi apuc manualul de istoria lumii de pe raftul de sus şi-l înlocuiesc cu cel de chimie.

— Ăsta e aranjamentul, nu? Alternezi între Reed şi Easton? Luni, miercuri şi vineri ţi-o tragi cu Reed. Marţi, joi şi sâmbătă cu East.

Jordan îşi înalţă capul.

— Cum rămâne cu duminicile? Le ai rezervate pentru amândoi sau pentru gemeni?

Trântesc uşa de la dulap şi mă întorc spre ea cu un zâmbet pe buze.

— Nu, duminica mi-o trag cu iubitul tău. Mai puţin când e obosit, atunci mi-o trag cu taică-tău.

Ochii îi strălucesc de furie.

— Ţine-ţi gura, căţea.

Mi-e tot mai greu să-mi păstrez zâmbetul pe buze.

— Ţine-ţi tu gura, Jordan. Dacă nu cumva vrei să te mai plesnesc o dată, o avertizez, reamintindu-i ultima bătaie pe care a luat-o de la mine la sală, luna trecută.

Izbucneşte într-un râs forţat.

— Încearcă. Hai să vedem cât de departe ajungi când nu-l ai pe Reed de partea ta.

Fac un pas înainte, dar nici măcar nu tresare.

— N-am avut niciodată nevoie de protecţia lui Reed.

— Ah, nu?

— Nu.

Îmi împing un deget în mijlocul pieptului ei, chiar între sânii ei obraznici.

— Sunt cât se poate de capabilă să te pun la pământ singură, Jordan.

— E o eră nouă aici la Astor Park, *Ella*. Nu mai conduc Royalii. *Eu* conduc. Un cuvânt de la mine şi fiecare elev din şcoala asta o să-şi facă un scop din a-ţi transforma viaţa într-un calvar.

— Oau, sunt moartă de frică.

Buzele i se încreţesc.

— Ar trebui să fii.

— În fine.

M-am săturat până peste cap de fiţele tipei.

— Dă-te dracului la o parte.

Îşi aruncă părul lucios şaten peste un umăr.

— Şi dacă n-am chef?
— E totul în regulă aici? se aude o voce masculină.
Ne întoarcem amândouă şi îl vedem pe Sawyer. Iubita lui roşcată, Lauren, e cu el. Se uită îngrijorată la Jordan, apoi la mine.
— Nu te priveşte, micule Royal.
Jordan nici măcar nu se uită la el, dar o priveşte dispreţuitor pe Lauren.
— Nu te priveşte nici pe tine, Donovan, aşa că de ce nu îl iei pe Sawyer şi vă căraţi de aici. Sau e Sebastian? Nu-i pot distinge.
Un licăr de maliţie îi luminează faţa.
— Dar tu, drăguţă? *Tu* poţi să-i distingi? Sau îţi ţii ochii închişi când ţi-o trag?
Mă tot întrebam dacă Lauren e conştientă că gemenii fac cu schimbul cu ea, dar expresia feţei ei îmi răspunde la întrebare. În loc de şoc, văd ruşine şi indignare.
Dar fata are mai mult curaj decât credeam, pentru că se uită fix la Jordan şi-i spune:
— Cară-te, Jordan.
Apoi îl ia pe Sawyer de mână şi se îndepărtează.
Jordan râde din nou.
— Toată familia aia e distrusă, nu-i aşa? Dar cred că pe tine te excită asta, ca şi pe curviştina de Lauren. Nu-i aşa, Ella? O stripperiţă murdară ca tine probabil iubeşte să fie poştită de Royali.
— Am terminat aici? o-ntreb încordată.
Îmi face cu ochiul.
— Nu, draga mea. Nu vom termina niciodată. De fapt, abia am început.
Îşi flutură degetele plină de graţie şi apoi păşeşte pe hol fără să privească înapoi.
O privesc în timp ce se îndepărtează, gândindu-mă la haosul în care m-am întors.

La prânz, eu şi cu Valerie stăm la o masă din colţ, unde încerc să mă prefac că suntem singurele două persoane din lume. E dificil, însă, pentru că simt cum toate privirile sunt aţintite asupra mea, iar asta mă agită.

Val ia o muşcătură din sendvişul ei cu ton.

— Reed se holbează la tine.

Normal. Mă răsucesc în scaun şi-l văd la o masă plină ochi cu jucători de fotbal. Easton e acolo, dar e la celălalt capăt al mesei, nu în locul lui obişnuit de lângă Reed.

Îmi încrucişez privirea cu a lui Reed, care se uită la mine cu ochii lui albaştri, pătrunzători. Aceiaşi ochi care se închideau încet de câte ori ne sărutam, care emanau căldură intensă de câte ori eram în aceeaşi cameră.

— O să-mi spui vreodată ce s-a petrecut între voi doi?

Îmi mut privirea de la el şi mă forţez să mănânc nişte paste.

— Nu, îi spun uşor.

— Of, haide, ştii că-mi poţi spune orice, mă roagă Val. Îmi ţin gura.

Ezitarea mea nu vine din lipsă de încredere. Pur şi simplu îmi vine peste mână să-mpărtăşesc detalii cu alte persoane. Mă simt mult mai confortabil în pielea mea reprimându-mi sentimentele. Dar expresia feţei lui Val e atât de sinceră, încât mă simt obligată să îi dau câteva detalii.

— Am fost împreună. A dat-o-n bară. Nu mai suntem împreună.

Buzele îi tremură.

— Oau. Ţi-a mai spus cineva că nu eşti o povestitoare foarte bună? Mă strâmb.

— E tot ce am să-ţi spun.

— Fie, nu te mai bat la cap cu asta. Dar să ştii că sunt alături de tine şi te voi asculta oricând eşti pregătită să vorbeşti.

Îşi desface sticla de apă.
— Şi ce facem diseară?
— Nu te-ai săturat de mine? o tachinez.
După întâlnirea dezamăgitoare cu Lucy, m-am întors la Val şi ne-am îndopat cu tort şi ne-am uitat la toate cele trei filme *Step Up*[2]. Easton a plecat la plimbare la mijlocul celui de-al doilea şi nu s-a mai întors.
— Hei, sunt în doliu.
Îşi ţuguie buzele.
— Trebuie să-mi abaţi atenţia ca să nu mă mai gândesc la Tam. Halloweenul era sărbătoarea noastră preferată. Aveam costume de cuplu.
— Ce drăguţ. Ţi-a mai scris?
I-a trimis trei mesaje aseară, dar Valerie le-a ignorat.
— Constant. Acum îmi zice că vrea să vină cu maşina până aici, să vorbim faţă-n faţă.
Pare răvăşită.
— E nasol să ai inima frântă.
N-am de unde să ştiu asta.
Ca la comandă, telefonul îmi bipăie, anunţându-mă că am primit un mesaj. Tresar când văd numele lui Reed pe ecran.
Nu-l citi, îmi ordon.
Ca o idioată, îl citesc.

Nu te mai purta ca şi cum nu ţi-ar păsa de mine. Ştim amândoi că-ţi pasă.

Scrâşnesc din dinţi. Câh. Ce măgar arogant.
Apare încă un mesaj:

Ţi-a fost dor de mine cât ai fost plecată. Şi mie mi-a fost. Vom trece peste problemele noastre.

---

[2] În română: *Dansul dragostei.*

Nu, nu vom trece peste. Vreau să strig la el să nu-mi mai trimită mesaje, dar singurul lucru pe care-l ştiu despre Reed Royal e că e un nemernic egoist. Face ce vrea el, când vrea el.

Şi următorul mesaj îmi aminteşte asta.

Brooke a fost o greşeală. S-a întâmplat înainte să ne întâlnim. Nu se va repeta.

De îndată ce am citit numele lui Brooke, mi-am strâns telefonul cu putere. Înainte să mă pot abţine, scriu un mesaj aspru:

Nu te voi ierta niciodată pentru faptul că te-ai culcat cu ea. Lasă-mă în pace.

— Ştii că sunt încă aici, nu?

Remarca seacă a lui Val mă face să mă simt vinovată. Îmi bag rapid telefonul în geantă şi iau furculiţa.

— Scuze, îi ziceam doar lui Reed să se ducă naibii.

Îşi dă capul pe spate şi râde.

— Ah, mi-a fost dor de tine, ştii asta?

Râd şi eu şi, pentru prima dată astăzi, e un râs sincer.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, îi spun cu sinceritate.

Când sună clopoţelul de ieşire, sunt mai mult decât pregătită să plec dracului de aici. Prima mea zi înapoi la şcoală a fost la fel de distractivă ca o sesiune de tortură în beciurile serviciilor secrete. Râsetele răutăcioase, şoaptele, strâmbăturile şi privirile scârbite. Sunt pregătită să mă încui în cameră, să pun nişte muzică şi să mă prefac că ziua asta nu a avut loc.

Nici măcar nu mă deranjez să mă duc la dulap. Îmi pun geanta pe umăr, îi scriu un mesaj lui Val în care-i spun să mă anunţe dacă vine pe la mine mai târziu şi mă grăbesc în parcare.

Apoi mă opresc brusc, căci Reed se apleacă pe partea din dreapta a maşinii mele.

— Ce mai vrei acum? izbucnesc. Mă scoate din minţi să-l tot văd în faţa mea. Şi detest cât de bine arată acum. Vremea e tot mai răcoroasă, aşa că părul lui negru e suflat de vânt şi pomeţii ascuţiţi sunt rumeni de la frig.

Îşi împinge corpul mare şi musculos cu braţele şi vine spre mine.

— Sawyer mi-a spus că Jordan te-a hărţuit mai devreme.

— Singura persoană care mă hărţuieşte eşti tu.

Îi arunc o privire glacială.

— Nu-mi mai scrie. Nu-mi mai vorbi. S-a terminat.

Ridică din umeri.

— Dacă aş fi crezut asta cu adevărat, m-aş fi dat la o parte. Dar nu cred asta.

— Îţi blochez numărul, îl avertizez.

— Îmi iau un telefon nou.

— Îmi schimb numărul de telefon.

Fornăie.

— Chiar crezi că n-o să pot face rost de el?

Îmi iau geanta în braţe şi o ţin ca pe un scut.

— S-a terminat, îi repet.

O bilă dureroasă mi se blochează în gâtlej.

— M-ai înşelat.

— Nu te-am înşelat niciodată, îmi spune cu vocea răguşită. Nu m-am atins de Brooke de şase luni. Pare atât de sincer. Dacă are dreptate? Dacă...

Nu fi idioată! îmi spune vocea mea interioară. Uf. Normal că nu e sincer, şi ar trebui să ştiu asta, nu să mă las cucerită de faţa lui onestă şi de tremurul din vocea lui. Când eram mică, o vedeam pe mama îndrăgostindu-se de bărbaţi nepotriviţi la nesfârşit. Au minţit-o. S-au folosit de ea. Şi, oricât de mult am iubit-o, am urât cât de proastă putea fi când venea vorba de bărbaţi. Îi lua luni întregi,

uneori aproape un an, să-şi dea seama că dobitocul din patul ei nu-i merita atenţia, în timp ce eu stăteam pe tuşă şi aşteptam să-şi revină.

Refuz să mă las jucată în acelaşi fel.

— Du-te naibii, Reed, mormăi. Am terminat-o cu tine.

Se apropie de mine.

— Da? Vrei să spui că nu mai vrei să ai nimic de-a face cu mine?

— Exact asta îţi zic.

Fac un pas în lateral şi apoi un salt către maşină. Dar tentativa mea de a scăpa de el eşuează lamentabil, căci face o piruetă şi mă ţintuieşte cu spatele la maşină.

Căldura corpului său îmi străpunge hainele. Pulsul îmi accelerează în timp ce-şi lipeşte palmele de maşină, ţinându-mă captivă între braţele lui.

— Vrei să spui că nu te mai excit?

Îşi apropie faţa de a mea şi respiraţia lui caldă îmi suflă pe gât. Când tremur involuntar, râde moale.

— Recunoaşte, ţi-e dor de mine. Strâng din buze.

Obrazul lui Reed se atinge de al meu, pe măsură ce-mi şopteşte în ureche.

— Mi-e dor să te sărut. Mi-e dor să mă bag cu tine în pat. Mi-e dor de felul în care mă simt când îmi pun gura *aici*.

Îşi apasă buzele de gâtul meu, şi tremur din nou. Asta îi provoacă încă un chicotit.

— Da, sunt sigur că nu mai am niciun efect asupra ta, nu-i aşa, iubito?

— *Nu* îmi spune aşa.

Îl dau la o parte furioasă, ignorând bătaile puternice din coşul pieptului. Urăsc că încă mai are efect asupra mea.

— Şi lasă-mă în pace.

O voce joasă se aude din spatele nostru.

— Ai auzit-o. Las-o în pace.

Easton se apropie şi-şi lipeşte mâna ferm de umărul lui Reed. Deşi e cu un an mai mic, Easton e la fel de înalt şi de bine făcut ca fratele lui. Nu-i ia niciun efort să-l tragă pe Reed de lângă mine.

— E o conversaţie privată, spune Reed, neafectat de intervenţia fratelui său.

— Da?

Easton se uită la mine.

— Ai chef să vorbeşti cu fratele nostru mai mare, surioară?

— Nu, îi răspund cu voioşie forţată.

Easton rânjeşte.

— Poftim, Reed. Conversaţia s-a terminat.

Licărul sfidător din ochii lui se dizolvă şi îi ia locul iritarea.

— În plus, mi-a scris tata. A spus să mergem acasă imediat. El şi cu Brooke au un anunţ de făcut.

Privirea mea zboară către Easton.

— Brooke?

Cu un râs aspru, se întoarce către Reed.

— Ce, nu i-ai zis?

— Ce să-mi zică? întreb cu fermitate. De ce naiba e Brooke acasă?

Reed îl fixează cu privirea pe fratele său.

— Hm, mă întreb de ce n-ai pomenit nimic.

Easton ridică din umeri.

— Tata şi cu Brooke s-au împăcat.

Îmi îngheaţă sângele. Ce? De ce ar vrea Callum să se împace cu vrăjitoarea aia?

Şi cum pot să mai dau ochii cu ea după ce am văzut ce am văzut în camera lui Reed în acea seară?

Îmi simt picioarele instabile, iar mâinile încep să-mi tremure. Sper că băieţii nu observă cât de tare tremur, că nu-şi dau seama cât de tare mă afectează vestea asta.

Drumul spre casă devine brusc ultimul lucru de care am chef.

Capitolul 13

Una câte una, maşinile noastre se opresc pe aleea circulară de acces a conacului Royal. Decapotabila mea. Camioneta lui Easton, Range Roverul lui Reed şi cel pe care-l împart gemenii. Eu rămân încă în maşină în timp ce fraţii Royal închid portierele şi dispar pe uşa laterală, în interiorul conacului.

Nu pot să cred că Brooke e aici. Nu pot să cred că Reed „a uitat” să-mi spună asta. În tot acest timp în care stătea în faţa mea şi mă sfida despre cum o să mă recâştige şi cum eu încă îl doresc nu mi-a putut spune că Brooke s-a întors?

Sigur că n-a spus nimic. Crede că dacă se preface că nu s-a atins niciodată de Brooke, dacă se preface că nu există, poate o să uit de ea.

N-o să uit, însă. Ella Harper nu uită. Niciodată.

Trag adânc aer în piept şi-mi impun să ies din maşină. Comanda internă eşuează, căci rămân locului. Abia când uşa laterală se deschide ies din scaunul şoferului.

— Ella, mă strigă Brooke, zâmbind cu colţurile gurii până la urechi.

Îmi apuc rucsacul şi înconjor maşina, încercând să trec pe lângă ea, dar mi se pune în cale. N-am dorit niciodată să lovesc pe cineva mai tare decât pe femeia asta. E la fel de blondă şi de falsă cum mi-o amintesc, îmbrăcată într-o rochie scurtă foarte scumpă, pantofi cu toc cui foarte înalt şi destule diamante cât să umple un magazin Tiffany.

— N-am ce să-ţi spun, o anunţ.

Râde.

— Of, draga mea, nu vorbeşti serios.

— Ba da, vorbesc serios. Acum dă-te la o parte.

— Numai după ce avem o discuţie ca între fete, ciripeşte. Nu pot să te las să intri până nu clarificăm câteva lucruri.

Neîncrederea mă face să ridic din sprâncene.

— Nu e nimic de clarificat.

Pentru un anume motiv, mă trezesc că-mi cobor vocea, chiar dacă ea şi cu Reed merită să urlu la ei din toţi rărunchii.

— Te-ai culcat cu *fiul* lui Callum.

— Da? chicoteşte ea din nou. Pentru că mi se pare că dacă am făcut asta şi dacă cineva din casa asta ar fi ştiut asta, îmi spune, fixându-mă cu privirea, atunci Callum ar fi aflat de mult.

M-a prins aici. Şi acum sunt nervoasă pe mine însămi că mi-am ţinut gura. Un cuvânt lui Callum, şi Brooke ar fi devenit istorie. Ar da-o afară din casă mai rapid decât ai spune „scorpie infidelă”.

Dar... L-ar alunga şi pe Reed. Ba chiar l-ar dezmoşteni.

Doamne, mi se face rău. Sunt bătută în cap. De ce mi-ar păsa ce se-ntâmplă cu Reed Royal?

Brooke zâmbeşte de parcă ar şti.

— Of, fetiţă jalnică. Eşti îndrăgostită de el.

Strâng din dinţi. N-are dreptate. Nu-l mai iubesc. Chiar nu.

— Am încercat să te avertizez. Ţi-am zis că Royalii te vor distruge, dar n-ai ascultat.

— Şi pentru asta m-ai pedepsit? o-ntreb sarcastic.

— Te-am pedepsit?

Clipeşte de-a dreptul confuză.

— Ce crezi că ţi-am făcut, dragă?

O fixez cu privirea.

— Te-ai culcat cu Reed. Am intrat peste voi doi. Sau ai uitat asta din convenienţă?

Brooke scutură din mână.

— Ah, te referi la seara în care tu ai fugit de acasă? Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar n-a fost... cazul de aşa ceva în seara aceea.

— D-dar erai dezbrăcată, mă bâlbâi.

— Încercam să dovedesc ceva.

Îşi dă ochii peste cap când mă vede derutată.

— Reed trebuia să înveţe o lecţie.

— Că eşti o mincinoasă care înşală?

— Nu, că asta e casa mea.

Face un gest către conacul din spatele nostru.

— Nu mai are niciun control asupra lucrurilor, eu am.

Brooke îşi ia o şuviţă de păr auriu şi-l dă pe după ureche.

— Voiam să-i arăt ce se întâmplă când sare calul. Voiam ca el să admită faptul că eu îl pot distruge fără niciun efort. Şi vezi cât de uşor a fost? Îmi dau jos rochia şi gata! Relaţia lui cu tine dispare. Asta, draga mea, se numeşte putere.

Îmi muşc obrazul pe dinăuntru. Nu ştiu ce să mai cred. Reed a făcut un târg cu ea? Că o să mintă şi o să se prefacă că nu s-a culcat cu el în schimbul a... ce anume? Mai contează? S-au culcat împreună la un moment dat. Şi dacă e capabil să-şi trădeze propriul tată în halul ăsta, cât de uşor i-ar fi să mă trădeze *pe mine*?

Nu pot să-mi asum riscul. Ştiu ce am văzut în dormitorul lui. Brooke era dezbrăcată. Iar el stătea acolo şi nu zicea nimic. Dacă-i las să mă facă să am îndoieli, e doar o chestiune de timp până fac ceva stupid... cum ar fi să-l iert. Şi apoi mă va răni din nou şi nu voi putea da vina pe nimeni altcineva în afară de mine.

— Te-ai culcat cu fiul lui Callum, repet, lăsând dezgustul să mi se vadă pe faţă. Nu contează că ţi-ai tras-o cu el în seara aceea – tot l-ai înşelat cu propriul său fiu.

Zâmbeşte.

Greaţa mi se urcă până în gât.

— Eşti o...

O iau la pas. Câh. Nicio insultă pe lumea asta n-ar putea să facă dreptate după femeia asta.

— Sunt o ce? mă tachinează ea. O curvă? O profitoare? Mai ai multe insulte? Nu înţeleg de ce noi, fetele, nu putem să fim alături una de cealaltă, dar sincer, draga mea, părerea ta despre mine nu contează. Asta va fi casa mea în curând şi eu voi fi cea care va da ordine aici. Ar trebui să te pui bine pe lângă mine, adaugă ea, arcuind o sprânceană.

Îmi amintesc că am mai avut de-a face cu femei precum Brooke de sute de ori. E o bătăuşă prefăcută. O drăguţă cu toţi tipii cu bani, o scârbă cu toate fetele care n-o pot ajuta să urce pe scara puterii şi de-a dreptul malefică cu oricine o ameninţă.

Aşa că-mi fac curaj la gândul că mă consideră o ameninţare şi-mi ridic şi eu o sprânceană.

— Callum nu te va lăsa niciodată să mă dai afară din casă. Şi chiar dacă ar face-o, nu mi-ar păsa. Am încercat deja să fug o dată, ţii minte?

— Dar te-ai întors, nu-i aşa, draga mea?

— Asta pentru că m-a forţat, murmur.

— Nu, ci pentru că aşa voiai tu. Poţi să spui cât vrei că-i urăşti pe Royali, dulceaţă, dar adevărul e că *vrei* să faci parte din familia asta. Din orice familie, de altfel. Sărmana orfană Ella are nevoie de iubire.

N-are dreptate. N-am nevoie de asta. Am fost pe cont propriu timp de doi ani după ce a murit mama. Pot s-o fac din nou. Mă descurc.

Nu?

— Câteva insistenţe lejere şi-ţi garantez că-l pot convinge pe Callum să vadă lucrurile cum le văd eu, spune Brooke. Depinde de tine în ce direcţie mă convingi pe mine să văd lucrurile. Vrei să continui să duci o viaţă de Royal, sau vrei să-ţi scuturi funduleţul pentru bancnote de un dolar din nou? Eşti stăpâna propriului tău destin.

Arată cu degetul spre un spaţiu invizibil de lângă ea.

— Încă mai e loc şi pentru tine aici.

Ne întoarcem amândouă la sunetul unui motor de maşină. SUV-ul lui Gideon se opreşte brusc în spatele maşinii lui Easton. Cel mai în vârstă dintre fraţii Royal se dă jos din maşină, ne aruncă o privire şi întreabă:

— Ce se petrece aici?

— O întâmpin pe Ella, răspunde Brooke, făcându-mi cu ochiul. Vino încoace şi pupă-mă, dragă.

Gideon arată de parcă mai degrabă ar pupa un cactus, dar se târăşte şi-i dă un sărut scurt pe obraz.

— Ce se-ntâmplă? mormăie. Am chiulit de la cursurile de după-masă şi am condus trei ore până aici, aşa că sper că e ceva important.

Cinci minute mai târziu, un Callum cu o privire sumbră ne întâmpină într-o cameră din partea din faţă a casei. Mâna îi pluteşte protector pe şoldul lui Brooke. Iar Brooke? Brooke pare mai satisfăcută decât o pisică într-o piaţă de peşte.

Camera e decorată impecabil pe tematica „Plantaţie din Sud”. Pereţii sunt acoperiţi de un tapet crem. Tavanul este ornamentat în relief. Încăperea e îndeajuns de mare, încât să primească două spaţii cu scaune, unul aproape de ferestrele de la pământ la tavan acoperite cu draperii de culoarea piersicii şi unul lângă intrare. Brooke ia un loc pe unul din scaunele verde-deschis de lângă şemineu.

Deasupra şemineului e un portret superb de-al Mariei Royal. E ceva teribil de greşit în felul în care Brooke stă relaxată în camera aceasta, în faţa tabloului. O blasfemie.

După ce-şi toarnă un pahar de whisky, Callum se aşază în spatele lui Brooke, cu o mână deasupra scaunului ei şi în cealaltă cu paharul plin ochi de băutură.

Gideon se aşază lângă fereastră, cu mâinile în buzunar şi priveşte peluza. Easton şi cu mine ne îndreptăm spre el, dar Callum ne opreşte.

— Luaţi loc. Şi tu, Gideon.

Gideon nu se mişcă. Nici măcar nu-l bagă în seamă pe Callum. Reed aruncă o privire către tatăl său şi una către Gideon şi se răzgândeşte. Se îndreaptă spre fratele său şi rămâne lângă el.

Taberele sunt clar delimitate.

Privesc cum degetele lui Callum strâng spătarul scaunului. Corpul i se leagănă în direcţia fiilor lui cei mai în vârstă, dar rămâne neclintit lângă Brooke. Ce influenţă are asupra lui?

Doar nu e *atât* de bună la pat.

— Brooke – adică noi – avem un anunţ de făcut.

Easton şi cu mine facem un schimb de priviri confuze. Gemenii stau de cealaltă parte a mea, cu expresii identice pe chip.

— Brooke e însărcinată.

Un oftat de şoc colectiv întâmpină vestea aceasta.

Când ultimul cuvânt iese din gura lui, Callum ridică paharul de băutură şi bea. Şi bea. Şi bea până-şi termină whisky-ul.

Brooke pare fericită, iar plăcerea de pe faţa ei e înspăimântătoare.

E greşit să loveşti o femeie însărcinată? Îmi strâng pumnul şi-l ţin la o parte în caz că cineva îmi dă undă verde să sar peste cele două divanuri şi măsuţa de perete

şi să-i car pumni până imploră milă. Distruge familia asta şi o urăsc pentru asta mai mult decât pentru orice altceva.

— Ce legătură are asta cu noi? întreabă Easton în cele din urmă, iar din vocea lui răzbate insolenţa.

— E un copil Royal, ceea ce înseamnă că va purta numele de Royal. Ne căsătorim.

Callum e implacabil. Cred că aşa e şi la şedinţele lui de corporaţie, dar asta nu e o tranzacţie financiară. E familia lui.

Brooke ridică mâna stângă şi-şi întinde degetele.

De la fereastră, întregul corp al lui Reed devine rigid. Lângă mine, Easton mârâie.

— Ăla e inelul mamei! izbucneşte Sebastian.

— Nu-i poţi da inelul mamei.

Sawyer ia o vază de pe faţa de masa de la perete şi o aruncă de-a lungul încăperii. Vaza nu era îndreptată spre Brooke, dar sunetul izbiturii ne face să tresărim.

Ce căcat!

— Nu e inelul ei.

Callum îşi trece o mână tremurândă prin păr.

— Poate că aşa pare, dar inelul mamei voastre e sus. Vă promit.

Îl privesc stupefiată. Ce fel de bărbat îi oferă logodnicei lui un inel care arată la fel cu cel al soţiei sale răposate? Şi ce fel de femeie ar dori asta? Jocul pe care-l joacă Brooke e prea malefic pentru mine. E ca şi cum durerea altora ar excita-o.

— Cuvântul tău nu valorează nici cât praful de sub scaunul ăla, îi spune Gideon tatălui său.

E rece şi ferm pe poziţie, în contrast cu postura lui în general relaxată. Dintre toţi băieţii Royal, Gid a fost mereu cel mai calm. Dar acum nu e deloc calm.

— Poţi face câţi copii vrei cu ea, dar ei nu sunt şi nu vor fi parte a acestei familii niciodată.

Păşeşte către Brooke şi Callum. Îmi ţin respiraţia în timp ce el rămâne fixat în faţa lor.

— Locul tău nu va fi niciodată aici, îi spune ei, atât de categoric, încât lui Brooke îi dispare zâmbetul de pe faţă. Nu contează în faţa cui îţi vei deschide cracii, nu vei fi niciodată mai mult decât o târfă de pe strada Salem.

Brooke zâmbeşte.

— Iar tu nu vei fi niciodată altceva decât fiul uitat al unui om bogat a cărui soţie s-a sinucis.

Gideon tresare. Apoi se învârte pe călcâie şi iese din încăpere. Gemenii îl urmează. Apoi Easton. Doar eu şi cu Reed rămânem, iar eu nu mă pot abţine şi mă uit în direcţia lui. Expresia feţei lui e plină de dezgust. Furie. Dezamăgire.

Dar singurul lucru care lipseşte e... surprinderea.

Anunţul lui Callum că un nou Royal se va naşte ne-a şocat pe toţi în afară de Reed.

Privirile noastre se încrucişează şi, în acel moment, văd adevărul din ochii lui.

Ştia deja.

Capitolul 14

Reed

De îndată ce privirea Ellei se-ndreaptă spre mine, îmi dau seama că a înţeles greşit ce se-ntâmplă.

O prind de încheietură şi o trag din salon în camera de la capătul holului, care a fost şi biroul mamei – şi locul în care eu şi cu Gid am găsit-o după ce... după ce a murit. Perfect. Ăsta e locul perfect în care-mi pot salva relaţia cu Ella. *Sau nu*.

— Uite, încep, dar deja o ia la picior înainte să-i mai pot spune ceva.
— Ăla e copilul tău, nu? şuieră ea.
— Nu. Îţi jur. Nu e al meu.
— Nu te cred.
Mâinile ei s-au strâns în doi pumni mici, pe care şi-i ţine pe lângă corp.
Vreau să mă apropii de ea, dar nu cred c-o să iasă bine.
— Nu m-am atins de ea de când eşti tu aici, îi repet, probabil pentru a mia oară. Şi am terminat-o cu ea chiar înainte de asta.
Loveşte primul lucru care-i iese în cale şi praful începe să sară de acolo. Camera asta a fost închisă pentru un timp îndelungat.
— De unde ştii că nu e al tău?
Mă frământ jenat, pentru că trebuie să readuc la suprafaţă o amintire neplăcută pentru a-i răspunde la întrebare, dar n-am de ales.
— Când am văzut-o, avea doar o umflătură mică.
Ella devine palidă şi-mi dau seama că îşi aminteşte acea noapte când a descoperit-o pe Brooke goală în camera mea.
— Nu ştii. Nu poţi şti. Nu poţi fi sigur până nu faci un test. Mi-e silă.
Îşi pune mâna la stomac.
— Mi se face fizic greaţă, pentru numele lui Dumnezeu.
— Nu e al meu. Trebuie să fie al tatei. Sau, la dracu’, ar putea fi al oricui. E dispusă să-l înşele pe tata, îi spun cu disperare.
— La fel ca tine.
Trag aer în piept. A fost o lovitură sub centură şi ştie şi ea asta. Dar nu renunţ. E o luptă pe care o voi câştiga chiar dacă trebuie să joc murdar.

— N-o să neg, am fost un dobitoc. Poate că încă mai sunt, dar nu sunt tatăl copilului lui Brooke. Nu te-am înşelat. Am ţinut trecutul meu secret şi a fost de căcat că am făcut asta. Ştiu asta. Am greşit. Îmi pare rău. Dar... te rog, te rog iartă-mă, o implor. Scoate-ne pe amândoi din starea asta mizerabilă.

— Nu mai contează.

E o amorţeală pe chipul ei care mă sperie. Scutură din cap.

— Înainte să te întâlnesc, viaţa mea a fost plină de lucruri mizerabile. Dar le-am făcut faţă pentru că n-aveam încotro. N-a contat că tatăl meu n-a fost niciodată prin preajmă, pentru că o aveam pe mama. Mi-am spus mereu c-ar trebui să fiu recunoscătoare că a murit pentru că suferea enorm. Apoi am venit aici şi m-am uitat la tine şi mi-am zis că mă pot vedea pe mine în tine, dincolo de învelişul exterior solid. Băiatul ăsta şi-a pierdut mama. E furios şi rănit şi îl văd. Poate că mă vede şi el.

Îşi încrucişează mâinile, încercând parcă să ţină ceva în ea. Nu ştiu nimic, decât că suferă. Mă apropii de ea, dar tresare ca şi cum gândul că m-ar atinge i-ar provoca durere.

La naiba, suferă atât de mult şi eu i-am provocat asta.

— Te-am... *Te*...văd, îi şoptesc.

Nu mă ascultă.

— Şi mi-am spus: o să mă ţin de el. La un moment dat o să cedeze, o să-l conving că suntem o poveste frumoasă. Dar nu suntem. Nu suntem nimic. Suntem ca *fumul* – fără substanţă şi fără rost.

Îşi pocneşte degetele imperceptibil.

— Nici măcar o tragedie nu suntem. Suntem mai puţin decât nimic.

Cuvintele ei îmi fac inima să se strângă de durere. Are dreptate. Ar trebui să plec, dar nu pot. Şi faptul că suferă

atât de mult îmi spune că are nevoie de mine. Doar un laş s-ar opri acum. I-am cauzat această durere, dar ştiu că pot s-o ajut dacă-mi dă o şansă.

Trag aer adânc în piept.

— Pot să fac două lucruri. Să plec. Sau să lupt pentru tine. Ce crezi că aleg?

Ella mă priveşte tăcută, ca de piatră, aşa că vorbesc în continuare:

— Am făcut-o de oaie. Ar fi trebuit să fiu sincer cu tine de la bun început. Brooke mi-a spus că e însărcinată în acea noapte. M-am panicat. Creierul meu s-a oprit. Încercam să găsesc o soluţie de scăpare fără ca eu să trebuiască să-ţi zic că m-am atins vreodată de ea. Mi-era ruşine, bine? Ruşine. Asta vrei să auzi?

Buzele i se strâng.

— Da, păi, ştii ce sunt eu? Eu sunt fetişcana proastă din filmul horror. M-ai *făcut* să fiu acea fată proastă.

Mă arată cu degetul acuzator.

— Eu sunt cea care aleargă înapoi în casa în care e tipul cu cuţitul în mână. Tu m-ai avertizat. De fiecare dată mi-ai spus să nu mă apropii. Dar n-am putut să te ascult. Credeam că ştiu eu mai bine.

— Am greşit. Nu trebuie să fim distanţi. Nu putem să stăm departe unul de celălalt. Ştim amândoi asta.

Mă apropii de ea şi mă opresc doar când degetele picioarelor noastre aproape că se ating. Apoi, brusc, o iau în braţe. Futu-i. E atât de bine s-o simt lipită de corpul meu. Vreau să-mi vâr mâna prin părul ei şi s-o sărut de parcă ar fi sfârşitul lumii, dar ea mă priveşte cu ochi livizi, arzători.

— Nu mă mai *atinge*, izbucneşte. Mai bine mor…

Îi acopăr gura cu palma.

— Nu spune lucruri pe care o să le regreţi. Nu spune lucruri de la care nu ne putem întoarce, o avertizez.

Mâna ei zboară şi se izbeşte de obrazul meu. Bărbia mi se mută la dreapta de la impact, dar nu-i dau drumul. Ochii ei sunt aprinşi şi umerii îi tremură. Pun pariu că şi eu arăt la fel de stupid şi nebun şi scăpat de sub control precum ea.

— Ce vrei de la mine? Spune-mi şi o s-o fac. Vrei să mă pun în genunchi? Vrei să-ţi sărut picioarele?

— Nu, rămâi cu mândria ta, îmi spune sfidător. O să ai nevoie de ea să-ţi ţină noaptea de cald. Sau stai, pentru asta o ai pe Brooke.

Mă împinge puternic în piept şi pleacă, reuşind să deschidă uşa înainte ca eu să ajung la ea.

Pe hol, tata şi cu Brooke se opresc. Tata o priveşte pe Ella plecând şi apoi se uită la mine cu ochi îngustaţi. Brooke zâmbeşte.

Furios, trec pe lângă ei şi-l caut pe Gid. Poate el are răspunsuri. În momentul acesta, e singurul frate care mai vorbeşte cu mine.

Îl găsesc afară, pe creasta împietrită care separă gazonul de fâşia de nisip pe care o numim plajă. Atlanticul e rece şi întunecat, luminat doar de o lună parţial acoperită.

Nu se întoarce să vadă cine se apropie de el şi mă întreabă:

— E al tău copilul?

— De ce crede toată lumea asta?

— Păi nu ştiu, frăţioare, nu-mi pot imagina de ce toată lumea care ştie că te-ai culcat cu Brooke ar crede că bebeluşul ei e al tău.

— Nu e.

Îmi trec mâna prin păr.

— Nu m-am atins de ea de mai bine de şase luni. De la Sfântul Patrick încoace. Ne-am îmbătat, ţii minte? Am leşinat pe trepte. S-a suit pe mine. Nu ţin minte multe,

decât că m-am trezit gol lângă ea. Tata era afară, ne chema la cină. Urma să-i spun atunci. În seara aia. Dar mi-a fost teamă.

Gideon nu răspunde. Continuă să privească în apă.

— Obişnuiam să cred că Dinah şi Brooke încercau să distrugă familia asta, dar acum cred că noi suntem ăia care o distrug. Noi suntem cei care o ucid. Nu ştiu cum să fac să iasă bine, Gid. Spune-mi.

Ajută-mă. Nu-mi răspunde, aşa că încerc din nou, disperat după o legătură cu el:

— Ţii minte când mama ne citea *Robinson elveţianul* şi umblam de-a lungul coastei, încercând să găsim o peşteră perfectă în care să trăim? Eram toţi cinci. Urma să ucidem balena, să mâncăm fructe de pădure, să ne facem haine din muşchi şi alge.

— Nu mai suntem copii.

— Ştiu asta, dar nu înseamnă că n-am rămas o familie.

— Tu voiai să pleci, îmi aminteşte. Asta e tot ce-ţi doreai. Să pleci de aici. Acum, din cauză că e Ella aici, crezi că merită să mai stai? Ce fel de loialitate ai faţă de familia ta?

Sare în nisip şi se lasă înghiţit în noapte, lăsându-mă pe mine singur cu gândurile mele mizerabile.

Nimeni nu m-a forţat să mă culc cu Brooke. Am luat decizia asta de unul singur. Mi-a provocat o satisfacţie perversă să i-o trag la figurat tatei şi la propriu iubitei lui.

Voiam ca el să sufere. A meritat-o după tot ce a făcut familiei noastre. A dus-o pe mama în pragul nebuniei cu înşelatul şi cu toate minciunile. Simt că minciunile erau mai rele. Dacă nu i-ar fi jurat în mod repetat că nu era implicat în toate lucrurile pe care le făcea Steve, în toate bordelurile din lumea-ntreagă şi cu toate damele de companie de lux, fotomodelele şi actriţele pe care le poţi cumpăra cu bani, poate că mama l-ar fi părăsit.

Şi dacă l-ar fi părăsit, probabil că azi încă ar fi în viaţă. Dar nu e. E moartă, iar faptul că tata a neglijat-o şi a înşelat-o i-a provocat moartea în egală măsură cu pastilele pe care le-a înghiţit în acea noapte.

Îmi lipesc buzele. Sigur că răzbunarea mea nu are niciun sens din moment ce n-am avut destul curaj să-i spun despre mine şi Brooke. Şi de fiecare dată când mă gândesc că s-ar putea să afle mi se face rău.

Mi-am petrecut ultimii doi ani încercând să distrug totul în jurul meu. Cine ar fi crezut că succesul are un gust atât de amar?

Capitolul 15

Ella

— Ce se petrece? întreabă Val apăsat când luăm prânzul vineri. Şi nu-mi spune că nu e nimic, pentru că arăţi al naibii de deprimată. Chiar şi Easton arată de parcă cineva i-ar fi lovit căţeluşul cu piciorul.

— E un eufemism? încerc eu să glumesc.

Valerie se holbează la mine.

— Nu, nu chiar.

Îmi ciugulesc mâncarea. N-am fost în stare să mănânc prea mult săptămâna aceasta şi cred că asta se vede. De câte ori încerc să mănânc, îmi apare imaginea lui Brooke spunându-ne tuturor că e însărcinată, doar că nu Callum e cel de lângă ea, ci Reed. Iar apoi mintea mea îngrozitoare rămâne fixată pe fantezia asta bolnavă, arătându-mi imagini cu Reed ţinând în braţe copilul, împingând căruciorul prin parc, cu Brooke lângă el arătând ca un

model de fitness, exclamând înduioşaţi la primii paşi făcuţi de copil.

Nu mă mir că nu pot mânca.

Azi-dimineaţă când mi-am tras o pereche de jeanşi pe mine, îmi păreau largi. Hainele mă poartă pe mine, nu invers.

Nu sunt pregătită să-i spun lui Val despre cum întreaga casă Royal putrezeşte din interior, dar dacă nu-i zic ceva s-ar putea să mă înjunghie cu o furculiţă.

— Credeam că e nasol să fii singură la părinţi, dar dramele de familie sunt de o sută de ori mai rele.

— Reed? întreabă.

— Nu doar el. Toată lumea.

Urăsc tensiunea din casă. Felul în care fraţii nu se privesc între ei la micul dejun. Şi nu pot scăpa de asta, fiindcă mi-am pierdut slujba. Cred c-ar trebui să-mi încep să caut una nouă. De data asta nu pentru că am nevoie de bani, ci pentru că, de fiecare dată când intru în casă, mă simt de parcă mi se pun pe umeri greutăţi de zeci de kilograme. Şi va deveni din ce în ce mai rău odată ce se naşte copilul. Nu ştiu cum o să fac faţă situaţiei.

— Viaţa e nasoală, dar dacă te face să te simţi mai bine, să ştii că i-am blocat numărul lui Tam.

— Da?

Era şi timpul, îmi spun. Propunerea stupidă a lui Tam de a avea o relaţie deschisă a fost practic felul lui de a o ţine pe Val blocată aici, în timp ce el sare din floare în floare prin campusul universităţii, iar ea nu merită asta.

— Să ştii că mă face să mă simt mai bine.

— Da, şi m-am simţit bine. Îmi făcea rău să-i tot citesc mesajele şi simţeam cum cedez.

— Ştii şi tu că poţi mai bine de-atât.

— Ştiu.

Ia o gură de suc.

— Aşa că azi-noapte l-am blocat şi am dormit bine pentru prima dată de multă vreme. M-am trezit azi-dimineaţă şi, recunosc, încă mă doare, dar nu la fel de tare.
— O să fie mai bine.
Cuvintele astea îmi ies din gură şchiopătat. Asta îmi ziceam şi eu.
Nu mai cred asta, presupun.
Se joacă puţin cu doza de suc.
— Sper. Nu există un buton de blocare şi în viaţa reală? Am nevoie de aşa ceva.
— Ochelari de soare. Ochelari foarte mari de soare, o sfătuiesc. Sau, stai, chiar mai bine – un scut.
Mi-ar prinde bine şi mie unul împotriva lui Reed.
Un zâmbet ezitant îi apare pe chip în timp ce-mi ia sugestia stupidă în considerare.
— N-ar fi ciudat să umbli cu el toată ziua?
— Nu, e genial. Hai să-l patentăm şi să facem milioane.
— S-a făcut.
Îşi ridică mâna şi bat cuba cu ea.
— Doamne, Val. Cred că eşti cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat de când m-am mutat aici.
— Ştiu.
Mă priveşte speculativ, apoi privirea îi alunecă spre masa sportivilor şi înapoi la mine.
— Hai să mergem la meci diseară.
— Ă, nu, mersi. Retrag tot ce am spus despre tine.
— De ce nu?
— În primul rând, nu-mi place fotbalul american. Apoi, nu vreau să aplaud oameni pe care nu-i plac. Şi, în fine, în afară de tine, tot restul oamenilor de la Astor Park pot muri în flăcări.
— Poţi să vii după mine la şase şi jumătate.
— Nu. Nu vreau să merg la meci.

— Of, haide. Amândouă avem nevoie de ceva care să ne distragă atenţia. Trebuie să nu te mai gândeşti la Reed, iar eu trebuie să-mi iau mintea de la Tam. Toată lumea merge la meciurile celor de la Riders. Putem să evaluăm o grămadă de băieţi disponibili şi să ne alegem câte unul ca să ne uşurăm poverile sufleteşti.

— Nu putem mânca, mai bine, un butoi cu îngheţată?

— O să facem şi aia. O să mâncăm îngheţată şi apoi o să ne lăsăm mâncate.

Îşi ridică sugestiv sprâncenele, iar eu încep să râd şovăielnic, dar pe dinăuntru inima protestează. Singura atingere pe care o vreau e a lui Reed. Nenorocitul. La naiba. Poate că am nevoie de ceva să-mi distragă atenţia.

— Bine, hai să mergem.

— Ieşi din maşină, îmi ordonă Val când urcă pe locul din dreapta. Vreau să mă uit mai bine la ce ai pe tine.

— O să vezi când ajungem la meci.

— Te îmbraci aşa ca să-l faci pe Reed să-şi dea drumul în echipamentul lui sportiv sau ca să te privească toate fetele de la Astor Park cu ciudă?

Ignor aluzia la Reed. În niciun caz nu mă gândeam că vreau să-l fac să ardă de gelozie. Nu. Nici vorbă.

— Mi-ai spus că trebuie să-mi aleg bărbat nou diseară. Asta e ţinuta mea de vânătoare.

Îmi flutur mâna arătând spre trupul meu.

Mi-am luat jambiere în dungi peste nişte colanţi negri şi deasupra am aruncat pe mine un jerseu vechi, pe care l-am găsit la un magazin second-hand la care m-am dus după ore. Nu puteam să-mi trag colanţii peste jerseu fără să arate ca şi cum mi-aş fi îndesat nişte ciorapi, aşa că mi-am luat o curea neagră foarte lată şi mi-am pus-o la talie.

Două codiţe dezlânate şi două dungi groase mânjite sub ochi – pe care mi le-am făcut aplicând mult tuş negru pe un strat foarte generos de bază corectoare, astfel încât să

nu se şteargă uşor – îmi completează lookul de vedetă feminină de fotbal american.

— Ţi-am sugerat un tip, nu o herghelie întreagă, îmi spune Val cu jumătate de gură. Dar poate că asta o să lucreze şi în avantajul meu. Tu îi iei pe cel pe care-l vrei şi pe restul îi iau eu.

— Foarte amuzant.

— Serios. Mă gândesc c-ar trebui să-i rugăm pe gemeni să ne escorteze înăuntru. Mi-e teamă de ce or să facă fetele când or să dea cu ochii de tine.

Previziunea lui Val nu e total eronată. Iubitele jucătorilor de fotbal mă privesc cu dispreţ când mă văd trecând de zona în care stau de obicei prietenele şi părinţii jucătorilor care ies din vestiare ca să intre pe teren.

Câteva insulte – „curvă”, „gunoi de rulotă” şi „la ce poţi să te aştepţi” – se aud curgând din partea celorlalte fete.

— Tipele astea sunt atât de geloase, încât nici n-or să aibă nevoie să-şi bage două degete pe gât diseară, remarcă acid Val. Gelozia o să le mănânce toate caloriile în plus.

Ridic din umeri.

— Am auzit lucruri mai rele şi nu-mi pasă cu adevărat.

— Nici nu trebuie. Săptămâna viitoare o să fim înconjurate de o întreagă echipă de fotbalişti fustangii.

— Va trebui să-mi îmbunătăţesc jocul, atunci.

Nu mă deranjează o provocare.

Când ajungem la zona destinată elevilor, Jordan ne întoarce din drum.

— Nu puteţi sta cu noi, ne anunţă.

Îmi dau ochii peste cap.

— De ce, pentru că suntem prea curviştine pentru gaşca ta puritană?

— Da, şi asta.

Rânjeşte.

—Dar şi pentru că purtaţi culorile greşite.

Mă uit la masa de elevi şi-mi dau seama că are dreptate. Cu toţii sunt situaţi în aşa fel, încât culorile tricourilor lor să formeze un „A” auriu pe un fundal negru. Eu port un jerseu alb, iar Val are un pulovăr scurt gri. Jordan poartă un costum mulat negru, tot ce-i lipseşte din echipamentul de dominatrix e un scaun şi un bici.

— Se pare că n-am primit anunţul.

Pentru că sigur a existat unul, având în vedere că toată lumea s-a potrivit cu planul perfect al lui Jordan. Sunt ciudat de impresionată. Nu poate fi uşor să convingi două sute de elevi să poarte tricouri în culori planificate după locul în care stă fiecare în tribune.

— Poate ar trebui să intraţi pe net ca să fiţi la curent cu lucrurile astea.

Îşi flutură părul lucios şi ne arată spatele.

— Haide, spune Val, luându-mă de braţ. Vom sta cu părinţii.

Găsim un loc în vârf unde putem mânca popcorn şi ne putem preface că susţinem echipa.

— Ce Dumnezeu poartă Jordan?

Chicotesc.

— Lucrează pe jumătate de normă ca escortă sado-maso?

— Nu, spune Val şi-şi bagă în gură nişte popcorn. Echipa de majorete dansează la pauză înainte de trupă, aşa că presupun că ăsta e costumul lor.

Are dreptate. Când vine pauza dintre reprize, Jordan şi trupa ei au un număr de dans cu atât de mult scuturat de fund şi de sâni, încât simt nevoia să le bag nişte bani în sutien.

— Cel puţin ar lua bacşişuri de cinci dolari, îi şoptesc lui Val.

— Doar cinci dolari? Eu aş cere măcar douăzeci de la fiecare tip înainte să încep să mă dezbrac.

— Ce vorbeşti, tu te-ai dezbrăca pe gratis, o tachinez.

Val mi-a spus şi în alte dăţi că are tendinţe exhibiţioniste. Când mergem în Moonglow, clubul de adulţi, mă pune să dansez în cuştile suspendate din tavan.

— Adevărat. Dar nu m-ar deranja să fac şi nişte bani.

Îmi aruncă o privire meditativă.

— Cât ziceai că făceai când lucrai în cluburile astea?

— N-am zis. Şi striptease-ul e cu mult diferit de dansul în cuşcă în faţa unei grămezi de liceeni şi studenţi care arată bine, o avertizez.

Majoritatea cluburilor de striptease duhnesc de disperare şi regret şi nu mă refer doar la cabina de probă a stripperiţelor. Băieţii de jos care flutură bancnote de un dolar de deasupra fripturilor cumpărate cu opt dolari bucata sunt la fel de nevoiaşi ca fetele de pe scenă.

Val îşi trage nasul.

— Nu ştiu. Ar fi mişto să fac nişte bani în plus, şi tu sigur ai făcut bani frumoşi dacă ai fost în stare să te susţii financiar singură împreună cu mama ta.

— Banii erau singurul lucru bun din toată afacerea asta. În plus, n-ai vrea să faci striptease aici. Gândeşte-te cum ar fi să te vadă vreun cunoscut şi apoi să te întâlneşti cu el la ore sau ceva. Ar fi foarte aiurea.

Oftează.

— Era doar o idee.

Simt o urmă de empatie. Ştiu că statutul material precar al lui Val o deranjează. Mi-aş dori să-i pot da o parte din banii mei – nu că aş avea nevoie de ei – dar nu e genul de persoană care ar accepta aşa ceva. Ar vedea-o ca pe-un act de caritate, ceva ce oricum trebuie să accepte de la mătuşa şi unchiul ei.

— Şi dacă te angajez să fii garda mea de corp personală? Pentru că toată lumea se uită la mine de parcă ar vrea să mă omoare. Mai ales aia de acolo.

Îmi scutur capul şi arăt către rândul al doilea al tribunei destinate elevilor, unde o tipă cu păr auriu care-mi pare cunoscută mă tot priveşte încruntat.

— Ha ha, Abby n-ar putea face rău nici unei muşte. E prea pasivă. Crezi că-şi păstrează aceeaşi faţă de Eeyore[3] chiar şi când are orgasm?

Îmi pun mâna la gură ca să reprim un hohot de râs.

Dar e adevărat. Fosta lui Reed e palidă, liniştită şi cuminte, la cealaltă extremă faţă de mine. Cineva spunea că Abby le aminteşte de mama lui Reed. Lucrul ăsta m-a pus pe foc foarte tare la un moment dat, pentru că Reed îşi adora mama. Acum, chiar nu-mi pasă de Reed Royal.

Dar lui Abby îi pasă, în mod evident. Şi, în mod evident, mă vede drept concurenţa directă, pentru că nu-şi ia ochii de pe mine. Dacă m-ar fi întrebat, i-aş fi dat un pont foarte bun pentru a-l câştiga pe Reed. În primul rând, şi cel mai important, nu te culca cu frate-său.

— Chiar s-a combinat cu East când am fost plecată? o întreb pe Val.

— Da. Ce idiot, nu-i aşa? Adică ăla chiar e modul cel mai rapid de a-l îndepărta pe Reed.

Apoi îşi schimbă tonul.

— Dar tu eşti specială. Abby nu e. Nicio şansă ca Reed să se întoarcă la ea acum.

— Până şi Abby e prea bună pentru el, mormăi. Merită să rămână singur pentru eternitate.

Val chicoteşte.

— De fapt, chiar speram să-i rupă picioarele cineva în timpul meciului, dar din păcate e încă teafăr.

— Putem să i le rupem noi.

— Să luăm o bâtă de baseball şi să mergem în mijlocul terenului? o întreb plină de speranţă.

---

[3] Personajul măgar din Ursuleţul Winnie Puh, cunoscut pentru privirea lui pesimistă şi nefericită. În româneşte a fost tradus Aiurel.

— Pare că ţi-ai făcut deja planul.
— Se prea poate să fi avut deja de câteva ori fantezia asta, îi recunosc.
— După ce terminăm cu Reed, putem să ne mutăm la oraş?
— Evident. Apoi punem un anunţ pe internet în care ne oferim serviciile altor femei. O să numim bâta de baseball „Răzbunarea”.
— Setea ta de sânge mă excită foarte tare acum.
— Păstrează-te pentru herghelie, îi spun. Ai pus ochii pe cineva?
— Nu. Încă îmi cântăresc opţiunile.

Asta înseamnă că tot ce vede acum e Tam. Am aceeaşi problemă, doar că vederea mea e blocată de Reed.

Ne înfundăm în scaune şi urmărim cu atenţie meciul.

Echipa Riders câştigă, cum era de aşteptat, apoi discuţia de după joc se mută imediat pe Balul de Iarnă pe care Astor Park îl organizează după Ziua Recunoştinţei şi înainte de Crăciun. Discuţiile astea sunt un fel de preludiu pentru Jordan. Străluceşte când ne vede pe mine şi pe Val coborând treptele stadionului. Suntem încetinite de părinţii care se tot opresc să-i facă lui Jordan complimente pentru numărul de dans şi pentru cât e de talentată.

Jordan îşi scoate pieptul în faţă la fiecare compliment primit. Taţii se holbează la ea cu o dorinţă de nepotolit şi ei pare să-i placă asta.
— Mişto spectacol, îi spun lui Jordan în timp ce ne apropiem.

Arată destul de bine în costumul ei mulat, iar obrajii îi sunt uşor lucioşi de la efortul depus pe teren.

Ochii ei se opresc asupra mea, la început cu dispreţ, iar apoi cu repulsie. Se întoarce către verişoara ei.
— Eşti prea bună pentru gunoiul ăsta, Val. De ce nu vii la petrecerea lui Shea cu mine?

— Pas. Nu m-aş urca în maşina ta nici dacă am fi pe Drumul Furiei[4] şi aş fi urmărită de războinici.

Câţiva puşti chicotesc în spatele nostru. Asta o înfurie pe Jordan.

— Nu pot să cred că suntem înrudite.

— Ştiu. Şi eu mă întreb asta câteodată. Cum poate cineva atât de drăguţă ca mine să ajungă înrudită cu o javră ca tine.

Jordan se repede la Val, iar eu mă bag ca proasta între ele. Pumnii lui Jordan se lovesc de ceafa mea în acelaşi timp în care Val sare şi ea în faţă. Ricoşez şi mă lovesc de balustrade.

— Băi, fiţi atenţi, strigă un tip. Bătaie între gagici!

Tribunele se golesc şi dintr-odată porneşte haosul. Popcornul zboară peste tot. Mâini, braţe şi unghii îmi lovesc faţa. Un braţ puternic mă ridică de la pământ şi mă lasă peste gard, unde altcineva mă prinde şi mă protejează de toată lumea. Ridic privirea şi-l văd pe Reed.

Easton vine lângă mine şi-şi trece braţul peste umărul meu, separându-mă de Reed. Cei doi schimbă priviri dispreţuitoare.

— Mergem până la urmă la petrecerea de la Montgomery? mă-ntreabă Easton.

— Ţi-am zis, nu-mi place să port costume.

Chicoteşte şi-mi arată ce port.

— Se pare că ai deja costumul, surioară.

Aoleu. Are dreptate.

— Haide, încearcă el să mă convingă. O să fie distractiv.

Cedez.

— Bine, fie. Unde e Val?

Mă întorc să mă uit la tribune şi văd că oamenii de ordine au oprit altercaţia.

---

[4] Referinţă la Mad Max: Fury Road, film în regia lui George Miller (2015).

Un braţ mă întoarce. Reed, din nou.

— Ce naiba porţi? Al cărei echipe e jerseul ăsta? mă întreabă iritat.

— E luat de la un second-hand...

— Dă-l jos.

— Ce? Nici gând.

Mă uit la Easton sperând să mă ajute, dar mă priveşte încruntat.

— Acum că stau şi mă gândesc, chiar nu poţi purta jerseul de la o altă şcoală la meciurile noastre. Poartă ghinion.

— Aţi câştigat, îi amintesc.

— Dă-l jos acum, îmi ordonă Reed.

Vocea îi e înfundată pentru că-ncearcă să-şi dea jos tricoul.

— Las-o baltă. Nu o să port tricoul tău.

— Ba da, o să-l porţi.

Epoleţii îi apasă pe urechi.

— East, ajută-mă.

Easton îl ignoră.

— Te iau eu cu maşina, surioară?

— Vine cu mine, spune Reed ferm.

Îşi pune tricoul înapoi, iar expresia feţei lui mă provoacă să-l înfrunt.

Aşa că asta fac.

— Scuze, prietene, dar asta n-o să se întâmple.

— Nu-mi spune „prietene”.

— Nu-mi mai da ordine.

Îmi dă alt ordin.

— Val poate să-ţi ia maşina. Vii cu mine la petrecere.

— Doamne! izbucnesc. Cât îţi ia să-ţi bagi asta în cap, Reed? S-a *terminat* între noi.

Frustrarea şi nervii îmi sunt la apogeu.

— Am pus deja ochii pe altcineva.

Nările i se dilată.

— Pe naiba.

Mă uit la linia de jucători care ne privesc şi-mi vine o idee malefică. Ochii mi se îngustează în timp ce-l privesc pe Wade, fundaşul. Wade e un fustangiu. Odată, a trebuit să folosească Range Rover-ul lui Reed ca să şi-o tragă cu o tipă în afara clubului pentru că, după spusele lui Reed, Wade nu putea aştepta să ajungă acasă.

Rânjind către Reed, mă îndepărtez de Royali, mă îndrept în pas săltat către Wade şi mă arunc în braţele lui.

Mâinile lui puternice mă cuprind din reflex. Apoi, când mă aplec ca să-l sărut, buzele i se întredeschid automat. Are gust de transpiraţie, miroase a iarbă şi sărută al naibii de bine. Limba îi rămâne fermă în gură, dar îşi poate folosi buzele ca un maestru.

Nici nu mă mir că unele dintre cele mai mişto fete se lasă luate de el în maşină. Îi apuc părul şi îmi strâng picioarele în jurul taliei lui. Îmi răspunde printr-un geamăt, iar degetele lui se înfig în fundul meu.

Ovaţiile izbucnesc numai pentru a fi întrerupte abrupt. În secunda următoare, Reed mă smulge din braţele lui Wade.

— Ce naiba, Carlisle? răcneşte.

Wade dă din umeri cu remuşcare.

— Ea a sărit pe mine. Nu puteam s-o las să cadă.

— Nu te atingi de ea. Nimeni nu se atinge de ea.

Reed îşi aruncă casca în braţele unui biet jucător şi se îndreaptă către Wade cu pumnii strânşi.

Fundaşul blond şi masiv râde şi-şi ţine mâinile sus.

— Nu am încurajat-o eu, omule.

Reed se uită cu o privire ucigaşă şi îndreaptă un deget către restul echipei.

— Ella e o Royal. Îmi aparţine. Dacă vreunul dintre voi o doreşte, trebuie să treacă peste mine.

Rămân cu gura căscată.

— Du-te naibii, Reed. Nu aparţin nimănui, în niciun caz ţie.

Îl lovesc cu piciorul în spatele genunchiului, apoi mă întorc către jucătorii de fotbal.

— Sunt disponibilă. Cine vrea o tură cu stripperiţa? Ştiu nişte trucuri pe care nu le ştie nicio starletă porno.

Ochii li se luminează, dar apoi imediat se mută pe Reed. Oricare ar fi expresia lui, fiecare privire se mută în pământ. Niciun tip nu iese în faţă.

— Laşi, mormăi eu.

Apoi mă întorc pe călcâie şi mă îndrept către Val, care zâmbeşte de pe marginea terenului. Dă-i naibii pe puştii ăştia de la Astor Park. Dă-i naibii pe toţi.

Capitolul 16

Savannah şi Shea Montgomery locuiesc într-un conac fără ieşire la ocean de pe terenul *country clubului*. La poarta principală, Val îi înmânează paznicului un plic alb. Acesta luminează plicul cu o lanternă UV şi mesajul decodat de pe plic ne lasă să trecem.

— Pe bune, Val? Ce a fost asta?

Îmi pune invitaţia în poală. E complet goală.

— Cerneală UV. Ca să nu poată fi copiată.

— Serios?

Îmi trec degetele pe hârtie şi nu simt nimic.

— Ce e atât de deosebit la o petrecere de liceeni, încât e nevoie de paznici şi porţi, şi invitaţii ultrasecrete?

Arunc invitaţia în torpedou şi trec de poartă.

— Le place să limiteze numărul de invitaţi, îmi răspunde.

— Mi-ar plăcea dacă şi-ar folosi puterile ca să ţină la distanţă dobitocii, mormăi.

Nu l-am văzut pe Daniel Delacorte încă, dar ştiu că e încă la şcoală, plimbându-se pe holurile de la Astor Park de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Dacă dobitocul are bani, poate intra.

Are dreptate, dar asta nu mă face să mă simt mai bine. Başii care duduie în casa Montgomery ne întâmpină chiar înainte să ajungem în pasaj. Trebuie să parcăm la capătul unei linii lungi de maşini care urcă o pantă.

Val mă ghidează prin camera principală şi mă duce pe verandă. Casa Montgomery e ultramodernă, cu unghiuri şi planuri ciudate şi ferestre mari şi oţel. Piscina din curte e luminată de la fund şi nişte robinete care ies din beton formează bolţi de apă deasupra piscinei, dar nu înoată nimeni pentru că e prea frig.

— Mă duc să-mi iau ceva de băut. Tu ce vrei? mă întreabă Val, arătându-mi un frigider cu băuturi.

— Berea e foarte bună.

Îl văd pe Reed în colţul opus al verandei. O zână cu aripi uriaşe şi coroniţă de flori vorbeşte cu el. Câh. E Abby. Capetele lor sunt îndeajuns de apropiate, încât părul lui şaten-închis să mângâie petalele de flori ale coroniţei ei. Sună vag pornografic. Scena e bolnav de similară cu una dintre primele amintiri ale mele cu Reed.

Abby a fost ultima lui iubită. Poate că a fost singura lui iubită. Reed, spre deosebire de Easton, e pretenţios. S-a culcat cu Abby, apoi cu Brooke.

Nu ştiu restul istoriei lui sexuale. Poate asta a fost tot. Poate şi-a pierdut virginitatea cu Abby. Poate e o legătură care-i va atrage mereu unul către celălalt.

Daniel, violatorul, spunea odată că ei doi îşi au locul împreună.

E adevărat?

Îmi pasă?

Normal că-mi pasă. Şi mă urăsc pentru asta.

Mă întorc pe călcâie înainte să fac ceva scandalos, cum ar fi să merg acolo şi să-i smulg părul lui Abby şi să-i impun lui Reed să nu mai discute cu ea pentru că e al meu.

Nu sunt sigură că asta a fost vreodată adevărat, nici chiar în acele momente intime în care degetele lui erau prin părul meu şi limba lui era în gura mea şi mâna lui între picioarele mele.

Înăuntru, casa e plină ochi de corsete strâmte, haine pătate cu sânge fals şi chiar şi câteva perechi de sâni falşi. Aproape toată lumea e costumată, cu excepţia câtorva. Printre nonconformişti se numără şi Royalii. Ei poartă tricouri şi blugi rupţi. Când i-am văzut prima dată, am zis că sunt nişte golani. Nu arată ca nişte copii de şcoală privată. Arată ca nişte muncitori la port cu muşchii lor mari, umerii laţi şi părul ciufulit.

Oamenii se întorc să mă vadă când intru şi regret instant că m-am îmbrăcat aşa. Eu sunt jucătoarea uşuratică de fotbal, aşa că iar fac spectacol. E ciudat, pentru că în trecut eram atât de pricepută să mă camuflez în gloată, dar de când sunt aici aproape mereu, fără să îmi dau seama, mă pun în lumina reflectoarelor.

Când m-am bătut cu Jordan.

Când m-am sărutat cu Easton.

Când m-am combinat cu Reed.

Când am fugit.

Şi acum, când port costumul ăsta ridicol.

O prind de mână pe Val.

— Am nevoie să mă schimb. Sau măcar să mă spăl pe faţă.

Dungile groase şi negre de sub ochii mei arată stupid în comparaţie cu machiajul perfect al tuturor prinţeselor şi

balerinelor de aici. E ca şi cum Disney ar fi vomitat aici – varianta adult, de după miezul nopţii.

— Arăţi superb, protestează Val.

— Nu. Dacă vreau să supravieţuiesc următorii doi ani, trebuie s-o las mai moale.

Val scutură dezaprobator din cap, dar apoi îmi arată un loc din capătul holului.

— Te aştept aici.

E uşor să găsesc baia pentru că s-a făcut coadă în faţa ei. Mă sprijin de un perete. De ce încerc să-i fac pe toţi să mă observe? E pentru că vreau ca Reed să mă bage în seamă?

Coada se scurtează şi, în sfârşit, cele două fete din faţa mea intră în baie. Aud o frântură de conversaţie în timp ce se deschide uşa.

— Abby cu Easton? Nu te cred. Abby n-ar arunca la gunoi şansa de a se împăca cu Reed culcându-se cu frate-său.

— De ce? A funcţionat cu tipa aia, Ella. S-a sărutat cu East la Moonglow şi apoi, pac, s-a combinat cu Reed.

— Şi, ce, Easton pregăteşte fetele pentru frate-său?

— Cine ştie. Poate sunt ca gemenii, ceea ce e scârbos.

Urmează o pauză lungă.

— Dumnezeule, Cynthie! Crezi că asta e o fază tare?

— Nu ştiu. Adică, haide, nu ţi-ar plăcea să fii miezul din sendvişul ăla? Dacă e ceva greşit în asta, atunci eu nu vreau s-o apuc pe calea corectă.

Urmează tăcere completă şi apoi un val de râsete şi o altă replică:

— Cu cine ţi-ai trage-o, pe cine ai lua de soţ şi pe cine ai omorî dintre fraţii Royal?

Uşa se închide, dar încă le pot auzi. Îmi propun să pornesc robinetul când intru să mă piş, de vreme ce pereţii sunt subţiri ca hârtia.

— Sunt cinci, Anna, se plânge Cynthie.

— Alege trei, atunci.
— Bine. Mi-o trag cu Reed, îl omor pe Gideon şi mă căsătoresc cu Easton.
Ceva în interiorul meu se revoltă teribil la gândul că altă fată ar putea fi cu Reed. Mi-e destul de greu să-l ştiu cu Abby. Nu vreau să mi-l imaginez cu o întreagă ceată de fete care stau la coadă ca să i-o tragă.
— Easton e o javră, protestează Anna.
— E un păpuşel, spune Cynthie. Şi băieţii răi care se reabilitează devin cei mai buni soţi, după mamaia. Acum e rândul tău.
În regulă, poate că Cynthie nu e atât de rea. Easton chiar e cel mai scump băiat dincolo de toată parada lui macho.
— Mă căsătoresc cu Gideon, pentru că e cel mai în vârstă şi va ajunge să conducă afacerea Royal. Mi-o trag cu Easton, pentru că trebuie să fi învăţat ceva de când stă doar cu mâna sub fustele fetelor. Şi îi omor pe gemeni.
— Pe amândoi?
— Da.
Tresar. E dură. E foarte dură Anna.
— Abby şi Reed par foarte intimi în seara asta, nu-i aşa? se aude o voce mieroasă la mine în urechi, întrerupându-mi sesiunea de tras cu urechea.
Câh. Jordan Carrington. Nu are costum, ceea ce e păcat. Ar fi fost o vrăjitoare fantastică.
— Nu ai o oală cu licori magice în care să învârţi? o întreb cu dulceaţă în voce.
— Nu ai un Royal disponibil?
— Poate unul sau doi, îi răspund cu seninătate. Pun pariu că asta te înnebuneşte, nu-i aşa, Jordan? Că Royalii şi-o trag cu oricine, numai cu tine nu?
Faţa ei roşeşte pentru o clipă, dar apoi îşi revine.
— Tu chiar te lauzi cu promiscuitatea ta?

Îşi dă ochii peste cap.

— Ar trebui să scrii o carte despre toate experienţele tale. Va fi o poveste foarte încurajatoare şi feministă. *Cincizeci de umbre ale futaiului: Anii de liceu*.

— Doar cincizeci? Pare un număr cam mic pentru o târfă ca mine.

Jordan îşi dă părul pe spate.

— Nu voiam să te cred chiar aşa. Credeam că nici măcar tu nu eşti atât de nesigură pe tine, încât să ai nevoie de trei sute de tipi ca să-ţi validezi propria valoare.

Mă întreb dacă m-ar crede că sunt încă virgină. Probabil că nu.

Dar e adevărat. Înainte de Reed, n-am făcut nici măcar o felaţie.

Am făcut multe împreună, dar niciodată sex. I-am spus că sunt pregătită, dar el voia să aşteptăm. La acel moment, credeam că e pentru că e foarte atent cu mine. Acum... ei bine, n-am nicio idee de ce nu voia să-mi răpească virginitatea.

Poate că fetele din baie au dreptate. Poate că lui Reed îi place ca Easton să intre primul. Gândul ăsta îmi roade stomacul.

— Insultele tale isteţe nu funcţionează cu mine, Jordan.

Îmi îndrept spatele. Sunt mai înaltă ca ea, aşa că folosesc asta în avantajul meu.

— Ştiu să mă lupt, ţii minte? Şi joc murdar. Aşa că hai, îndrăzneşte. Să vedem ce se întâmplă.

— Vai, tremură chiloţii pe mine, replică ea, dar simt o urmă de îngrijorare în glasul ei.

Amândouă o simţim.

Schiţez un zâmbet crud.

— Aşa şi trebuie.

Uşa de la baie se deschide, iar eu trec pe lângă cele două bârfitoare şi intru în toaletă. Mâinile îmi tremură şi sunt transpirate. Mi le şterg de tricou şi mă uit în oglindă.

Astor Park nu e de mine. N-o să fie niciodată de mine. Aşa că de ce tot încerc să mă schimb ca să fiu pe placul lor? Chiar dacă m-aş îmbrăca exact ca Jordan şi aş purta machiaj cuminte şi haine drăguţe, tot nu m-ar accepta copiii de aici.

Voi fi mereu clandestina uşuratică.

Folosesc baia, mă spăl pe mâini şi apoi plec – fără să schimb nimic la mine.

Înapoi în camera mare, studiez gloata. În seara asta jucătorii de fotbal sunt zeii. Nu ştiu dacă se întâmplă la fel şi în alte perioade, dacă în decembrie, de pildă, după ce se termină meciurile de fotbal, şcoala gravitează în jurul echipei de baschet sau de lacrosse sau mai ştiu eu care alt sport. Privirea mea se opreşte asupra câtorva dintre ei. Ei se uită în altă parte de îndată ce dau cu ochii de mine.

Când mă uit în spatele meu, nu mă mir să-l văd pe Reed. Se sprijină de perete şi se holbează la fiecare tip din cameră.

Mă îndrept către el.

— Ai spus că vei face orice pentru mine.

— Aşa este, îmi răspunde ursuz.

— Da? Atunci dovedeşte-o.

— Să te las în pace? ghiceşte el, cu o privire resemnată.

— Da. Nu vorbi cu mine. Nu te atinge de mine. Nici măcar nu te uita la mine, sau jur pe Dumnezeu că o să mă duc la primul tip care-mi iese în cale şi o să mi-o trag cu el în faţa ochilor tăi.

Ceva din privirea sau din vocea mea îl face pe Reed să conştientizeze cât de serioasă sunt, pentru că mă aprobă abrupt din cap şi spune:

— Aşa rămâne în seara asta, atunci.

— În fine, mormăi şi mă îndepărtez de el.

Capitolul 17

— Acum ce mai e? întreabă Val când ies pe verandă.

Îmi dă o sticlă de bere rece.

— Nu găsesc niciun tip care să mă privească în ochi.

Mă uit la grămada de oameni şi-l zăresc pe Easton de cealaltă parte a verandei. Îşi ţine mâna pe şoldul lui Shea Montgomery şi se uită unul la celălalt sugestiv.

— Se pare că Reed e cel care face legea pe aici.

— Hai să mergem în Harrisville, sugerează Val.

— Ce-i aia?

— O universitate locală la treizeci de minute depărtare. Acolo nu-i pasă nimănui de ierarhia socială de la Astor Park.

Face o pauză.

— Dar mă surprinde că oamenii ascultă de Reed. Umblă vorba că Royalii sunt pe ducă.

Iau o gură de bere înainte să răspund.

— Tu îţi dai seama cât de ridicol sună asta?

— Totuşi, nu e. Ordinea şi ierarhia sunt presetate din naştere. Chiar şi dinainte. Guvernatorul statului a făcut liceul la Astor. Judecătorii pe care-i numeşte el sunt diverşi tipi şi tipe cu care a făcut liceul. La universitate contează mult ce şcoală privată ai urmat. Locul de muncă pe care o să-l ai depinde de cluburile în care ai fost membru. Cu cât mai secret şi mai exclusivist, cu atât mai bine. De-aia locuiesc cu familia Carrington nouă luni pe an. Ca să pot

să le ofer copiilor mei privilegiile pe care părinţii mei nu mi le-au putut oferi.

— Presupun că aşa e. Dar poţi fi fericită şi fără toate lucrurile astea.

Arăt cu mâna la gloată.

— Eram mai fericită înainte să vin aici.

— Mmmda.

Val scoate un sunet neîncrezător. Când mă vede încruntată, continuă:

— Erai cu adevărat fericită singură? Cu mama ta bolnavă de care trebuia să ai grijă? Poate că făceai faţă, dar nu-mi poţi spune că erai cu adevărat fericită.

— Poate că nu eram în al nouălea cer, dar cu siguranţă eram mai fericită decât sunt acum.

Ridică scurt din umeri.

— Bine, dar ideea e aceeaşi. Astor e o versiune în miniatură a lucrurilor cu care ne vom confrunta când vom fi adulţi. Şi dobitocii ăştia or să ne conducă dacă nu facem ceva în legătură cu asta.

Oftez iritată, pentru că ştiu că are dreptate. Cum voi supravieţui acum? Nu pot fugi, aşa că va trebui să le fac faţă oamenilor şi să le ţin piept.

— Dacă Royalii sunt pe ducă, cine urmează după ei?

— Jordan, desigur. E cu Scott Gastonburg.

Val îmi arată un tip înalt care se sprijină deasupra şemineului.

Îmi mijesc ochii pentru a-l vedea mai bine. Îmi pare foarte cunoscut în costumul lui de cowboy, doar că ultima dată când l-am văzut nu avea sârme la gură. Ultima dată l-am văzut la club, luându-şi bătaie de la Reed.

— Înţeleg de ce sunt un cuplu, îi spun cu răutate. Ea vorbeşte şi el zâmbeşte şi aprobă din cap. Iubitul perfect.

Nu mă simt vinovată că Reed i-a rupt falca tipului. Scott a spus nişte lucruri oribile despre mine. Nu la fel de oribile ca Jordan, dar oricum.

Val zâmbeşte complice şi-şi bea vinul în linişte. Apoi îşi ridică bărbia, arătând către un tip care stă pe braţul unui fotoliu.

— Ce zici de el?

— Nu ştiu cine e. Mişto pomeţi, însă.

Băiatul pe care mi l-a arătat Val are părul negru ca tuşul şi poartă un costum de piraţi cu o sabie foarte ameninţătoare la mijloc. Luciul metalului pare prea real ca să fie doar un accesoriu la costum.

— Aşa-i? E Hiro Kamenashi. Familia deţine parţial consorţiul Itoko Autos. Au deschis o fabrică acum doi ani şi se pare că au mai mulţi bani decât unele ţări mai mici.

— E de treabă?

Ridică din umeri.

— Nu ştiu. Am auzit doar că are un penis decent. Ţine-mi băutura. Mă duc peste el.

Îi iau paharul de vin în mână înainte să cadă pe podea şi mă uit la Val cum trece şerpuitor prin grămada de oameni şi-l loveşte uşor pe Hiro pe umăr. Câteva secunde mai târziu, îl conduce în următoarea cameră, unde câteva cupluri dansează lasciv.

Simt o strângere de inimă. Dacă Reed şi cu mine am fi împreună, am fi acolo. Corpurile noastre ar fi lipite. I-aş simţi erecţia apăsată de trupul meu. Mi-ar auzi dorinţa în respiraţia scurtă şi în gemetele mele moi şi irepresibile.

Am ieşi şi am căuta un colţişor întunecat unde degetele lui s-ar strecura pe sub tricoul meu, iar mâinile mele i-ar trasa harta muşchilor tari. Şi acolo, în întuneric, departe de toată lumea, gura lui s-ar lipi de a mea şi am dansa până când n-aş mai simţi singurătate şi suferinţă.

Am minţit-o pe Valerie. *Am avut* momente de fericire deplină. Problema e că am căzut de pe acele culmi şi acum doare.

Mă scutur ca să scap de gândurile periculoase cu Reed şi mă uit prin cameră ca să-mi găsesc propriul Hiro. De data asta îl zăresc pe Easton, se sprijină de un stâlp pe verandă şi nu Shea e cea dintre picioarele lui. E Savannah, îmbrăcată într-o rochie albă vaporoasă. Arată superb, dar e tristă, ca o prinţesă abandonată ce e.

Easton, dobitocule.

Dar şi eu sunt la fel de dobitoacă, cum stau eu aici şi mă uit după un tip pe care să-l îmbrăţişez ca să mă facă să mă simt mai bine. Am deja pe cineva la care ţin, iar el ţine la mine. Şi n-o să-l las să mai facă vreo greşeală în seara asta.

— Hei, Easton, îi spun, în timp ce mă apropii.

Îşi întoarce leneş capul către mine. Ochii lui sunt complet derutaţi. Căcat. Habar n-am ce-a luat, dar tipul e cu treizeci de centimetri mai înalt decât mine şi cu vreo cincizeci de kilograme mai greu. Nu-l pot târî după mine.

Aşa că improvizez.

— Val a găsit o bunăciune şi am nevoie de un partener de dans.

— Nu sunt interesat.

Mâna lui se ridică pe trupul fetei până când îi ajunge sub sân.

Gura ei denotă încăpăţânare şi mă provoacă să intervin.

Şi o fac, pentru că amândoi o să regrete mâine.

— Haide, îl rog pe Easton. Mi-e foame. Hai să găsim ceva de mâncare.

Se apleacă în faţă şi o sărută pe Savannah pe umeri. Nu mă mai ascultă, dacă m-a ascultat vreodată.

Încerc cu Savannah.

— Asta n-o să te facă să te simţi mai bine. Poate au acelaşi nume, dar nu sunt aceeaşi persoană.

Expresia ei sfidătoare devine ezitantă pentru un moment, până când Easton ripostează cu voce suficient de tare încât să se audă:

— Ce, crezi că eşti singura tipă pe care o putem poşti?

Câteva râsete îndepărtate şi un oftat de şoc îi aduc zâmbetul pe buze. Şi-a lovit ţinta, aşa cum voia. Poate că nu e atât de drogat, la urma urmei. Ştie exact ce face şi, aparent, şi Savannah ştie.

— Fie, stricaţi-vă vieţile. Amândoi.

Expresia mea rănită probabil a trecut de ceaţa provocată de droguri, pentru că păleşte la faţă şi ochii i se umplu de regret.

— Ella…

Împing doi puşti la o parte şi dau de Jordan, care bea un cocteil şi rânjeşte când mă vede.

— Eşti geloasă că Royalii tăi merg mai departe? Toată lumea ştie că ai fost mereu doar o distracţie de moment.

Cu mâna care ţine paharul, se face că-mi îndepărtează ceva de pe umăr. Lichidul rece ca gheaţa se revarsă peste marginea paharului şi începe să-mi curgă de-a lungul gâtului şi între sâni.

— E mişto să ţi-o tragi cu boboaca pentru o seară-două, dar după un timp devine insuportabil.

— Ştii şi tu cum e, nu-i aşa? o întreb concis, îndepărtându-mă.

— De fapt, doar exprimam o ipoteză, nu e genul meu să fac porcării. Nici să mă las stropită.

Jordan zâmbeşte în timp ce-mi varsă restul băuturii pe tricou. Mă enervez cumplit şi o prind brusc de bluza de mătase. O trag înspre mine şi mă frec de ea.

— Acum se pare că suntem amândouă ude, ciripesc.

— Asta e o bluză Balmain de o mie de dolari! urlă ea, în timp ce mă împinge la o parte. Eşti o javră.

Îi arunc un zâmbet răutăcios.

— O zici de parc-ar fi un lucru rău.

Apoi mă îndepărtez în căutarea lui Val, înainte ca Jordan să vină cu vreo altă insultă. Îmi găsesc prietena în camera unde se dansează, cu mâinile lui Hiro peste fundul ei. O bat pe umăr de câteva ori până o fac să fie atentă la mine.

— Ce e? mă întreabă.

— Vreau să plec. Nu mai pot sta niciun minut în plus.

Val se uită cu ezitare la Hiro şi apoi din nou la mine.

— Bine. Lasă-mă să merg la toaletă şi apoi voi fi gata de plecare.

Hiro face un pas în faţă.

— De ce nu mă lăsaţi să vă duc eu acasă? Mai sunt cu mine Tina şi iubitul ei, Cooper.

Val mă priveşte rugătoare.

— E în regulă?

— Sigur că da, îi spun, dar nu sunt sinceră.

Am nevoie de o prietenă pe care să mă sprijin. Am nevoie de cineva care să mă ţină de mână, care să-mi dea la o parte părul de pe faţă, care să-mi dea un şerveţel. Vreau să-i zic cuiva care mă înţelege cât de scorpie e Jordan şi am nevoie de cineva să-mi spună că e în regulă să nu-mi placă de ea.

Dar Val e prietena mea şi are şi ea nevoie de ceva în seara asta, ceva ce eu nu-i pot oferi. Aşa că-i zâmbesc liniştitor şi mă îndepărtez de ea, cu cocteilul lui Jordan curgându-mi între sâni.

Mulţimea nu-mi face loc ca într-o scenă de film. Trebuie să împing şi să mă înghiontesc cu diverşi poliţişti, hoţi, supereroi şi vârcolaci. Cineva mă stropeşte şi cu bere şi, până ajung la uşa din faţă, miros de parcă m-ar fi scufundat cineva într-un butoi cu drojdie.

Calc zgomotos pe asfalt în timp ce mă îndrept spre maşina mea. Un toc mi se blochează într-o crăpătură şi glezna cedează. Înjurând şi gâfâind, îmi smulg pantofii din picioare şi continui să merg desculţă, fără să-mi pese că pietricelele mi se lipesc de tălpi, ca nişte lipitori mici şi ascuţite. Când ajung la decapotabilă, arunc pantofii pe bancheta din spate şi duc mâna la mânerul portierei.

Câh!

Ce-i asta? Îmi ridic mâna şi mi-o simt lipicioasă. Bâjbâi cu telefonul în mâna stângă şi îmi luminez mâna dreaptă cu ecranul. Ceva vâscos şi gălbui mi-e întins pe toată mâna şi... alea sunt furnici?

Scârbos!

Scot un chiţăit şi-mi şterg mâna de tricou, doar că acum palma mi-e şi lipicioasă, şi plină de scame. Încruntată, îmi luminez portiera de la maşină cu telefonul. Mierea curge de-a lungul ei şi un rând de furnici s-a format pe lângă mâner şi în crăpătura portierei.

Cu o presimţire sumbră, mă aplec deasupra maşinii decapotate. Telefonul nu luminează mare lucru, dar văd mai multe furnici şi pete lucioase de sclipici peste o baltă de miere aruncată pe pielea scumpă de pe scaune. Bancheta din spate e plină de aceeaşi substanţă.

E prea mult. Totul. Oraşul ăsta. Copiii ăştia nenorociţi. Viaţa asta ridicolă care ar trebui să fie mai bună decât cea pe care o aveam înainte să am un portofel gras. Îmi dau capul pe spate şi eliberez un urlet de frustrare, care s-a adunat în mine de când am luat autocarul ăla blestemat înapoi la Bayside.

— Ella!

Pe pavaj se aud nişte paşi care se apropie în fugă.

— Ce s-a întâmplat? Cine te-a rănit? Unde e? Îl omor...

Reed se opreşte brusc când vede că sunt singură.

— De ce mă urmăreşti? îl întreb.

E ultima persoană pe care vreau s-o văd acum, cu toate furnicile care-mi urcă pe picioare şi cu toată berea uscată pe pielea mea şi cu mâna pe care mi-o simt lipicioasă şi scârboasă.

— Îţi strig numele de cinci minute, dar erai atât de pierdută, încât nici nu m-ai auzit.

Mă prinde de umeri.

— Ai păţit ceva?

Mâinile i se mişcă de-a lungul braţelor mele, apoi pe şoldurile mele. Mă răsuceşte şi-l las să facă asta, pentru că-mi doresc atât de mult pe cineva căruia să-i pese de mine, încât până şi asta îmi provoacă linişte. Şi mă urăsc pentru asta.

Mă scutur din prinsoarea lui şi mă împiedic de portiera maşinii.

— Nu mă atinge. Sunt bine. Din cauza asta am urlat.

Îi arăt cu mâna către maşină.

Se uită în decapotabilă cu ecranul telefonului, luminând peste tot dezastrul din ea.

— Cine a făcut asta? răcneşte el.

— Poate chiar tu ai făcut-o, mormăi, chiar dacă mintea mea îmi spune cât de stupidă e acuzaţia asta.

Reed n-ar avea niciun motiv să-mi distrugă maşina.

— Tatăl meu ţi-a dat maşina asta, îmi zice, oftând iritat şi confirmându-mi gândurile. De ce aş distruge-o?

— Cine ştie de ce faci tu diverse chestii? îi răspund răutăcios. Nici nu-mi pot închipui ce-ţi trece ţie prin mintea aia bolnavă.

Arată de parcă s-ar forţa să rămână calm. Habar n-am de ce trebuie să se forţeze. Eu sunt cea care are de-a face cu o maşină infestată de furnici, în timp ce el se dă pe lângă fosta lui iubită.

— Te-ai culcat cu Abby cât am fost plecată? îmi scapă întrebarea înainte să mă pot controla.

Regret de o mie de ori mai mult când umbra unui zâmbet apare pe chip şi-mi răspunde:

— Nu.

Atunci ce vă tot şopteaţi voi acolo?, îmi strig în sinea mea. Îi întorc spatele şi încerc să mă concentrez pe problema imediată din faţa mea. N-am nevoie de Reed sau de oricine altcineva, de altfel. De ani de zile am singură grijă de mine.

Îmi şterg mâna din nou şi tastez pe telefon, cu stângăcie, cuvântul „taxi”.

— N-o să mă întrebi despre ce vorbeam?

Nu. Mi-am învăţat lecţia. Aleg prima firmă pe care o găsesc şi sun.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Am nevoie de o maşină la…

Acopăr microfonul:

— Cum îi zice locului ăsta?

— Alo? Doamnă? Am nevoie de o adresă, îmi spune dispecera nerăbdătoare.

— Un minut, îi mormăi în telefon.

Reed scutură capul şi-mi ia telefonul din mână.

— Îmi pare rău. Număr greşit.

Închide şi-şi bagă telefonul în buzunarul jeanşilor.

— Abby îşi cerea scuze că s-a combinat cu East. I-am spus că n-are de ce să-şi facă griji.

— Ar trebui să-ţi faci tu griji. Dă-mi înapoi telefonul.

Îmi ignoră cererea.

— Am alte lucruri pe cap. Precum: de ce se sărută fata mea cu fundaşul echipei mele.

— Pentru că arată bine.

Mă holbez la buzunarul lui Reed, întrebându-mă cum îmi pot recupera telefonul. Privirea mi se mută la o altă umflătură, vizibilă mai la stânga. Una care pare să crească

pe măsură ce mă uit la ea. Una pe care o ţin minte lipită de mine, tare şi fierbinte...

Unele părţi ale corpului meu încep să se strângă şi să mă furnice. Îmi încordez coapsele.

— Nu-ţi place de el, îmi spune Reed răguşit.

— Nu ştii ce-mi place mie.

Gura lui se izbeşte de a mea.

Îl prind de cap ca să-l împing la o parte, dar, în loc să fac asta, îl ţin acolo. Nu ne sărutăm cât, de fapt, încercăm să ne omorâm unul pe celălalt, cu buzele şi limbile şi dinţii noştri. Mâinile lui mi se înfig în braţe. Degetele mele se înfig în scalpul lui. Oţelul din jeanşii lui nu mai e doar o amintire, ci o realitate, şi tot corpul meu se bucură. Dumnezeule, mi-a fost dor de asta. Buzele lui pe ale mele. Corpul lui cald apăsat peste al meu. Mi-a fost dor şi mă urăsc pentru asta.

Îmi trag gura departe de el.

— Nu mă mai săruta, îi spun cu fermitate.

Buzele i se arcuiesc în sus.

— Atunci dă-mi drumul.Pentru că n-o fac imediat, mă sărută din nou şi limba i se strecoară printre buzele mele deschise. De data asta mâna îi alunecă pe elasticul colanţilor mei, trăgându-i jos. Bâjbâi cu mâinile ca să-i ajung sub tricou, căutându-i pielea goală. Gemând, mă ia pe sus şi-mi înfăşor picioarele în jurul taliei lui.

Simt metalul rece al capotei maşinii sub fundul gol. Degetele lui Reed îmi prind coapsele şi strânsoarea pe care am mai simţit-o începe să doară. Mă zbat sub îmbrăţişarea lui puternică, dorindu-mi ceva, căutând ceva. Dar îmi scapă.

Gura lui o părăseşte pe a mea ca să-mi caute gâtul şi apoi umărul.

— Aşa e, iubito. Eşti a mea, mârâie deasupra pielii mele.

Da, sunt a lui. Sunt... *iubita* lui?

— Nu. Nu, nu sunt.

Mă zbat din prinsoarea lui, respirând greu, cuprinsă de ruşine când îmi trag colanţii înapoi pe mine.

— Tu ai un copil şi nu e al meu.

Se ridică încet, nederanjându-se să-şi tragă tricoul jos sau să se încheie la nasturii jeanşilor, pe care se pare că i-am desfăcut.

— Pentru ultima dată, Ella, n-am lăsat-o pe femeia aia însărcinată. De ce nu mă crezi?

Vocea lui pare atât de sinceră încât aproape îl cred. „Aproape” e cuvântul-cheie aici. Mintea îmi fuge la toate momentele când mama mă implora să mai acord o şansă câte unui iubit care o înşela. *S-a schimbat, scumpa mea. E diferit. A fost o neînţelegere. Femeia era, de fapt, soră-sa.*

N-am înţeles niciodată de ce nu vedea minciuna din spatele vorbelor, dar acum mă-ntreb dacă nu cumva voia să creadă atât de mult în iubire, încât se convingea că iubiţii ei nenorociţi spuneau adevărul doar ca să aibă pe cineva în preajmă.

— Sigur c-o să negi asta. Ce altceva să spui?

Respir întretăiat.

— Hai să uităm că asta s-a întâmplat.

— Crezi c-o să pot uita asta?

Vocea îi e joasă, tăioasă.

— M-ai sărutat şi tu. Mă vrei.

— Nu te simţi flatat. M-aş fi sărutat cu oricine acum. M-am sărutat deja, ţii minte? Dacă era Wade aici şi nu tu, l-aş fi sărutat pe el.

Reed se încruntă.

— Wade e băiat bun. Nu-i frânge inima ca să te răzbuni pe mine. Nu eşti aşa.

— Nu ştii cum sunt.

— Ba da, ştiu. Ai spus-o chiar tu – că eu te pot vedea. Îţi văd durerea şi singurătatea. Îţi văd mândria şi felul în care

ea te opreşte să laşi pe oricine să se apropie de tine. Îţi văd inima bună şi cum vrei să salvezi pe toată lumea, inclusiv pe un dobitoc ca mine.

Vocea lui se opreşte, apoi continuă:

— M-am săturat de jocurile astea, Ella. Nu există nicio altă fată pe lumea asta pentru mine. Dacă mă vezi vorbind cu vreuna, să ştii că vorbesc cu ea despre tine. Dacă mă vezi mergând pe stradă cu vreuna, îmi doresc ca-n locul ei să fii tu.

Se apropie de mine.

— Eşti singura fată pentru mine.

— Nu te cred.

— Cum aş putea să te conving?

Îl împing. Stă prea aproape de mine, iar eu am nevoie de distanţă.

— Vrei să te implor? Pentru c-o să fac şi asta.

Se aşază în genunchi.

— Omule! Royal e *sub papuc*, se aude o voce zgomotoasă.

Comentariul e urmat de un sunet ca de bici şi râsete de oameni beţi. Un grup de tipi care se îndreaptă către partea laterală a conacului se opresc lângă noi.

Îl prind pe Reed înainte să cadă în genunchi. Oricât de mult l-aş urî, pe puştii de la Astor îi urăsc şi mai mult. Dar Reed nu pare să fie deranjat de toţi idioţii care l-au auzit. Rânjeşte şi le arată degetul mijlociu.

Lacrimile îmi înţeapă ochii şi-mi întorc faţa ca să nu mă poată vedea.

— Urăsc locul ăsta, şoptesc. Astor a devenit oficial cea mai nenorocită şcoală din lume.

Liniştea cade greoi peste noi până când scoate el un oftat adânc.

— Haide. Te duc acasă.

De vreme ce maşina mea s-a transformat într-un dezastru dezgustător, îmi las umerii jos înfrântă şi mă urc în SUV-ul lui, dar am grijă să stau cât mai departe de el posibil.

— Ce s-a întâmplat cu tricoul tău? mă întreabă ursuz. E leoarcă.

— Jordan.

Mâinile lui strâng tot mai tare volanul.

— Mă ocup eu de ea.

— Cum?

— Las' pe mine.

Mă uit pe geam şi-mi reprim speranţa care încearcă să-şi facă loc în inima mea. Vorbim de Reed Royal aici. E tipul care şi-a tras-o cu iubita tatălui său. Nu are niciun principiu moral. Nu-i pasă decât să iasă totul aşa cum vrea el.

Aşa că nu, n-o să-mi permit să sper. Inima mea nu face faţă. Nu încă o dată.

Capitolul 18

Reed

Îmi ia mai mult timp să-mi recâştig iubita decât credeam. Şi e şi mult mai greu. Credeam că sărutul de la petrecerea lui Shea a marcat o schimbare de atitudine. Însă a avut efectul total opus. Ella tot nu mă crede şi, fără un test ADN, nu ştiu cum o voi putea convinge.

Tata n-a pomenit de vreun test de paternitate, dar sigur va face unul, nu? Nu poate să se lege de şarpele ăla fără dovezi clare.

Mi-am petrecut tot nenorocitul de weekend ignorat de toată familia, în afară de tatăl meu şi de Brooke. Ella, Easton, gemenii, Gid. Toţi sunt furioşi pe mine.

Nu vreau să fiu înţeles greşit. O merit. 100%. Faptul că m-am culcat cu Brooke a fost cea mai proastă decizie pe care am luat-o vreodată. Faptul că am fost mereu pretenţios în legătură cu fetele face totul cu atât mai rău, pentru că cineva ca Brooke n-ar fi trebuit să ajungă niciodată pe lista mea scurtă. Trebuia să-i rezist. Trebuia să rezist dorinţei de a mă răzbuna pe tata. Ştiu din experienţă că orice tâmpenie pe care o fac sfârşeşte prin a-mi deveni propria pedeapsă.

Dar am făcut-o şi nu pot schimba asta. Pot să mă urăsc pentru asta, pot să mă simt ca naiba de câte ori îmi amintesc, dar nu pot schimba trecutul.

Şi Ella nu poate să mă urască pentru totdeauna, nu?

— Te holbezi.

Îmi întorc privirea şi-l văd pe Wade dându-şi ochii peste cap. Da. M-a prins. Mă holbam la masa Ellei. Stă cu Val în partea opusă a cantinei şi ştiu că a ales locul ăla intenţionat. Pune cât de multă distanţă posibil între mine şi ea.

Şi şi-a poziţionat scaunul în aşa fel, încât să stea cu spatele la toată lumea. La mine. Vrea să aflu că s-a terminat, dar ştim amândoi că nu e aşa. M-a urât şi înainte şi tot s-a îndrăgostit de mine. Nimic nu s-a schimbat cu adevărat între noi. Încă ne încercăm puterile, încă ne mişcăm în cerc, ca doi oponenţi egali în abilităţi, dar suntem în ring împreună. Şi asta e tot ce contează.

— Am voie să mă holbez, îi răspund răutăcios. Tu, pe de altă parte, n-ai voie. Aşa că ia-ţi ochii de pe fata mea. Şi buzele.

Rânjeşte.

— Hei, nu e vina mea că mi-a vârât limba în gură.

Urlu la el.

— Mai aminteşte faza aia şi te pun la pământ.

— Nu ţi-ai răni fundaşul, mă tachinează Wade, râzând în timp ce se ridică de pe scaun. Ne vedem mai târziu, mă aşteaptă cineva în baie.

Toţi băieţii îşi dau ochii peste cap. Wade e cunoscut pentru combinaţiile lui de la baie.

— Hei, East, se aude o voce de la capătul celălalt al mesei. Am auzit că te-ai combinat cu Savannah Montgomery.

Tresar instant. Pe bune? Prima dată Abby, acum Sav? Abby m-a tras la o parte în timpul petrecerii ca să-şi ceară scuze că s-a combinat cu East. A zis că era nervoasă pe mine şi ăsta era felul ei de a se răzbuna. Mi-era greu să mă opresc din a-i spune *Nu-mi pasă cu cine ţi-o tragi*. Dar e adevărat. Chiar nu-mi pasă. Mi-a trecut de Abby încă dinainte să apară Ella în peisaj şi chiar nu-mi pasă cu cine se culcă. Îmi pasă, în schimb, de ceea ce se-ntâmplă cu East. Fratele meu e scăpat de sub control şi nu pot face nimic ca să-l opresc. Asta mă ţine pe mine treaz noaptea. Asta şi Ella.

Că veni vorba de Ella, unul dintre coechipierii mei pomeneşte de ea. Renunţ la orice prefăcătorie că nu sunt interesat şi mă întorc ca să-i confrunt pe cei doi sportivi care bârfesc ca nişte boboace excitate.

— Ce-i cu Ella? întreb hotărât.

Neiman Halloway, un mijlocaş de a zecea, se strâmbă.

— Am auzit că a păţit ceva nasol la ora de comunicare azi.

— Ce s-a întâmplat?

Îmi încrucişez braţele către cei doi jucători. Dacă nu-ncep să vorbească, or să-şi poarte pe haine toată ziua mâncarea de la prânz.

Neiman îşi drege glasul.

— N-am fost acolo, dar soră-mea e în clasă cu ea. Spunea că Ella a avut de pregătit un eseu despre oameni care-i sunt modele de viaţă sau ceva de genul ăsta. Şi-a scris comunicarea despre mama ei şi...

Se foieşte stingherit.

— Scuipă tot. N-o să te pocnesc dacă zici ce s-a întâmplat în timpul orelor, dar s-ar putea să te snopesc în bătaie dacă-mi iroseşti timpul.

De cealaltă parte a mesei, East ascultă şi el atent, dar nu schimbă priviri cu mine când mă uit la el.

— Bine. Bine. Deci câţiva puşti se legau de ea, ştii? Ziceau prostii gen „Şi eu mă uit admirativ la stripperiţe. Dar de obicei îşi freacă bucile de faţa mea”. Şi soră-mea zice că una dintre surorile Pastel a întrebat-o pe Ella dacă are filmări acasă cu maică-sa învăţând-o să facă felaţii.

Simt cum mi se întunecă faţa cu fiecare cuvânt pe care-l zice. Îmi amintesc că e doar mesagerul şi nu pot omorî mesagerul.

Neiman e mai palid decât o stafie acum.

— Şi apoi nu ştiu care tipă i-a zis că maică-sa a murit de ruşine pentru că Ella e o curvă.

Prind o urmă de mişcare în colţul ochiului şi le văd pe Ella şi Val croindu-şi drum de-a lungul sălii cu tăvile goale în mâini.

Mă simt tentat să mă duc după ea, dar, oricât de mult aş vrea s-o consolez, ştiu că nu e interesată de mine. Şi-n plus, consolările mele n-ar ajuta-o cu nimic.

Wade avea dreptate – ceva trebuie să se schimbe la şcoala asta. Înainte să plece, nimeni în afară de Jordan n-a îndrăznit să vorbească cu Ella aşa.

Mă întorc către băieţi.

— Atât? întreb cu dinţii încleştaţi.

Neiman şi prietenul său fac un schimb de priviri îngrijorate.

Nu, se pare că mai e ceva. Mă pregătesc pentru restul poveştii.

Prietenul lui continuă.

— Când am ieşit de la ore, cineva l-a întrebat pe Daniel Delacorte dacă dintre picioarele Ellei au căzut bancnote de un dolar când s-a crăcănat pentru el. A zis că nu, era prea ieftină. Doar monede de 25 de cenţi.

Îmi îngrop pumnii în genunchi pentru că mă tem c-o să-mi pierd controlul. O să distrug toată nenorocita asta de şcoală.

— Scrie-i soră-tii. Am nevoie de nume.

Neiman îşi scoate telefonul mai repede decât năvăleşte în apărare în timpul unui meci. Scrie un mesaj rapid şi aşteptăm un minut până primeşte un răspuns. Pe când îi sună telefonul, sunt pregătit să omor pe cineva.

— Skip Henley e cel care l-a întrebat de faza cu banii...

Neiman nici nu termină fraza şi eu sunt deja în picioare. Vederea periferică mi-l arată pe East ridicându-se şi el, dar înalţ mâna şi-l opresc.

— Mă ocup eu, răcnesc.

Ceva străluceşte în ochii lui – respect amestecat cu invidie? Hm. Poate că relaţia mea cu el nu e chiar atât de stricată.

Mă uit prin cantină până-mi găsesc ţinta. Skip Henley. Puştiul e în colimatorul meu de ceva timp. Are o gură mare şi-i place să se laude despre tipele cu care se combină – cu detalii grobiene.

Traversez sala către masa lui Henley, care rămâne tăcut când mă vede apropiindu-mă.

— Henley, îi spun rece.

Skip se foieşte în loc. Arată al dracului de convenţional, cu părul dat impecabil cu gel şi ras proaspăt, cu mutră de păpuşel.

— Da?

— Ai avut comunicare înainte de prânz?

Aprobă din cap.

— Da. Şi ce?

— Păi uite care-i faza. Mă bat în piept.

— O să-ţi dau dreptul la o singură lovitură. O lovitură din oficiu. Poţi să dai unde vrei. După care o să ţi-o iei atât de grav, că nici mă-ta n-o să te mai recunoască.

Se uită în jur, disperat după o cale de scăpare. Dar nu poate trece de mine, şi orice prieten a avut vreodată se preface acum că nu-l cunoaşte. Toată lumea de la masă evită să dea ochii cu mine, stau toţi pe telefon sau ciugulesc din mâncare. Skip e pe cont propriu şi el ştie asta.

— Nu ştiu ce crezi c-am făcut, începe el, dar...

— Ai nevoie să-ţi amintesc? Sigur. Lasă-mă să te ajut, frăţioare: ai vorbit prostii despre Ella Harper.

Panica i se citeşte în privire, dar apoi se uită indignat. Îşi dă seama că n-are multe variante, aşa că decide să dubleze prin prostie.

— Şi ce? întreabă din nou. Vorbeam doar adevărul. Ştim cu toţii că fata ta a stat atât de mult pe spate că i s-a imprimat sigla SEALY[5] pe piele...

Îl smulg din scaun înainte să termine. Degetele mele se strâng în jurul gulerului cămăşii sale, boţind materialul în timp ce-i apropii faţa de a mea.

— Fie ai coaie de oţel, fie doreşti să mori. Înclin spre a doua variantă.

— Mănânci rahat! strigă Henley, stropindu-mi faţa cu salivă. Crezi că tu conduci şcoala asta, Royal? Crezi că poţi să aduci o târfă în locul ăsta şi să ne-o bagi pe gât? Stră-străbunicul meu îl cunoştea pe generalul Lee[6]! N-o să mă las asociat cu un gunoi ca ea.

---

[5] SEALY e un brand cunoscut de saltele şi paturi de dormitor.

Apoi se năpusteşte asupra mea şi-l las să-şi dea lovitura din oficiu. E slabă, la fel ca el. La fel ca toţi cei care dau din gură. De-asta dau din gură. Pentru că sunt nişte idioţi nesiguri pe ei, care încearcă astfel să se simtă mai bine.

Pumnul lui ricoşează din falca mea pentru că nu ştie să dea ca lumea. Râzând, îl apuc pe idiot de gât şi îl trag înspre mine.

— Nu te-a iubit taică-tău destul cât să te înveţe să te baţi, Skippy? Fii atent. Ăsta e un pumn.

Îl lovesc de două ori consecutiv în faţă.

— Vezi cum funcţionează?

Aud un râset scurt şi zgomotos în spatele meu şi-l recunosc pe Easton. Fratelui meu îi place spectacolul.

Henley geme de durere şi se îndepărtează de mine. Mirosul de urină mă izbeşte.

— Isuse, tocmai s-a pişat pe el! strigă cineva.

Dezgustat, îl apuc pe Skip de ceafă, îl lovesc peste picioare şi-l izbesc cu faţa de podea. Genunchiul meu i se îngroapă în şira spinării în timp ce-mi apropii capul de faţa lui.

— Dacă mai spui ceva de Ella şi prietenii ei, o să fie mai rău decât doi pumni în faţă, m-ai înţeles?

Dă aprobator din cap, tânguindu-se penibil.

— Bun.

Îl împing în timp ce mă ridic în picioare.

— Asta e valabil pentru toţi de aici, anunţ în mulţime. O să vă cuminţiţi începând de astăzi, sau ce s-a întâmplat cu tembelul ăsta o să vi se pară o petrecere în pijamale pe lângă ce o să păţiţi voi.

Toată cantina s-a afundat într-o tăcere deplină, iar privirile agitate şi pline de teamă îmi dau o oarecare satisfacţie. Wade a avut dreptate din nou – copiii ăştia au

---

[6] Robert Edward Lee (1807–1870) a fost un ofiţer şi inginer american, unul dintre cei mai respectaţi generali din istoria militară americană.

nevoie de un lider, cineva trebuie să-i oprească din a se devora unul pe celălalt.

Poate că n-am solicitat jobul ăsta, dar l-am obţinut, fie că-mi place sau nu.

În loc să mă-ntorc la ore, merg la toaleta de lângă sala de fitness de la etajul unu. Nu e nicio regulă că baia asta e a echipei de fotbal, dar aşa funcţionează, ca o regulă nescrisă.

Şi Wade profită din plin de asta. Are ora de cultură civică acum, dar de când maică-sa se culcă cu profu', n-a dat pe la curs niciodată. Zice mereu că după toţi carbohidraţii de la prânz, are nevoie fie să doarmă, fie să şi-o tragă, şi a doua variantă e mult mai distractivă.

Fac o mică scenă când intru ca să-i avertizez pe cei dinăuntru de prezenţa mea, dar asta nu-l afectează pe Wade deloc. Aud respiraţii grele, întrerupte de câte un „da, Wade, te rog, Wade", spus într-un ritm familiar.

Plictisit, stau sprijinit de chiuvete şi mă uit la uşa unei cabine cum se zgâlţâie în timp ce Wade îşi face treaba acolo cu mult entuziasm. Din câte-mi pot da seama, combinaţia lui de după prânz e Rachel Cohen.

Wade are atenţia unui cartof, dar când e cu o tipă, dă tot ce are. Nu poţi avea pretenţii mai mari de la el. Mă uit la ceas. Nu vreau să ratez următoarea pauză.

Bat în uşă.

— Sunteţi gata, copii?

Zgomotul se opreşte şi aud un zgomot înfundat şi surprins, împreună cu un alt sunet, liniştitor.

— Stai liniştită, iubito... Apoi un freamăt şi...

— Gata. E bine, nu-i aşa? Nu-ţi face griji că e Reed aici... Îţi place, nu-i aşa? Vrei să deschid uşa şi să... Nu? Bine, dar e afară. Te poate auzi. Ah, îţi place asta mult. Aşa, iubito, dă-ţi drumul.

Un geamăt moale scapă şi apoi se mai aud câteva foşnete, urmate de un geamăt lung şi gros. Finalul e semnalat de sunetul apei trase.

Uşa se deschide şi-i întâlnesc privirea lui Wade în timp ce-i arăt cât e ceasul. Aprobă din cap şi se încheie la prohab, apoi o trage pe Rachel spre el şi-i dă un sărut lung şi umed.

— Doamne, iubito, a fost extraordinar.

Ea oftează în braţele lui. Recunosc sunetul ăsta. L-am auzit cu Ella când ne prosteam şi noi. Abia aştept să-l aud din nou, şi mă scoate din sărite că nu mă lasă să mă apropii de ea.

Îmi dreg vocea zgomotos.

Wade o cară pe Rachel în braţe până la ieşire.

— Ne vedem după ore? întreabă ea plină de speranţă.

— Poţi fi sigură, iubito.

Face o pauză şi mă priveşte peste umăr.

Îmi scutur capul dezaprobator.

El ridică din umeri ca şi când n-ar face nimic rău.

— O să termin după cină. Păstrează-te fierbinte pentru mine, bine?

Îi pune mâna pe partea din faţă a fustei uniformei.

— O să mă gândesc la tine toată după-amiaza. O să-mi fie greu.

Chiar şi după toţi anii ăştia cu Wade, nu-mi pot da seama dacă e sincer sau are vrăjeală maximă.

— O să fie greu să ascunzi erecţia aia, îl tachinează ea. Gata, de-ajuns.

— Wade, îi spun nerăbdător.

— Ne vedem, Rach. Trebuie să colaborez cu Reed aici prezent, că altfel te-aş mai lua o tură.

Ezită şi Wade trebuie s-o dea afară pe uşă. După ce se închide, blochează uşa cu coşul de gunoi şi apoi se apropie

de mine. Pornesc robinetele ca să nu se audă de afară nimic.

Intru direct în subiect.

— Maşina Ellei a fost unsă cu miere vineri seara, la petrecerea de la Montgomery, şi eu tocmai l-am pus la pământ pe un dobitoc care a făcut-o de căcat în timpul orei de comunicare. Ce mama dracului se petrece?

— Pe bune? N-ai auzit nimic din ce ţi-am spus data trecută când am vorbit despre asta? De fapt, ai auzit şi ai decis că nu-ţi pasă, remarcă acuzator.

— Ei bine, acum îmi pasă. Vreau să ştiu de ce e Ella o ţintă din nou. Toată lumea ştie că sunt dispus să căsăpesc pe oricine se uită mai câş la ea, aşa că nu-nţeleg de ce se leagă lumea de ea.

Wade îşi bagă mâinile sub jetul de apă şi se spală molcom pe mâini, fără să-mi răspundă la întrebare.

— Wade, îl avertizez.

— Bine, nu mă lovi.

Îşi ridică mâinile.

— Uită-te la faţa asta frumoasă.

Îşi loveşte obrazul.

— Nu mai intră niciun Royal în baia asta dacă figura asta e distrusă.

Mă uit la Wade de sus, e cu cinci centimetri mai mic ca mine.

— De ce se tot leagă lumea de Ella? insist.

Ridică din umeri.

— Oamenilor le era frică de tine înainte. Acum? Nu prea le mai e.

— Ce vrea să-nsemne asta?

— Înseamnă că Delacorte încă a rămas cu toţi dinţii în gură, iar el e cel care a încercat să-ţi violeze fata. Jordan spune ce vrea fără repercusiuni. Toată lumea crede că ai terminat-o cu Ella şi, de când ai încetat să mai iei apărarea

oamenilor, au decis să nu te mai susţină. Aşa că Ella e ţintă sigură.

— Altceva?

Wade ridică din umeri jenat.

— Nu e de-ajuns?

Aprob cu frustrare.

— Ba da, e destul.

— O să faci ceva în legătură cu asta?

— Tu ce crezi?

Trag coşul de gunoi de la uşă.

— Cred că dacă voi, fraţii Royal, aţi fi uniţi, atunci toată lumea s-ar calma. Nimănui nu-i place cu adevărat ce se petrece aici, dar toată lumea e fie speriată, fie blazată. Şi sincer, prietene, tu intri în a doua categorie.

Îmi strâng maxilarul cu putere, dar are dreptate. Gideon era mult mai activ la şcoală decât sunt eu. Era atent la oameni. Îşi dădea seama cine era în spatele căcaturilor şi se asigura că fiecare-şi vedea lungul nasului. De obicei, eu eram mesagerul.

După ce a plecat el, toată lumea a presupus că eu sunt la conducere şi n-am făcut prea multe ca să le demonstrez dacă au sau nu dreptate. Până acum.

Mă întorc ca să-l confrunt.

— Ai dreptate. Am fost un dobitoc leneş.

— Mereu am dreptate. Deci ce-o să faci în legătură cu asta?

— Nu sunt sigur încă. Dar nu-ţi face griji, totul o să se schimbe de acum.

Îi arunc o privire mortală.

— Mă ocup eu de asta.

Capitolul 19

Ella

Ajung acasă de la şcoală şi merg direct în camera mea, unde mă arunc în pat şi mă încolăcesc pe o parte. Tot ce-mi doresc e să mă pot preface că iadul ăsta de zi nu s-a petrecut. De fiecare dată când mă gândesc că nu m-aş putea simţi şi mai umilită, nenorociţii de la Astor Park îmi dovedesc contrariul.

Totuşi, n-o să plâng. Nup. Nu vărs nicio lacrimă. Nu le ofer genul ăsta de putere asupra mea.

Cu toate astea, ora de comunicare a fost ca naiba, la un nivel complet nou. Insultele la adresa mamei au fost ceva aproape imposibil de suportat pentru mine. Nu-mi vine să cred că profesoara a stat acolo ca o fraieră, timp de cinci minute, înainte să-i potolească pe colegii mei.

Poate c-ar fi trebuit să merg la Val, cum ar fi dorit ea de fapt. Am fi putut sta la ea în pat, mâncând îngheţată şi pălăvrăgind despre noua ei combinaţie, ceea ce deodată sună mult mai bine decât să stau bosumflată în camera mea toată noaptea.

În plus, nu m-aş mai încorda de fiecare dată când aud paşi pe hol. Nu-mi vine să cred că l-am sărutat pe Reed aseară. Nu, nu doar că l-am sărutat. Mi-a dat jos pantalonii şi şi-a pus mâinile pe fundul meu. Cine ştie cât de departe l-aş fi lăsat să meargă dacă n-ar fi apărut între noi subiectul *copilul.*

Şi dacă e chiar el tatăl copilului lui Brooke? Cum voi putea vreodată să locuiesc în aceeaşi casă cu Reed şi Brooke şi copilul lor clandestin, pe care bietul Callum îl va creşte neştiutor, ca şi cum ar fi al lui?

Dumnezeule. Când s-a transformat viaţa mea în asemenea telenovelă?

Îmi strâng puternic faţa în palme, până-mi simt dinţii muşcându-mi obrajii. Durerea asta n-o face pe cea din inima mea să dispară. Îmi... e dor de Reed. Sunt nervoasă pe mine însămi pentru asta, dar nici nu mă pot abţine. Toate lucrurile pe care i le-am spus despre cum ştiu că *m-a văzut...* Încă simt asta. Când îşi fixează Reed asupra mea ochii ăia albaştri intens e ca şi cum n-aş mai putea să-mi văd propriul suflet. El vede dincolo de masca de duritate în spatele căreia mă ascund. El îmi vede temerile şi vulnerabilitatea şi nu mă judecă pentru lucrurile astea.

Şi am crezut cu adevărat că şi eu îl pot vedea pe el. Îmi imaginam doar? Momentele alea de râsete, în care lăsam amândoi garda jos, privirea lui rănită atunci când mi-a spus că-şi doreşte să merite efortul, starea de pace interioară care mă cuprindea atunci când adormeam împreună...

Mi-am imaginat toate lucrurile astea?

Scot cartea de mate din ghiozdan şi mă chinui să mă concentrez. După asta, mă răsfăţ cu două episoade din *Burlacul,* dar nu e deloc distractiv atunci când nu stă Val lângă mine, făcând glumiţe despre concurenţi.

— Ella.

Din hol, se aude vocea lui Callum, urmată de o bătaie scurtă în uşă.

— Cina e pregătită. Trebuie să vii jos.

— Nu mi-e foame, îi strig şi eu.

— Vino jos. Avem musafiri.

Mă încrunt în direcţia uşii. De regulă, Callum nu se comporta extrem de părinteşte cu mine, dar, în momentul ăsta, tonul îi sună exact aşa şi destul de aspru.

— Luăm masa în curte, adaugă el, după care-l aud bătând şi la celelalte uşi ca să adune întreaga trupă.

Ne adună personal, pe fiecare dintre noi, şi pare un pic... îngrijorat.

Mă ridic cu precauţie, întrebându-mă cine sunt „musafirii” noştri. Brooke, în mod evident, pentru că vrăjitoarea aia a fost aici aproape în fiecare seară de când ea şi Callum au lansat bomba cu copilul.

Şi mai cine? Din câte ştiu, singurul prieten al lui Callum era Steve, iar el a murit.

Oftând, mă las să alunec de pe saltea şi mă schimb repejor de uniformă, în ceva mai potrivit pentru cină. Din păcate, am tot uitat să merg la cumpărături de la distracţia la cumpărături cu Brooke. Ies pe hol exact atunci când Reed şi Easton ies din camerele lor. Îi ignor pe amândoi, iar ei se ignoră reciproc şi e o tăcere de mormânt în timp ce ne târâim paşii, coborând pe scări.

Când ajungem în grădină, înţeleg de îndată de ce Callum era îngrijorat. Avem doi invitaţi la cină: Brooke... şi Dinah O’Halloran.

Lângă mine, întregul corp al lui Reed se încordează. Ochii săi albaştri se mută de la o javră blondă la cealaltă.

— Cu ce ocazie? întreb cu răceală.

Brooke ne zâmbeşte larg.

— Sărbătorim logodna, prostuţo!

Îşi flutură părul peste umăr.

— Neoficial, desigur, pentru că va avea loc şi o petrecere de logodnă ca la carte, odată ce vom pune la punct detaliile. Într-o locaţie decadentă, cum ar fi Palatul sau poate la Regele Edward. Ce zici, Dinah? Vrem un loc modern sau mai degrabă ceva elegant?

Dinah strâmbă din nas dezgustată.

— Hotelul Regele Edward şi-a pierdut din farmec, Brookie. Obişnuia să fie mult mai exclusivist, dar acum, că au scăzut preţurile, plebea a devenit clientelă.

Callum ne aruncă o privire mie şi băieţilor.

— Luaţi loc, ordonă el. Sunteţi nepoliticoşi.

Examinez locurile libere. Brooke şi Dinah stau de o parte şi de alta a lui Callum, în timp ce Sawyer şi Sebastian – având amândoi nişte mutre morocănoase – s-au făcut cu locurile din capătul opus al mesei.

Reed şi Easton ocolesc scaunele goale de lângă cele două femei şi se trântesc pe locurile de lângă gemeni. Ceea ce nu-mi mai lasă nicio opţiune fericită, însă mă decid că Dinah e mai puţin javră dintre ele două, aşa că mă aşez lângă ea, fără tragere de inimă.

Îmi ocup locul chiar în momentul în care Gideon îşi face apariţia prin uşile de sticlă.

— Bună seara, mormăie el.

Callum dă din cap aprobator.

— Mă bucur c-ai reuşit să ajungi, Gid spune el, cu o urmă de iritare în voce.

Tonul lui Gideon e şi mai tăios.

— Pentru că, într-adevăr, mi-ai dat de ales, nu-i aşa, tată?

Îi zvâcneşte maxilarul când îşi dă seama că singurul loc liber e lângă Brooke. Viitoarea lui mamă vitregă.

Ea bate uşor cu palma pe scaun.

— Haide, ia loc, dragă. Lasă-mă să-ţi torn un pahar de vin.

— O să beau apă, spune el scurt.

Asupra întregii mese se aşterne o tăcere stânjenitoare, acum, că ne-am aşezat cu toţii. Fiecare dintre băieţii Royal afişează o încruntare intensă. Callum îi priveşte, părând dezamăgit.

Totuşi, la ce se aştepta? Fiii lui abia i-au vorbit de la anunţul despre copil încoace. I-am văzut pe gemeni plecând privirea de fiecare dată când Brooke îşi flutură inelul cu diamant strălucitor în jurul ei. Easton e mai mult beat decât treaz. Aparent, Gideon trebuie să fie hărţuit ca să vină acasă. Iar Reed s-a culcat cu prietena lui Callum de două sau de trei, sau de o sută de ori.

Aşa că, mda. Callum a luat-o razna dacă-şi imaginează că această cină de familie mare şi fericită va fi orice altceva decât un dezastru complet.

— Vă mulţumesc că m-aţi invitat în seara asta, îi ciripeşte Dinah lui Callum. Au trecut secole de când am vizitat ultima oară palatul Royal.

Înţepătura din vorbele ei dezvăluie fără echivoc ce simte faţă de faptul că au lipsit şi alte invitaţii inainte. E frumoasă în seara asta, în ciuda veninului din ochii ei verzi. Părul auriu îi e prins sus, iar din lobii urechilor îi atârnă doi cercei cu diamante. Poartă o rochie albă cu tăietură în V, care îi scoate în evidenţă atât bronzul, cât şi decolteul.

Pot să înţeleg de ce tatăl meu a fost atras de ea. Dinah arată ca un înger sexy. Mă întreb cât de mult i-a luat până să-şi dea seama că, în realitate, e un diavol.

Probabil Callum a angajat furnizori pentru prepararea mâncării în seara asta, fiindcă trei femei îmbrăcate în uniformă, pe care nu le recunosc, îşi fac apariţia în grădină şi-ncep să ne servească. Ceea ce mă face să mă simt ciudat şi trebuie să mă forţez să rămân pe scaun, ca să nu sar în picioare şi să le ajut.

Apoi începem cu toţii să mâncăm. E delicioasă mâncarea? Habar n-am. Nici nu sunt atentă la ce bag în gură. Încerc doar să nu vomit. Brooke pălăvrăgeşte despre noul copil Royal, iar asta îmi provoacă greaţă.

— Dacă o să fie băiat, mi-ar plăcea ca al doilea său nume să fie Emerson, după tatăl lui Callum, Dumnezeu să-l odihnească, spune Brooke către Dinah. Nu ţi se pare că are o sonoritate plăcută? Callum Emerson Royal al Doilea.

Plănuieşte să-i dea copilului numele de Callum? *De ce nu Reed?* Îmi vine să plesnesc. Îmi încleştez degetele în jurul paharului de apă, fiindcă gândul că Reed chiar ar

putea fi tatăl biologic al acestui copil îmi provoacă numai furie. Şi greaţă. Şi un fior violent.

Reed pretinde că s-a culcat cu Brooke pentru ultima dată acum mai bine de şase luni, iar sarcina ei cu siguranţă nu are atât de mult. Deci poate că *nu* au făcut sex în noaptea în care am intrat peste ei. El spune că n-au făcut. Brooke spune că n-au făcut.

O fi posibil să spună adevărul?

Da, Ella, iar ultimul iubit al mamei cu siguranţă *se ţinea de mână cu sora lui. Idioato.*

— Ella?

Ridic capul şi-l surprind pe Callum uitându-se la mine.

— Brooke ţi-a pus o întrebare, îmi face el semn.

Fără tragere de inimă, o privesc pe Brooke, care-mi face cu ochiul.

— Întrebasem dacă ai sugestii pentru nume de fete.

— Nu, mormăi. Scuze. Nu mă pricep la nume.

— Băieţi? îi întreabă pe fraţii Royal. Aveţi vreo idee?

Nici măcar unul nu răspunde. Gemenii se prefac foarte ocupaţi să se îndoape cu mâncare, însă Reed, Gideon şi Easton o ignoră în mod deschis.

Din moment ce sunt singura care a participat la discuţie – dacă poţi lua în considerare şase cuvinte fără însemnătate – devin subit centrul atenţiei adulţilor.

— Sunt profund dezamăgită că nu vii mai des în vizită la apartament, îmi spune Dinah. Chiar mi-ar plăcea s-o cunosc mai bine pe fiica soţului meu.

Pronunţă cuvântul *fiică* de parcă ar fi o înjurătură. Trăsăturile lui Callum se înăspresc, însă gura îi rămâne ferm închisă.

— N-am fost invitată.

Mă străduiesc să folosesc un ton la fel de glacial.

Privirea Dinei se întunecă.

— Nu ai nevoie de invitaţie, răspunde ea dulceag. Penthouse-ul e pe jumătate al tău, îţi aduci aminte?

— Presupun că da.

Văzându-mi privirea posomorâtă, ridică din umeri şi se întoarce către Gideon.

— Cum e la facultate, dragă? Au trecut secole de când nu te-am mai văzut. Povesteşte-mi tot ce-ai mai făcut.

— E în regulă la facultate, răspunde el sec.

— Urmează să ai o competiţie de înot, nu-i aşa?

Dinah îşi plimbă degetele pe piciorul paharului.

— Cred că a pomenit ceva Brooke despre asta.

Lui i se încordează un muşchi al maxilarului înainte să răspundă.

— Da, aşa e.

Brooke preia cuvântul, cu ochii sclipindu-i.

— Poate că ar trebui să mergem cu toţii cu maşina să-l încurajăm. Ce crezi, Callum?

— Ă... da. Sună... minunat.

Reed pufneşte în tăcere.

Callum îi aruncă o privire de avertizare.

În momentul de faţă, detest cam pe toată lumea de la masă.

Tensiunea devine din ce în ce mai apăsătoare, până încep să simt că pereţii încep să vină peste mine şi să mă strivească şi mă sufoc din interior spre exterior. Şi suntem afară, la naiba.

— Îmi doresc să fi avut şansa să-l cunoşti pe tatăl tău, spune Dinah. Steve era un... bărbat formidabil. Şi fidel. Atât de fidel. Nu-i aşa, Callum?

Callum dă din cap aprobator şi-şi mai toarnă un pahar de vin. Sunt destul de sigură că e la a doua sticlă. Între timp, Brooke bea apă minerală din cauza sarcinii.

— Cel mai minunat om pe care l-am cunoscut, spune Callum cu o voce apăsătoare.

— Nu tocmai minunat la a-şi gestiona banii, însă, remarcă Dinah.

Îşi mijeşte ochii verzi către mine preţ de o secundă. Tu semeni cu mama sau cu tatăl tău, Ella?

— Cu mama, răspund concis, dar de unde dracu-ar trebui să ştiu?

— Normal că asta e ceea ce trebuie să spui, cugetă ea. Până la urma urmei, Steve nu ştia despre tine. Adică tu nu ai existat pentru el la propriu mare parte din viaţa ta.

Frumos, subtil, Dinah. Dar ştii ce? Am crescut printre femei răutăcioase, îngrijorate că singurul lor lucru de preţ – înfăţişarea – păleşte rapid. Pot să suport tot ce scuipă.

Zâmbesc.

— Şi-a revenit el. Vreau să spun că mi-a lăsat tot ce mi-a putut lăsa.

Şi mi-ar fi lăsat şi mai mult dacă nu aveai o hoardă de avocaţi care să se asigure că fiecare bănuţ lăsat de izbelişte o să-ţi intre ţie în buzunar.

Îmi răspunde cu un zâmbet larg.

— Mă gândeam la tine recent.

Te rog, n-o face.

— Şi la cât de mult ne asemănăm. Nici mama mea nu era în regulă când eram tânără şi ne mutam destul de mult, cam ca şi voi. Şi ea a luat decizii proaste în viaţa. Deseori, erau...

Face o pauză şi ia o înghiţitură din băutură.

Împotriva voinţei noastre, îi ascultăm fiecare cuvânt, iar ea se bucură de asta în mod evident.

— Deseori, erau persoane care intrau şi ieşeau din viaţa mea şi care nu aveau întotdeauna o influenţă fastă. Uneori, aceşti bărbaţi îşi doreau de la mine lucruri care n-ar trebui să-i fie niciodată cerute unui copil.

Dinah mă priveşte expectativ. Mă gândesc c-o fi precum unul din predicatorii aceia sudici, de modă veche, care are nevoie de confirmarea că mesajul lui a fost înţeles.

— Ce aiurea, mormăi eu.

Şi totuşi, are dreptate. Povestea ei seamănă cu trecutul meu. Dar refuz să-mi pară rău pentru ea. Viaţa ei e complet diferită acum.

— Este, nu-i aşa?

Îşi tamponează colţul gurii cu un şerveţel.

— Mi-ar plăcea să te sfătuiesc, aşa, ca de la fată la fată. Nu trebuie să aştepţi pentru ceea ce-ţi doreşti în viaţă, pentru că, dacă faci asta, vei ajunge precum mama ta – folosită şi, în cele din urmă, moartă. Şi sunt convinsă că nu asta e ceea ce-ţi doreşti, nu-i aşa, Ella?

Callum îşi aşază furculiţa pe masă cu mai multă forţă decât e necesar.

— Nu cred că asta e o discuţie potrivită pentru cină.

Dinah îl expediază cu un gest rapid din mână.

— E o discuţie între fete, Callum. Îi ofer Ellei câteva mostre din înţelepciunea mea dobândită prin înfruntarea greutăţilor.

Şi mă avertizează că va încerca să-mi ia tot ce mi-a lăsat Steve.

— Asta e intriga vreunul film de pe Lifetime[7]? intervine Easton înainte să apuc să răspund. Pentru că am blocat canalul ăla la mine pe televizor.

— Şi eu, spune Sawyer. Unde e desertul?

— Ei bine, dacă vă plictisesc poveştile mele de viaţă şi ale Ellei, ce-ar fi să vorbim despre voi, băieţi? Ştiu că lui Easton şi gemenilor le place să experimenteze. Cum rămâne cu voi doi? Reed? Gideon? Vă întâlniţi cu vreo persoană specială sau frângeţi şi voi inimi, precum fraţii voştri mai mici?

---

[7] Canal american care difuzează filme destinate, în special, femeilor.

Râde în semn de tachinare. Nimeni altcineva n-o face.

— Nu avem pe nimeni, răspunde scurt Gideon.

Asta-i atrage atenţia lui Brooke. Îşi înnoadă o şuviţă de păr pe degete, aruncându-mi o privire poznaşă, în timp ce personalul ne aduce desertul.

— Şi tu, Ella? L-ai întâlnit pe acel cineva special?

Acum şi Callum se uită spre mine. Aparent, ăsta e momentul în care decide să-şi scoată nasul din sticla lui de vin.

Îmi plec privirea spre desert, ca şi cum prăjitura tiramisu din farfuria mea e cel mai interesant lucru pe care l-am văzut vreodată.

— Nu, nu ies cu nimeni.

Se mai aşterne o pauză în conversaţie. Încep să înfulec din prăjitură şi observ cu colţul ochiului că toţi fraţii Royal fac acelaşi lucru.

Gideon termină primul şi aruncă furculiţa în farfuria goală, dându-şi scaunul pe spate.

— Trebuie să dau un telefon.

Tatăl lui se încruntă.

— Urmează să bem cafeaua.

— Mie nu-mi trebuie, bolboroseşte Gid.

Părăseşte în viteză curtea, ca şi cum n-ar putea fugi mai repede de atât.

Reed deschide gura să spună ceva, însă Callum îl reduce la tăcere din priviri. *Nu te duci nicăieri,* spune privirea lui Callum. Iar Reed se prăbuşeşte nervos înapoi pe scaun.

Personalul care ne serveşte vine cu nişte tăvi pe care sunt cafele cu lapte extravagante, desenate cu forme din spumă. A mea are o frunză. A lui Brooke are un arbore, însă trebuia să aibă mai degrabă o furcă.

— Îmi cer scuze, trebuie să folosesc baia fetiţelor.

Reed îmi surprinde privirea şi ne dăm amândoi ochii peste cap, iar eu regret instantaneu acel moment de camaraderie, pentru că-i aduce un zâmbet vag de satisfacţie pe buze.

De data asta, eu şi Easton suntem cei care câştigă întrecerea, sorbindu-ne cafelele cu lapte în timp record. Trântim jos ceştile în acelaşi timp.

— O să ajut personalul cu vasele...

— O să duc înăuntru tava asta...

Ne uităm urât unul la celălalt pentru o clipă, însă nevoia amândurora de a scăpa de aici creează o altă legătură de moment.

— Ne ocupăm eu şi cu Ella de asta, încheie Easton, iar eu dau din cap în semn de recunoştinţă.

Callum se grăbeşte să protesteze.

— Personalul poate foarte bine să...

Dar eu şi Easton adunăm deja farfurii şi ceşti la întâmplare.

În timp ce ne-ndreptăm spre uşile de sticlă, îi aud bodogăneala enervată a lui Reed în ceafă.

— Minţile luminate gândesc la fel, murmură Easton.

Mă încrunt scurt spre el.

— Oh, deci acum suntem prieteni din nou?

Expresia i se înfioară de vinovăţie. Când ajungem în bucătărie, aşază farfuriile în chiuvetă, aruncă o privire discretă personalului de servire şi-şi coboară vocea.

— Îmi pare rău pentru ce am spus la petrecerea lui Sav. Eram... praf.

— N-ai dreptul să foloseşti asta ca scuză, îi răspund. Tu *mereu* eşti praf şi niciodată nu mi-ai mai vorbit aşa.

I se înroşesc obrajii.

— Îmi pare rău. Sunt un dobitoc.

— Mda.

— Mă ierţi?

Adoptă privirea lui de băieţel care, de obicei, îi face pe oameni să se topească, dar nu-l las să scape atât de uşor. Comentariul pe care l-a făcut în seara aceea a fost răutăcios. Şi m-a durut. Aşa că dau din cap în semn că nu şi ies din bucătărie.

— Ella. Haide. Aşteaptă.

Mă prinde din urmă pe hol şi mă prinde de braţ.

— Ştii că spun lucruri tâmpite fără să le gândesc.

Faţa îmi ia foc.

— Le-ai cam spus tuturor de la petrecere că sunt o târfă, Easton.

El se tânguie.

— Ştiu. Sunt un distrus, bine? Ştii că nu cred asta despre tine.

I se schimonosesc trăsăturile.

— Tu eşti surioara mea. Te rog, nu fi nervoasă pe mine.

Înainte să apuc să-i răspund, un zgomot vag îmi atrage atenţia. Sună ca un geamăt. Sau poate un oftat?

Mă uit spre capătul holului. Sunt doar trei camere în acea zonă a casei: o baie de fete, debaraua şi un şifonier.

— Ai auzit asta? îl întreb pe Easton.

El dă din cap cu o privire macabră.

Ceva mă-mpinge să înaintez pe coridor. Mă opresc în faţa debaralei, dar nu aud nimic venind din spatele uşii. Nici dinspre şifonier. Baia, totuşi...

Atât eu, cât şi Easton înmărmurim când auzim geamătul. E al unei femei, după cum sună. Sângele îmi îngheaţă în vene, pentru că în momentul ăsta sunt cinci femei în conacul Royal, iar cinci dintre ele sunt localizate. Brooke e în curte. Ospătarele sunt în bucătărie. Iar eu sunt aici.

Ceea ce înseamnă că...

Mă întorc spre Easton cu ochii deschişi larg, simţind deodată o senzaţie de greaţă în stomac.

Probabil că şi el a pus lucrurile cap la cap, fiindcă rămâne cu gura uşor căscată.

— Easton, şoptesc atunci când se întinde spre mânerul uşii.

Îşi ţine arătătorul celeilalte mâini la gură. Apoi, spre groaza mea, roteşte mânerul şi crapă uşa vreo doi centimetri.

E exact cât trebuie. E suficient încât să vedem cine e cuplul din baie. Capul blond al Dinei. Cel brunet al lui Gid. Mâinile lui frământându-i şoldurile. Corpul ei arcuindu-se spre el.

Cu dezgust în privire, Easton închide încet uşa de la baie şi se împleticeşte în spate, ca şi cum tocmai ar fi fost plesnit peste faţă.

Într-o înţelegere tacită, nu spunem niciun cuvânt până când nu ajungem la o distanţă sigură de baie.

— Doamne Dumnezeule, şoptesc îngrozită. Ce *dracu'* face Gideon...

Easton îmi pune o palmă peste gură.

— Taci din gură, spune cu vocea scăzută. N-am văzut nimic, ai înţeles?

Mâna îi tremură în timp ce şi-o îndepărtează de gura mea. Îmi mai aruncă o privire tăioasă, după care se roteşte pe călcâie şi dispare în hol. După câteva secunde, uşa de la intrare se trânteşte.

Capitolul 20

În mijlocul nopţii, îmi sună telefonul. Nu dorm. Când închid ochii, tot ce pot vedea sunt capetele lui Gideon şi al Dinei şi mâinile lui pe curul ei. E prea asemănător cu felul

în care mi-i imaginez pe Brooke şi Reed şi mă întreb dacă de aici i-a venit ideea tâmpită lui Reed, de la bun început.

Întind mâna şi iau telefonul de pe noptieră. Pe ecran se văd buzele strânse ale lui Val, trimiţându-mi un sărut.

— Hei, fato, ce faci? şoptesc la telefon.

Nu primesc niciun răspuns.

Mă ridic în fund.

— Val?

După o răsuflare tremurândă şi un oarecare suspin, aud:

— Ella, sunt eu. Val.

— Ştiu. Mi-a apărut numele tău pe telefon. Ce s-a întâmplat? Unde eşti?

Mă dau jos din pat şi îmi trag pe mine colanţii în timp ce aştept răspunsul ei.

— Pe bulevardul South Industrial, lângă un depozit. E o petrecere.

— Ce s-a întâmplat? Ai nevoie să te iau cu maşina?

— Da. Îmi pare rău că te-am sunat.

Chiar pare să se simtă prost.

— Am reuşit să vin cu o maşină până aici pentru că am auzit că e Tam în oraş, însă nu l-am găsit, maşina cu care am venit a plecat şi e un film tare prost.

Oftez, dar n-o judec. Până la urma urmei, eu nu-l sărutam pe Reed cu câteva nopţi în urmă? Mi-e atât de ruşine de asta, încât nici măcar n-am putut să i-o mărturisesc celei mai bune prietene ale mele.

— Vin acolo cât de repede pot, îi promit.

Începe să spună ceva, după care se opreşte.

— Ce e? o întreb, în timp ce îmi iau cheile de pe dulap.

— Doar că... locul ăsta e destul de brutal. Ar fi bine să iei pe cineva cu tine.

Se referă la Reed? Mda, sigur. Mai bine îmi tai un picior decât să-i cer lui ajutorul.

— O să văd dacă e Easton acasă.

— Bine. Te aştept aici.

Îmi găsesc încălţările, deschid larg uşa şi mă opresc brusc atunci când îl văd pe Reed înghesuit în perete. Uşa se izbeşte de zid înainte s-o pot opri, iar zgomotul violent îl trezeşte brusc din somn.

Cu ochii mijiţi, îmi examinează hainele, geanta şi cheile.

— Unde ne ducem? mă întreabă pe un ton tărăgănat, în alertă

— Merg să-mi iau ceva de mâncare. Continui cu minciuna, deşi asta e o porcărie, dar rămân fermă pe poziţii.

— E Easton pe aici? îl întreb nepăsător. Poate şi lui îi e foame.

Reed se ridică în picioare.

— S-ar putea. Totuşi, ar trebui să-l suni, pentru că ultima dată am auzit că ieşea cu Wade şi băieţii la băut.

Futu-i.

— Tu de ce nu eşti acolo? De ce pândeşti ca o târâtoare la uşa mea?

Îmi aruncă o privire sceptică.

— Nu e evident?

Închid gura, pentru că *e* evident, dar, şi mai important, mă tem să deschid din nou gura, pentru că altfel îmi vor scăpa o groază de întrebări. Cum ar fi de când face asta şi dacă e din cauză că se teme că voi fugi din nou sau dacă pur şi simplu îşi doreşte să fie cât de aproape de mine se poate. Şi mai mult mă tem de răspunsurile lui.

Şi trebuie s-o recuperez pe Val, aşa că mă întorc pe călcâie şi mă îndrept spre scări. Fără să scoată o vorbă, Reed mă urmează.

E umbra mea tăcută prin holul imens cu candelabrul său gigantic, pe lângă încăperea de luat masa, care niciodată nu e folosită, şi prin bucătăria în care stăteam odinioară în poala lui Reed, dorindu-mi să-l mănânc pe el la micul dejun, în loc de orice altceva îmi pregătise Sandra.

— Du-te înapoi sus, Reed. Nu am nevoie de tine.

— Cu a cui maşină ai de gând să mergi?

Mă opresc brusc, iar el aproape că îmi păşeşte pe călcâie.

— Ah.

Maşina mea plină de miere lucioasă şi invadată de furnici nu poate fi condusă, îmi dau seama. Am parcat-o în garajul pe care nu l-am văzut niciodată folosit de Callum pentru că aveam nevoie de timp să găsesc un loc în care s-o curăţ şi nu ştiam cum să îi explic tot dezastrul lui Callum până atunci.

El se-ntinde, îmi smuceşte din mână cheile de la maşină, care acum nu-mi folosesc la nimic şi le bagă în buzunar.

— Haide. Mă ocup eu.

Avertismentul lui Val c-ar fi bine să vin însoţită îmi mângâie vocea conştiinţei, dar nu vreau să apelez la Reed pentru nimic.

— Nu pot să împrumut, pur şi simplu, maşina ta?

— În primul rând, nu e o maşină, e un SUV. Şi în al doilea rând, nu.

N-am timp să mă contrazic cu el. Val are nevoie de mine. Iar eu, aparent, am nevoie de Reed. Însă nu trebuie să fiu amabilă pentru asta, aşa că scot un oftat enervat şi merg cu paşi apăsaţi spre hol, luând la întâmplare o jachetă. În secunda în care-i trag fermoarul, îmi dau seama că e a lui Reed. Minunat. Acum am în nări mirosul lui.

— În regulă, dar când ajungem acolo, tu rămâi în maşină.

Răspunsul lui e mormăit, ceea ce ar putea însemna fie că e de acord, fie *Nu mă contrazic cu tine până nu ajungi la mine în maşină.*

— Deci unde mergem? întreabă el, în timp ce-mi pun centura.

Îi dau adresa, iar el îmi aruncă în loc de răspuns o privire crispată.

— Nu ştiam că debarcaderul e singurul loc de unde-ţi poţi lua fast-food la două dimineaţa.

— Am auzit că e cel mai bun din oraş, îi răspund nepăsător.

— Amândoi ştim că nu urma să-ţi iei de mâncare. Ai de gând să îmi spui ce se petrece?

— Nu, nu în mod deosebit.

Mă aştept să-mi arunce o replică de genul „maşina mea, regulile mele”, în schimb rămâne tăcut. Degetele lui se încordează pe volan, strângând de cercul din piele. Probabil îşi imaginează că e gâtul meu şi că, dacă strânge suficient de tare, eventual voi ajunge să recunosc şi să spun *oh, Doamne, Reed, nu-mi pasă că i-ai tras-o prietenei tatălui tău şi că poate ai lăsat-o şi însărcinată. Haide la mine în dormitor şi ia-mi virginitatea.*

Bine, asta dacă încă mai vrea să mi-o ia. Adica, mda, *spune* că mă doreşte, dar ce înseamnă asta? E doar o chestie de orgoliu pentru el? O fată care-l refuză e un ghimpe pentru egoul lui, aşa că o curtează pentru a-şi reabilita imaginea în faţa ei?

Nu e ca şi cum m-aş mai putea baza pe instinctele mele. La urma urmei, l-am acceptat pe Reed până şi atunci când era un nesimţit cu mine. Cu siguranţă, nu pot avea încredere în el acum, că se comportă drăguţ.

Ar fi trebuit să-l ascult atunci când mi-a spus să păstrez distanţa, dar mă simţeam singură şi am fost proastă şi era ceva în el care mă făcea să simt o chemare. Am crezut... Nu ştiu ce am crezut. Poate că nivelul meu de estrogen era foarte ridicol şi m-am lăsat prinsă într-un episod hormonal. Sau poate că asta e moştenirea mea genetică. Mi-am petrecut întreaga viaţă văzând-o pe mama cum ia o

decizie proastă după alta când venea vorba de bărbaţi. Chiar e o surpriză că fac acelaşi lucru?

Reed se întinde peste consolă şi mă strânge de genunchi.

— O să-ţi accidentezi creierul dacă te mai gândeşti aşa de intens.

Atingerea lui îmi face pulsul s-o ia razna, aşa că-mi mut genunchiul, ca să mă eliberez din strânsoarea mâinii lui. El pricepe mesajul şi revine la strânsul volanului, în timp ce eu mă holbez la bordul maşinii, încercând să reprim regretul care mă cuprinde.

— Problema mea nu e că gândesc prea intens, ci că nu gândesc destul, bolborosesc.

— Nu ai probleme, Ella. Nu în felul în care crezi tu că ai. Eşti foarte bine aşa cum eşti.

Complimentul ăsta îmi trimite un val de energie călduţă în stomac. Reed cel drăguţ şi dulce are mai multă putere şi e mai periculos decât Reed cel nesimţit. Nu pot să fac faţă chestiei ăsteia acum. Sunt obosită şi cu garda jos.

— Nu fi drăguţ cu mine. Nu te caracterizează.

Spre surprinderea mea, Reed izbucneşte în râs. Nu e un râs din inimă şi are o urmă de amărăciune, totuşi, e un râset.

— Nici eu nu mai ştiu ce mă caracterizează. Cred că sunt complet pierdut. Şi cred că şi fraţii mei sunt.

Îmi tresaltă inima. Oh, nu. Reed cel vulnerabil e şi mai periculos. Mă grăbesc să schimb subiectul.

— Asta e problema cu Easton?

— Dacă aş şti care e faza cu Easton, n-aş merge cu tine în miezul nopţii să-l scot din cine ştie ce încurcătură în care a intrat. Aşa că, dacă ai vreo idee despre cum poate fi ajutat să-şi revină, te rog, te ascult.

— Nu pe Easton îl salvăm acum, îi recunosc. Şi dacă vrei idei despre cum să-l ajuţi, întreabă pe altcineva. Nu am nici cea mai vagă idee despre ce e cu el.

Tot ce ştiu e că Easton mi-a spus la un moment dat că are probleme cu dependenţele. Îi e nespus de dor de mama lui, îşi iubeşte fraţii şi e scârbit de ceea ce a văzut în seara asta în baie.

Îmi stă pe limbă să-l întreb pe Reed despre asta. Dacă ştie. Dar, la fel cum e cu multe alte lucruri din familia asta, am senzaţia că, cu cât ştiu mai puţin, cu atât e mai bine.

— Nu cred că-i place să fie lăsat pe dinafară, îi sugerez, fără tragere de inimă. Sunt cei doi gemeni şi mai sunteţi tu şi Gideon. Poate că nu-şi găseşte locul.

Cunosc sentimentul ăsta şi poate explică de ce Easton a fost atât de supărat văzându-i pe Gideon şi Dinah împreună. De ce s-a combinat cu Abby şi Savannah. De ce bea şi fumează până-şi pierde capul. Poate încearcă să-i înţeleagă mai bine pe fraţii lui şi o face în propriul său mod distrus.

Reed mormăie.

— Presupun că n-am gândit-o niciodată din perspectiva asta.

Îşi bate degetele de volan, apoi schimbă brusc subiectul.

— Încă nu i-ai zis tatei despre maşina ta.

— De unde ştii că nu i-am zis?

— Pentru că altfel, ar umbla de colo-colo prin casă şi ar da o mie de telefoane. Iar maşina ta invadată de furnici n-ar sta ascunsă în garaj, unde el să n-o poată vedea.

— Am tot dat telefoane, încercând să găsesc un loc în care poate fi curăţată.

— Am eu grijă de asta.

Orice răspuns mi-ar veni acum în cap e întrerupt de scena în faţa căreia ne oprim. Maşinile ies în viteză dintr-o

parcare şi auzim sunete vagi de sirenă în depărtare. Când Reed încetineşte, deschid cu o smucitură portiera şi sar din maşină. Fără să mă dezmeticesc bine, încep să strig:

— Val! Val! Unde eşti?

O siluetă subţirică apare de după nişte tufişuri crescute inegal lângă trotuar şi se năpusteşte asupra mea.

— Doamne Dumnezeule, am crezut că nu mai ajungi! îmi suspină Val în ureche.

Mă dau în spate să-i văd mai bine vânătaia care i se formează lângă ochiul stâng şi semnul roşu de pe frunte.

— Ce s-a întâmplat? exclam.

— Îţi povestesc în maşină. Haide să mergem, te rog.

— Desigur.

O cuprind cu braţul pe după umeri, dar când ne îndreptăm spre maşină, Val se împiedică, aproape trăgându-mă după ea.

Lângă mine, apare Reed, care o ridică pe Val în braţe. Face semn din cap spre maşină.

— Să mergem.

De data asta, nu mai ezit şi-l ascult. Sirenele se aproapie, iar pe lângă noi apar oameni împingându-se, fugind, luând-o la goană.

Reed se grăbeşte spre Roverul lui. Deschid portiera, iar el o strecoară pe Val pe bancheta din spate. Apoi urc lângă ea, în timp ce Reed se aşază la volan.

— Nu mă duceţi acasă. Vă rog, nu vreau să am de-a face cu Jordan în seara asta, se smiorcăie Val.

— Sigur că nu. Poţi sta la mine.

Reed dă aprobator din cap în semn că m-a auzit şi porneşte, îndreptându-se spre nord, spre casă.

— Cine ţi-a făcut asta, Val? întreabă el poruncitor. Am să-l bat de se cacă pe el.

Val îşi lasă capul pe spate. E epuizată, atât psihic, cât şi fizic.

— Nu trebuie să vorbeşti despre asta.

O mângâi pe braţ. Ţinuta ei drăguţă – un tricou scurt şi o pereche de jeanşi scurţi brodaţi – arată intactă. Nu observ alte răni în afară de cele de pe faţă.

— E în regulă.

Îmi zâmbeşte cu amărăciune.

— Am dat de o fostă gagică de-a lui Tam. Am început o bătaie stupidă, aşa că, dacă ai de gând să baţi pe cineva de se cacă pe el, pe mine trebuie să mă baţi.

Închide ochii şi pe obraji în curg în linişte lacrimi. Mă mut mai aproape şi-mi trec un braţ peste umerii ei, ţinând-o aşa pentru tot restul drumului.

Când ajungem acasă, o ajut să urce în dormitor, iar ea se prăbuşeşte la mine în pat. Îi dau jos papucii, pantalonii şi tricoul şi scot o sticlă de apă din frigider. O ia cu un zâmbet recunoscător.

— Preferi Astor Football sau tricoul ăsta vechi cu Iron Man?

Se uită spre tricoul cu fotbal, dar face semn cu mâna spre celălalt.

— Iron Man, te rog.

I-l dau pe Iron Man, bucuroasă că nu mă-ntreabă de ce mai am unul din vechile tricouri de antrenament ale lui Reed. Răspunsul meu ar fi că e comod, însă oricine are un pic de creier şi-ar da seama că l-am păstrat din alte motive.

Val se strecoară sub aşternuturi chiar în momentul în care apare Reed cu o cutie de pastile.

— Valium, spune el, intrând pe uşa pe care am lăsat-o deschisă.

Nu-l întreb de ce are reţetă pentru aşa ceva. Doar iau o pastilă din cutie şi i-o dau lui Val.

— Mai aveţi nevoie de ceva?

— Nu, mulţumim, îi răspund.

Se mută de pe un picior pe altul, apoi, fără tragere de inimă, pleacă.

Val adoarme aproape instantaneu, dar eu sunt prea agitată să mă prăbuşesc aşa. Mă ghemuiesc lângă ea şi zac acolo o vreme, până când un zgomot din hol îmi atrage atenţia. Atentă să nu-mi trezesc prietena, străbat tiptil camera şi deschid puţin uşa.

După cum era de aşteptat, Reed era instalat lângă uşa mea.

— Du-te în pat, îi şoptesc.

Deschide un ochi.

— Sunt în pat.

— Nu e niciun pat pe hol.

— N-am nevoie de unul.

— Bine.

Mă pornesc să trântesc uşa, dar îmi amintesc în ultima clipă de Val. Uşa se închide cu un clicăit uşor, iar eu mă rezem de ea, forţându-mă să-mi amintesc că nu-l iubesc. Că a fost crud cu mine. Că mi-am petrecut săptămânile în care am fost plecată torturată de imaginea lui şi a lui Brooke împreună, dorindu-mi doar să mă ghemuiesc şi să mor, dar în loc de asta, mă trezeam în fiecare dimineaţă constrânsă fiind să-mi găsesc ceva de lucru.

Iar acum stă la uşa mea, încercând să mă facă să cred că s-a schimbat.

Smucesc de uşă şi ies cu paşi tropăiţi.

— De ce stai aici?

Cuvintele îmi ies mai degrabă ca o rugăminte decât ca o acuzaţie.

Reed se ridică. Poartă un maiou negru şi pantaloni de trening care-i alunecă în jos, pe şolduri, iar bicepşii i se încordează când se-ntinde spre mine.

— Ştii foarte bine de ce.

Privirea lui arzătoare mă excită şi, în acelaşi timp, îmi alimentează furia.

— Nu mă atinge.

Îşi lasă braţul să cadă, iar eu detest dezamăgirea pe care o simt. *Adună-te, Ella!*

— În regulă, spune el tăios. Atinge-mă tu.

Fac ochii mari în timp ce el începe să se dezbrace chiar acolo, în mijlocul holului.

Reed dezbrăcat, cu pieptul lui strălucitor şi cu coapsele lui tari ca piatra şi cu dunga aceea subţire de păr care coboară în jos spre linia chiloţilor? Nu. Nu. *Nu!*

— Pune-ţi asta înapoi pe tine, îi poruncesc, aruncându-i tricoul în faţă.

— Nu.

Îl prinde în aer şi-l aruncă la o parte.

Apoi mă trage spre el.

Fiecare centimetru din el are duritate. Fiecare centimetru.

Mă aştept la încă un sărut fierbinte şi frenetic, la fel ca acela de pe aleea Savannei, însă Reed mă surprinde. Atingerea îi e blândă atunci când îşi plimbă degetele peste obrazul meu. Respiraţia îi încetineşte, apoi degetele acelea îmi alunecă tandru prin păr, înclinându-mi capul în poziţia ideală pentru sărutul lui.

E cel mai suav sărut pe care l-am trăit cu el vreodată. Încet. Delicat. Atingerea ca o pană a buzelor lui, limba sa care încearcă să se rotească. Îl pot simţi cum tremură, însă nu ştiu dacă din cauză că e emoţionat sau excitat sau amândouă.

Îmi urlu în cap să mă mişc, să-l împing la o parte. Dacă strig după ajutor, poate că ar înceta să mă sărute ca şi cum aş fi singura persoană importantă din lumea lui.

Dar nu fac nimic din toate astea. Corpul meu stupid se topeşte în al lui. Buzele mele stupide mor după el.

Primeşte ce-ţi poate oferi, apoi lasă-l pe drumul lui, îmi şopteşte o voce micuţă. *Foloseşte-te de el.*

Nu-i aşa că e o scuză convenabilă?

Dar în ceaţa nevoii mele crescânde, mă mai apropii puţin, iar Reed profită din plin de asta, ridicându-mă în braţe şi luându-mă la el în cameră. Împinge uşa cu piciorul în urma lui şi îmi dă drumul pe saltea.

— Mi-a fost dor de tine, şopteşte el, iar eu deschid ochii, să-i văd pe ai lui strălucind de emoţie. Spune-mi că şi ţie ţi-a fost dor de mine.

Înghit în sec, înainte să-mi iasă cuvintele pe gură.

Dezamăgirea de pe chipul lui piere într-o secundă.

— E în regulă, nu trebuie să mi-o spui. Poţi să mi-o arăţi.

Îşi ia mâna din părul meu şi o duce la mine între picioare, iar când degetele lui încep să se rotească acolo, nu mă pot abţine din a-mi legăna şoldurile. El geme de plăcere peste gura mea şi freacă locul acela înfierbântat, făcându-mă să scâncesc.

Detest faptul că încă are puterea asta asupra mea. Detest faptul că nu mai simt că am control total. Detest faptul că mă aflu aici. Că mama mea nu mai e. Că m-am îndrăgostit de Reed din capul locului.

Încep să-mi curgă lacrimi, alunecând până în locul în care gurile noastre se întâlnesc.

— Plângi? spune Reed şi se îndepărtează de mine brusc.

Nu mă pot abţine de la a-l prinde mai strâns. E ca şi cum o parte din mine ar spune că am pierdut prea multe în viaţa asta, aşa că aş putea foarte bine să accept resturile pe care Reed Royal e dispus să mi le ofere.

Dar nici nu mă pot opri din plâns. Lacrimile curg cu viteză şi furie. Reed le şterge, dar ele continuă să curgă.

— Te rog nu mai plânge, iubito. Te rog, mă imploră el.

Încerc. Îmi ţin respiraţia, însă lacrimile nevărsate îmi nimicesc trupul cu un val de fiori.

— Am terminat-o. Nu te mai ating niciodată. Promit. Ella, mă omori.

Îmi împinge capul spre pieptul lui şi-mi mângâie părul. Îmi ia mai mult decât mi-ar plăcea să recunosc să-mi recapăt controlul şi, în tot acest timp, Reed îşi cere iertare şi-şi repetă promisiunea de a păstra distanţa.

Asta e ceea ce vreau, continui să îmi spun, dar jurământul lui de a nu mai pune mâna pe mine vreodată nu mă face decât să plâng şi mai tare.

În sfârşit, reuşesc să mă calmez într-atât, încât să-l resping.

— Îmi pare rău, îi şoptesc.

Mă priveşte cu tristeţe în ochi.

Mă dau jos de pe saltea şi mă îndepărtez de pat, câştigându-mi atât de necesara distanţă. Cu cât mai departe sunt de Reed, cu atât mai mult mi se limpezeşte mintea.

— Trebuie să ne lăsăm în pace unul pe celălalt. Nu ne facem bine unul celuilalt.

— Ce vrea să-nsemne asta?

— Ştii foarte bine ce-nseamnă asta.

Se ridică şi îşi aşază mâinile în şold. Îmi iau ochii de la trupul lui dezbrăcat şi de la chipul lui perfect. Dacă ar putea deveni urât peste noapte, m-ar ajuta atât de mult.

— Deci ar fi în regulă pentru tine dacă eu m-aş combina cu altcineva? Gura mea s-o atingă pe a altei fete. Mâinile ei peste tot corpul meu.

Aproape că vomit pe covorul crem. Mă forţez să respir pe nas. Şi mint.

— Da.

Îi simt greutatea privirii pentru ceea ce mi se pare a fi o veşnicie. Îmi vine să mă năpustesc asupra lui şi să-l implor să rămână, dar pentru propria mea autonomie

existenţială, rămân cu capul plecat şi cu picioarele neclintite pe podea.

— Nu, n-ar fi în regulă, spune Reed încet. Mă răneşti şi mă respingi, dar n-o să renunţ.

Vine spre mine, iar eu mă dau pe spate. Însă el mă sărută doar pe frunte şi mă lasă singură în camera lui.

Ultimele sale cuvinte rămân suspendate în aer. Mă prăbuşesc pe podea şi-mi aduc genunchii la piept. Mă supără faptul că n-a încercat să mă forţeze. Ştiu c-aş fi cedat. Mă supără faptul că jură că va-ncerca să mă recucerească.

Nu, nu e asta. Sunt supărată pe mine însămi pentru că simt acea văpaie caldă când îmi declară că, indiferent de ce i-aş face, mă va recâştiga.

Capitolul 21

Mă târăsc înapoi în camera mea şi reuşesc să adorm cu două ore înainte să sune alarma care ne trezeşte să mergem la şcoală. Scot o mână din aşternuturi şi bâjbâi după telefon. Apăs pe amânare şi mă uit în cealaltă parte. Val cade pe jumătate din pat, cu un picior ieşindu-i de sub pilotă şi cu o mână atârnând de pe saltea.

O zgâlţâi uşor.

— E timpul să te trezeşti, Frumoasa adormită.

— Nu. Nu vreau, bolboroseşte ea.

— Orele încep în... creierului meu lent îi ia un minut să facă acest calcul... într-o oră şi zece minute.

— Atunci trezeşte-mă în douăzeci.

Mă forţez să mă dau jos din pat, iau o sticlă de apă din frigider şi mă duc în baie. Clipesc de câteva ori, până când se limpezeşte imaginea din oglindă.

Nu e nicio dovadă a atingerii lui Reed pe pielea mea. Nu e niciun semn pe gâtul meu, acolo unde l-a sărutat el. Nu e nicio probă vizibilă a slăbiciunii mele. Îmi apăs un deget peste buza de jos şi îmi imaginez că e al lui Reed.

Din spatele meu, apare Val, salvându-mă de propria-mi imaginaţie cretină. Vânătaia de la ochiul ei e urâtă.

— Ştiu că i-ai spus aseară lui Reed că te-ai băgat într-o bătaie, dar dacă cineva ţi-a făcut rău, îl omor. Şi chiar nu glumesc.

— În cazul ăsta, va trebui să începi cu mine, pentru că asta – şi arată spre fruntea ei – e rezultatul faptului că i-am dat un cap fostei lui Tam.

Tresar.

— Poate c-ar trebui să foloseşti o sticlă de bere data viitoare. Sau, şi mai bine, să mă iei cu tine.

Îi surprind privirea în oglindă.

— N-ai zis nimic despre petrecere la şcoală. De ce nu m-ai chemat? Aş fi venit să te susţin.

— N-am aflat de petrecere decât aseară. Am primit un mesaj de la o fată care merge la Jefferson – acolo a făcut şcoala şi Tam – şi mi-a spus că se jură că l-a văzut. Nici măcar n-am stat să mă gândesc la ce urma să fac. M-am îmbrăcat, am mers cu maşina cu Jordan, care avea drum spre reşedinţa Gastonburg şi următorul lucru pe care-l ştiu e că eram implicată într-o bătaie de gagici cu o necunoscută pentru Tam.

— Credeam c-ai spus că e o fostă, nu o necunoscută. E de la el de la facultate?

Val arată ca şi cum ar fi primit un pumn în burtă.

— Nu. Cred că m-a înşelat ani de zile. De asta am spus că e fosta lui gagică.

— Oh, nu.

O cuprind cu un braţ, iar ea se ghemuieşte la pieptul meu.

— Sunt atât de proastă.

Nu eşti singura.

Îmi dreg vocea.

— L-am sărutat pe Reed aseară.

— Serios?

În vocea ei aproape că se simte speranţa.

— Mda. A tot dormit lângă uşa mea. E cam înfricoşător, nu-i aşa?

Val se dă mai în spate, astfel încât să-i pot vedea ochii holbaţi.

— Extrem de înfricoşător, aprobă ea, dar nu e convingătoare.

Mă sprijin de etajeră.

— Nu, nici eu nu cred că e înfricoşător. Ar trebui, dar în loc de asta, mi se pare ciudat de... drăguţ faptul că e atât de pornit să se asigure că nu fug din nou, încât doarme pe jos, la propriu, în faţa uşii mele.

Mă scarpin pe frunte, jenată de propria mea slăbiciune.

— L-a bătut pe Skip Henley pentru tine ieri.

Clipesc uimită.

— Poftim?

Val îşi schimbă poziţia, părând ruşinată.

— N-am zis nimic fiindcă ştiu că nu-ţi place să vorbim despre Reed, dar... mda. I-a tras un pumn lui Skippy în mijlocul cantinei pentru că s-a luat de tine la ora de comunicare.

Mă cuprinde o rafală de emoţii. Bucurie. Satisfacţie, deoarece comentariile alea dezgustătoare de la ora de comunicare de ieri au fost atât de brutale. Iar apoi, bine, pentru că... la naiba, pentru că l-am tot respins pe Reed de când m-am întors şi-n tot timpul ăsta, el a dormit protector

lângă uşa mea şi s-a bătut cu alţi tipi pentru a-mi apăra onoarea.

Poate că… Dumnezeule, merită încă o şansă?

— M-am gândit că te-ar face să te simţi mai bine dacă ai şti c-a făcut asta, spune Val ridicând din umeri. Şi, hei, cel puţin Reed nu te-a înşelat şi nu-ncearcă să evite orice contact cu tine. Nu e un mincinos, precum Tam.

Val mă strânge de mâna.

— Ai cumva o periuţă de dinţi pe care s-o pot folosi? Am un gust de mortăciune în gură.

Mă aplec spre dezordinea din dulăpior, unde găsesc un coşuleţ plin cu săpunele împachetate drăguţ şi un teanc de periuţe de dinţi noi. Îi dau una, apoi pun nişte pastă pe periuţa mea electrică. În timp ce Val se spală pe dinţi şi pe faţă, mă-ntorc în cameră şi mă uit prin dulapul plin de haine alese de Brooke. Cu toate astea, nu văd nimic în faţa ochilor. Nu pot gândi nimic altceva în afară de propoziţia: *Reed nu te-a înşelat.*

Când a rostit-o Val, primul meu instinct n-a fost să resping ideea.

Pentru că e adevărat.

Nu mai cred că m-a înşelat. Nu ştiu dacă copilul e al lui. Dar... dacă cred că nu m-a înşelat, atunci ar trebui să cred şi că nu el e tăticul copilului.

Iar Val are dreptate cu privire la cealaltă chestie – Reed nu e un mincinos. Singurul lucru pe care nu l-a făcut cât timp am fost împreună a fost să mă mintă. A fost atât de brutal spunându-mi că plănuieşte să plece din oraş după absolvire, că e groaznic în relaţii, că-i distruge pe cei din jurul său.

Şi nu se referă la fete sau la căcaturi juvenile. Într-o izbucnire intuitivă, îmi dau seama că se referă la părinţii lui. I-a iubit îngrozitor de mult pe amândoi şi ambii l-au dezamăgit.

Mama lui s-a sinucis, lăsând în urmă cinci fii să se descurce cu durerea pierderii. Tatăl lui îşi îneacă existenţa în alcool şi în femei oribile. Chiar mai e de mirare că Reed mi-a spus că sexul e sex şi atât? Că a încercat să-l folosească drept armă? Îl foloseşte ca să se pedepsească pe sine şi pe ceilalţi. Se ridică la înălţimea moştenirii genetice lăsate de părinţii lui slabi, dar în el se dă o luptă – şi din interiorul acelei lupte mi-a vorbit mie.

— Mai ai un pic şi-ţi curg balele, remarcă Val când iese din baie.

Vinovată, îmi trag o palmă peste faţă şi fug la chiuvetă să scuip şi să-mi clătesc gura. Să-i recunosc lui Val că mai am sentimente pentru Reed e una, dar să-i recunosc că mă gândesc să-l iert e cu totul şi cu totul altă poveste. Una căreia nu-i cunosc finalul.

— Ce crezi că o să găsesc în dulap la mine astăzi? o întreb, alăturându-mă ei în faţa dulapului. Gunoi? Mâncare stricată? Tampoane folosite?

Val arată spre vânătaia ei.

— Ce zici de asta? Arăt ca şi cum aş fi un exemplu de fată bătută de prietenul ei.

— Pot să fac asta. Am mai făcut-o şi înainte.

În faţa expresiei ei ultragiate, mă grăbesc să mă explic.

— Nu pentru mine sau pentru mama, ci pentru fetele cu care lucra ea.

— Oh.

— Ştiu.

Mă îndepărtez de dulap.

— Ştii ce? Mă gândesc că am chef să chiulesc din nou şi să merg la mall azi. Ce zici?

Gura i se lăţeşte încet într-un zâmber.

— Eu mă gândesc că am chef să mănânc un covrig mare fără miez şi nişte iaurt îngheţat la prânz.

Batem pumnul.

— Ne dăm bolnave?

— Neah. Chiulim pur şi simplu. Mergem la mall, mâncăm chestii groaznice, atingem limita cardurilor de credit ale tutorilor noştri. Apoi, mergem să ne cumpărăm cosmetice de la Sephora. După care mergem pe dig şi ne îndopăm cu fructe de mare până când o să mai fim atrăgătoare doar pentru formele de viaţă marină.

Îi zâmbesc larg.

— Mă *super* bag.

— Cum a fost ieşirea la cumpărături?

Mă întorc la sunetul vocii lui Brooke. Tocmai îmi pregăteam o gustare, dar, ca de obicei, prezenţa ei îmi taie pofta de mâncare. Las deoparte castronul cu tortilla şi mă îndepărtez de tejghea.

Brooke valsează spre mine pe tocurile ei de zece centimetri. Mă-ntreb dacă o să mai poarte stiletto-uri şi în luna a opta de sarcină, mergând clătinat de colo-colo cu burta ei imensă. Probabil că da. E suficient de vanitoasă, încât să rişte să se împiedice şi să cadă, chiar însărcinată fiind.

Iac. De ce mă gândesc la sarcina lui Brooke? Nu-mi provoacă decât greaţă.

— Nu-mi vorbeşti, asta e reţeta? Serios? spune Brooke râzând, în drum spre frigider. Mă aşteptam la mai mult din partea ta, Ella.

Îmi dau ochii peste cap în spatele ei.

— De parcă chiar te interesează cum mi-a mers ziua. Pur şi simplu ne scutesc pe amândouă de neplăcerea de a purta conversaţii mărunte de care niciuneia dintre noi nu-i pasă.

Brooke ia o carafă de apă filtrată şi merge să-şi toarne într-un pahar înalt.

— De fapt, eu aşteptam cu nerăbdare o ocazie să discut cu tine.

Aha. Sunt convinsă.

— Callum şi cu mine discutam serile trecute şi ne-am gândit c-ar fi o idee bună ca tu şi Dinah să îmi organizaţi baby shower-ul[8].

Îmi înţepeneşte coloana. Glumeşte?

— Ar fi o ocazie drăguţă ca voi două să vă apropiaţi, continuă Brooke. Iar Callum e de acord.

Mda, sigur. Nu e posibil ca asta să fi fost ideea lui Callum. În ziua în care m-a dus s-o cunosc pe văduva lui Steve, s-a îmbătat aproape până la stadiul de comă în maşină şi m-a implorat să nu ascult niciun cuvânt pe care mi l-a spus Dinah O'Halloran.

Brooke mă ţintuieşte cu privirea instantaneu.

— Tu ce crezi, drăguţă?

— Ce cred eu? o imit pe un ton siropos. Eu cred că mi-ar plăcea să văd rezultatul vreunui test de paternitate înainte să-mi pierd vremea cu un baby shower.

Maxilarul ei delicat se încordează.

— Asta a fost nedrept din partea ta.

— Neah, nu cred c-a fost.

Mă rezem cu un şold de tejghea şi ridic din umeri.

— Poate l-ai prostit pe Callum că acest copil e un Royal, dar eu am îndoielile mele, *drăguţă*.

— Oh, în regulă, copilul e un Royal. Dar eşti *sigură* că vrei să afli care dintre Royali a contribuit cu ADN-ul lui la conceperea acestui ghemotoc de iubire?

Îşi mângâie umflătura micuţă de pe abdomen şi-mi zâmbeşte.

Degetele mi se strâng în pumni. A atins coarda sensibilă şi o ştie.

---

[8] Obicei important din cultura vestică. Petrecere organizată în ultimul trimestru de sarcină de către mama în devenire sau de către cei apropiaţi.

Nu poţi să dai într-o femeie însărcinată, spune vocea fermă din capul meu.

Înghit în sec furia crescândă şi-mi forţez pumnii să se relaxeze.

Brooke dă din cap aprobator, ca şi cum ar fi intrat prin tehnici voodoo la mine-n cap şi ştie cât de tare îmi vine s-o pocnesc.

— Deci, revenind la baby shower, spune ea ca şi cum faza aia urâtă n-ar fi fost rostită. Chiar ar trebui să te gândeşti s-o ajuţi pe Dinah să-l organizeze. Nu prea a fost încântată de felul în care te-ai comportat cu ea la cină.

— Abia i-am adresat o vorbă.

— Exact, zice Brooke încruntându-se spre mine. Dinah nu e o persoană pe care să ţi-o doreşti drept duşman, Ella.

Mă-ncrunt şi eu spre ea.

— Ce vrea asta să-nsemne?

— Înseamnă că nu pune botul la impoliteţe, iar comportamentul tău – al tău şi al băieţilor – a scos-o din sărite la modul serios.

Nu părea scoasă din sărite când făcea sex cu băiatul lui Callum în baia de pe hol, aproape îi scuip.

— Când am vorbit cu ea în dimineaţa următoare aproape a pomenit cuvântul care începe cu „t”, spune Brooke pe o voce melodioasă.

Rămân cu gura căscată. Oau. Dinah m-a făcut...

— Tăgăduit[9], mi-o livrează Brooke, chicotind în faţa expresiei mele îngrozite.

Mă uit la ea înmărmurită.

— Dinah a ameninţat că va tăgădui testamentul lui Steve, explică ea. Şi dacă merge cu asta până la capăt, îţi garantez c-o va ţine în instanţă ani de zile. Până va termina, nu vor mai rămâne bani pentru niciuna dintre voi

---

[9] Din limbajul juridic. Acţiune în tăgada a paternităţii prin care se contestă paternitatea tatălui faţă de copil.

– îi vor lua avocaţii pe toţi. Eu deja am sfătuit-o să n-o facă, dar Dinah a fost mereu încăpăţânată şi s-a simţit incredibil de jignită de modul în care te-ai purtat cu ea.

— Ce-i pasă ei? Dau din cap enervată. N-o cunosc şi nu l-am cunoscut nici pe Steve.

Brooke soarbe din apă.

— Poţi să te simţi norocoasă cu privire la a doua chestie. Că nu l-ai cunoscut pe Steve.

Arcuiesc sprânceana. Pe cât de mult detest să mă las condusă într-o conversaţie cu diavoliţa, nu pot nega că mi-e aţâţată curiozitatea de fiecare dată când cineva îl pomeneşte pe tatăl meu biologic.

— De ce?

— Pentru că, în ciuda a ceea ce crede Callum Royal, Steve a fost un prieten groaznic.

Având în vedere faptul că sursa ei e probabil Dinah, care e la un pas de Brooke în ierarhia diavolilor, nu cred niciun cuvânt din toate astea, dar zâmbesc amabil şi dau din cap aprobator, pentru că ăsta e cel mai simplu mod de a încheia discuţia asta.

— Dacă zici tu.

— E purul adevăr. Ai noroc că e mort. Nu mi-ar plăcea deloc să văd ce i-ar face unei fete tinere şi inocente ca tine.

Afirmaţia brutală, atât de diferită de modul ei zaharos de formulare, îmi ridică părul pe şira spinării.

— Ştiu că Dinah e furioasă cu privire la testament, dar n-am avut nimic de-a face cu asta.

Gura lui Brooke se schimonoseşte într-o dungă urâtă.

— Steve şi-ar fi lăsat averea şi unei ţestoase dacă asta ar fi însemnat s-o ţină departe de Dinah. Faptul că ţi-a lăsat-o ţie a fost şocant. Până şi Callum a crezut că banii vor merge la copiii lui.

Asta mă face să mă opresc brusc. De asta nu mă place Gideon? Fiindcă crede că i-am furat moştenirea?

— Băieţii au deja o tonă de la Callum, îi atrag eu atenţia.

Brooke dă dezaprobator din cap cu o falsă consternare.

— În lumea asta, niciodată nu poţi avea destul. N-ai învăţat asta până acum?

Îşi aşază cana pe tejghea, între noi.

— Nu e prea târziu, Ella. Dinah şi cu mine putem fi familia ta. Nu trebuie să locuieşti aici, cu bărbaţii ăştia. Sunt otrăvitori. Te vor folosi şi te vor răni.

Mă holbez la ea cu scepticism.

— Nimeni nu m-a rănit mai mult decât ai făcut-o tu. Încerci să dezbini familia asta şi nu înţeleg de ce. Care e mutarea ta finală în jocul ăsta? Ce ai împotriva lor?

Ea oftează, ca şi cum aş fi un copil prostuţ.

— Mutarea mea finală e supravieţuirea şi, Dumnezeule mare, am încercat să te învăţ asta şi pe tine. Am încercat iar şi iar să-ţi spun să scapi. Tot ce am făcut cât ai fost prin preajmă a fost să te ajut.

Îşi schimbă tonul. Nu mai e dulceag, ci dur şi crâncen.

— Dar văd că eşti la fel ca toate celelalte. Atât de orbită de zâmbetele orbitoare ale Royalilor, încât nu-ţi poţi vedea de propria salvare. Maică-mea mi-a zis că nu trebuie să le oferi nimic nerecunoscătorilor.

— Iar eu sunt nerecunoscătoare pentru că nu cred că Royalii mă vor distruge?

— Tu eşti ignorantă şi pierdută în pasiunea ta adolescentină, ceea ce e trist, însă, ridică ea delicat din umeri, nu pot să te fac eu înţeleaptă. Va trebui să înveţi lecţia dură pe pielea ta.

— Nu prea ai tu stofă de învăţătoare. Şi, probabil, ar trebui să te axezi pe a avea grijă de tine, pentru că odată ce vin rezultatele testului de paternitate, nu prea văd portofelul lui Callum rămânând deschis pentru tine.

Iau castronul de tortilla şi mă îndrept spre uşă.

— Iar tu ar trebui să ai grijă de tine, îmi strigă în urmă, pentru că nu am de gând să-ţi ofer un umăr pe care să plângi când Reed o să te rănească. Sau poate c-ar trebui să-l încerci pe Gideon. Am auzit din surse sigure că e un adevărat animal în pat.

Nu-mi pot ascunde uimirea.

Brooke izbucneşte în hohote de râs.

— Eşti aşa o copilă. Oroarea de pe faţa ta e adorabilă. Uite încă un sfat – ignoră-i pe fraţii Royal. Nu sunt buni pentru tine. Lasă-ne pe mine şi pe Dinah să te ajutăm cu banii de care ai nevoie şi o să trăieşti fericită până la adânci bătrâneţi.

— Prefer să am încredere în Reed decât în tine.

Nu pare deranjată de replica mea tăioasă. În schimb, radiază de încântare şi continuă, ca şi cum eu n-aş fi zis nimic.

— Joacă-ţi cărţile cum trebuie şi poţi fi domnişoară de onoare la nunta mea. Nu c-ar fi distractiv?

Ha. Mai degrabă aş merge desculţă cinşpe kilometri pe un drum din lavă decât să-i fiu eu domnişoară de onoare.

— Nu, mulţumesc.

Ochii ei mă străpung din spate, în timp ce ies din bucătărie şi dau nas în nas cu faţa zâmbitoare a lui Reed.

— Eram sigur că mai ai sentimente pentru mine, murmură el.

Îmi vine să neg, să-i spun că delirează, dar cuvintele mi se evaporă în gât. Nu pot să-i spun ce vrea să audă. Sunt prea... vulnerabilă din cauza tuturor lucrurilor care se-nvârt la mine în cap. Nu sunt pregătită să am discuţia asta cu el.

— Tocmai mi-ai luat apărarea, forţează el nota, văzând că nu-i răspund.

Dau din cap dezaprobator.

— Nu te-am apărat pe tine. M-am apărat pe mine însămi.

Capitolul 22

Reed

M-am apărat pe mine însămi.

La două zile după ce mi-a spus Ella cuvintele acelea, tot nu mi le pot scoate din cap. Şi nu pot să nu mă gândesc la noaptea aceea din dormitorul meu. La lacrimile ei. La modul în care a insistat că nu suntem buni unul pentru celălalt.

Are dreptate. Ei bine, pe jumătate. Ea cu siguranţă e bună pentru mine, dar în ce fel sunt eu bun pentru ea? Am fost un bou cu ea de când şi-a făcut apariţia. Am agresat-o verbal şi am tratat-o ca naiba pentru că detestam ideea că tata adusese în casă la noi copilul din flori al lui Steve, în timp ce nouă, copiilor lui în viaţă, nu se deranja să ne ofere pic de atenţie. Tata ţinea la ea, în mod evident, aşa că eu şi fraţii mei am făcut exact opusul – am respins-o.

Şi, mda, am schimbat macazul. M-am lăsat pradă atracţiei. Am lăsat garda tot mai jos, până ce am fost complet vrăjit de ea. Dar chiar şi după ce m-am îndrăgostit de ea, am continuat să am secrete. Am continuat s-o resping şi asta mai mult de o dată. Tot am lăsat-o să fugă, în loc să-i explic de îndată situaţia cu Brooke.

I-am spus Ellei că am de gând s-o recuceresc, dar ce naibă să fac ca să se-ntâmple asta? Pentru ea, i-am tras ieri un pumn lui Henley, dar ce pot să-i ofer cu adevărat cuiva ca ea? Poate foarte bine să-şi poarte singură de grijă.

Dar faza e că motivul pentru care mereu şi-a dus singură luptele şi s-a apărat a fost acela că... nimeni nu a făcut-o pentru ea.

Astăzi, asta e pe cale să se schimbe.

— Chiar n-ai de gând să mă laşi întâi pe acasă? mormăie Wade de pe locul din dreapta al Roverului meu.

Priveşte tăios fiecare maşină din parcare, în timp ce eu opresc în faţă la French Twist.

— De ce dracu' aş face asta?

Brutăria e la cinci minute fix de şcoală, pe când conacul lui Wade e la douăzeci de minute în direcţia opusă. Durează cinci minute.

— Mă aşteaptă cineva la mine acasă.

— Cine? îl provoc.

— Rachel, rânjeşte el ruşinat. Şi prietena ei, Dana.

Chicotesc.

— În cazul ăsta, mă gândesc că n-ar fi trebuit să-ţi ciocneşti Porsche-ul aseară. Dar ai făcut-o, iar acum eşti obligat să fii târfa mea până-ţi repari roţile la maşină.

Îmi arată degetul mijlociu.

— Întârzii la o partidă în trei din cauza ta, Royal. Nu te iert în viaţa mea.

— Nu mai pot de tristeţe.

Las cheia în contact şi deschid portiera.

— Aşteaptă-mă aici. Nu durează mult.

— Ar fi bine.

Brutăria e surprinzător de pustie în momentul în care intru valvârtej. De regulă, e arhiplină la ora asta, dar nu ochesc decât un cuplu de puşti de la Astor Park şi un trio de bătrânele la o masă din colţ.

Fosta şefă a Ellei se încruntă pe măsură ce mă apropii de tejghea.

— Domnule Royal, spune ea pe un ton politicos. Cu ce vă pot ajuta?

Inspir stânjenit.

— Am venit să-mi cer scuze.

Ridică din sprâncene.

— Înţeleg. Voi fi sinceră – nu prea-mi face impresia că eşti genul de băiat care ştie semnificaţia acestui cuvânt.

— Credeţi-mă, ştiu să spun că-mi pare rău, zâmbesc eu amărât. Sunt destul de sigur că astea trei sunt singurele cuvinte pe care le-am tot spus în ultima vreme.

Ea răspunde cu un zâmbet ezitant.

— Uitaţi care-i treaba, e vina mea că Ella a fugit, îi explic în grabă. Nu ştiu dacă v-a spus, dar noi doi eram într-un fel împreună.

Lucy dă din cap că nu.

— Nu mi-a spus, dar ştiam că iese cu cineva. În săptămâna dinainte să plece părea fericită cum n-o mai văzusem până atunci.

Mă simt împroşcat cu vină. Mda, Ella fericită. Până când am luat fericirea aceea şi am transformat-o în ceva urât. Aşa cum fac întotdeauna.

— Am stricat totul.

Mă forţez să-mi iau inima-n dinţi şi s-o privesc pe Lucy în ochi.

— Ella n-a fost bolnavă. A fugit din cauză că nu i-am dat eu de ales. Dar vă spun – se simte îngrozitor pentru faptul că v-a lăsat baltă.

— Te-a trimis ea aici să-mi spui asta? întreabă Lucy, încruntându-se din nou.

Pufnesc în râs.

— Glumiţi? M-ar ucide dac-ar şti că sunt aici. Aţi mai întâlnit pe cineva atât de mândru ca Ella Harper?

Lucy îşi strânge buzele, ca şi cum s-ar forţa să nu râdă.

— Iubea slujba asta, îi spun cu seriozitate. Nimeni din familia mea – iar asta mă include şi pe mine – nu-şi dorea ca ea să lucreze. Este, ăă, o chestie de poziţie socială.

Sunt un nenorocit. Noi, ăştia bogaţi, suntem cei mai răi, îmi dau seama.

— Dar şi-a luat slujba asta oricum, pentru că aşa e Ella. Nu-i place să accepte să i se ofere ajutor financiar sau să taie frunză la câini toată ziua, cum fac toţi ceilalţi de la Astor Park. Şi îi plăcea foarte mult să vă aibă ca şefă.

— Îmi plăcea s-o am aici, spune Lucy pizmuitor. *Dar.* Asta nu schimbă cu nimic faptul că m-a lăsat baltă cu personalul mai mult de două săptămâni.

— E vina mea, îi repet. Serios, îmi asum eu toată vina pentru asta. Şi mă simt scârbit pentru asta. Detest faptul că din cauza mea a pierdut o slujbă de care chiar îi păsa. Aşa că vă rog să vă răzgândiţi în privinţa concedierii ei. Vă rog.

— Deja am angajat pe cineva care s-o înlocuiască, Reed. Nu-mi permit să angajez două ajutoare.

Sunt cuprins de dezamăgire.

— Oh, înţeleg.

— Dar...

Şi, uite-aşa, simt o fărâmă de speranţă.

— Dar ce?

— Kenneth poate lucra doar după-amiază, spune Lucy şi, în mod evident, nu pare încântată de asta. N-am găsit pe nimeni care să-mi vină pentru turele de la cinci jumate dimineaţa, în care lucra Ella.

Zâmbeşte.

— Nu mulţi adolescenţi sunt dispuşi să se trezească cu noaptea-n cap.

— Ella este, îi spun subit. Munceşte cu o etică desăvârşită. Ştiţi asta.

Lucy pare să fi căzut pe gânduri.

— Mda, presupun că ştiu asta.

Îmi aşez ambele mâini pe tejghea şi mă uit la ea cu speranţă în ochi.

— Deci îi mai acordaţi o şansă?

Ea nu-mi dă un răspuns imediat. După care spune:

— O să mă gândesc la asta.

Din moment ce asta e tot ce pot să-i cer, îi strâng mâna, îi mulţumesc pentru timpul acordat şi ies din brutărie cu un zâmbet pe chip.

Pentru prima dată de la veştile privind logodna şi sarcina, Brooke nu e acasă. Brooke şi complicea ei malefică, Dinah, se duc la Paris timp de două săptămâni să caute o rochie de mireasă. Când tata ne dă vestea, gemenii exclamă de bucurie. Tata le aruncă o privire acidă, apoi ne anunţă că vom lua cu toţii cina în curte. Ridic din umeri şi mă-ndrept spre ieşire fiindcă, atâta timp cât Brooke şi Dinah nu iau masa cu noi, n-am nicio problemă în privinţa planurilor de cină.

Menajera noastră, Sandra, aşază două caserole imense cu mâncare pe masa din curte, care e deja aranjată pentru şapte persoane.

— Eu o să plec acum, îi spune ea lui Callum. Dar am lăsat destulă mâncare în frigider, încât să vă ajungă până la sfârşitul weekend-ului, băieţi.

— Oh, Sandy, nu. Iar pleci în vacanţă? întreabă Sawyer mâhnit.

— Nu i-aş spune tocmai vacanţă, oftează ea. Sora mea tocmai a născut şi plec la San Francisco s-o ajut timp de o săptămână. Prevăd multe nopţi nedormite în viitorul meu apropiat.

— Ia-ţi cât timp ai nevoie, spune tata cu un zâmbet cald pe chip. Şi o săptămână în plus, dacă ai nevoie.

Sandra pufneşte.

— Aha, şi să mă-ntorc să văd că ăştia doi – arată spre gemeni – au încercat iar să-mi dea foc la bucătărie.

Tonul îi devine ferm.

— Ne revedem săptămâna viitoare, Royalilor.

Tata chicoteşte în timp ce femeia brunetă şi durdulie se îndreaptă spre uşa din spate. Se aud voci dinspre bucătărie, apoi Ella vine în grabă prin uşile de sticlă.

— Scuze că am întârziat, spune ea cu respiraţia tăiată. Vorbeam la telefon.

Se aşază pe locul de lângă Callum.

— N-o să vă vină să credeţi cine m-a sunat!

Tata îi zâmbeşte binevoitor. Eu, pe de altă parte, îmi ascund rânjetul, pentru că nu vreau să mă dau de gol. Dar sunt destul de sigur că ştiu cine a sunat.

— Lucy!

Ochii ei albaştri sclipesc de entuziasm.

— E dispusă să-mi dea o a doua şansă la brutărie. Vă vine să credeţi?

— Serios? spun prietenos. Ce veste bună.

Cu colţul ochiului, îl observ pe East aruncându-mi o privire ciudată, dar nu spune nimic.

— Sunt noutăţi, ce să zic, spune tata pe o voce mâhnită.

Ella se încruntă spre el.

— Nu te bucuri că mi-am primit slujba înapoi?

— Nu mi-am dorit să ai o slujbă de la bun început, mormăie el. Mi-ar plăcea să te concentrezi pe învăţat.

— Revenim la asta din nou? oftează ea zgomotos şi se întinde să ia lingura cu care se serveşte mâncarea. Sunt perfect capabilă să am o slujbă şi să merg la şcoală în acelaşi timp. Acum, cine vrea lasagna?

— Eu, spun gemenii la unison.

În timp ce Ella pune mâncare în farfuriile tuturor, observ că tata şi fraţii mei îi analizează fiecare mişcare. Gemenii zâmbesc. Tata pare încântat. East pare supărat, totuşi. Nu se bucură de întoarcerea Ellei? Şi-a pierdut minţile după ce

ea a fugit, deci nu se presupune că prezenţa ei ar trebui să-l facă fericit?

— De ce eşti aşa tăcut, East? îl îmboldeşte tata odată ce începem să mâncăm.

Fratele meu ridică din umeri.

— N-am nimic de zis.

Gemenii chicotesc zeflemitor.

— De când? se scapă Seb.

Mai ridică o dată din umeri.

— E totul în regulă cu tine? forţează tata nota.

— Aha. Totul e minunat în lumea lui Easton.

Tonul lui vesel mă îngrijorează. Îmi cunosc fratele. Ştiu că suferă acum şi, când suferă, îşi pierde controlul. După ce a murit mama, a dat-o rău de tot pe alcool. Apoi, a început cu opioidele. Jocurile. Încăierările. Combinaţiile infinite.

Eu şi Gideon am reuşit să-l ţinem în frâu. Obişnuiam să-i aruncăm pastilele în toaletă. Eu am început să mă bat mai des ca să pot fi cu ochii pe el când era la docuri. Credeam că-l ţineam sub control, dar acum e iar prins într-un vârtej, iar asta mă omoară.

Tata renunţă la East şi se întoarce către Sawyer.

— N-am mai văzut-o pe Lauren prin preajmă în ultima vreme. V-aţi despărţit?

— Neah, încă suntem împreună.

Atât e Sawyer dispus să-mpărtăşească cu privire la subiectul ăsta, iar tata se loveşte din nou de un zid.

— Reed? Easton? ne îmboldeşte el. Cum e sezonul de joc? Sper să ajung la un meci vinerea asta. Deja am rugat-o pe Dottie să-mi elibereze programul.

Nu-mi pot ascunde mirarea. Tata obişnuia să vină la toate meciurile noastre pe vremea când trăia mama – stăteau împreună chiar în spatele băncii echipei noastre şi făceau galerie ca maniacii – dar de când ea a murit, el n-a

mai pus piciorul pe stadion. E ca şi cum a încetat să-i pese. Sau poate că nici nu i-a păsat vreodată, de la bun început, iar mama era cea care-l târa cu ea la meciurile noastre.

Lângă mine, Easton pare la fel de sceptic.

— Care-i şmecheria?

Tatei îi cade faţa. Cred că se simte cu adevărat rănit.

— Nu-i nicio şmecherie, spune pe o voce gâtuită. Doar că a trecut ceva vreme de când nu i-am mai văzut pe băieţii mei jucând.

East pufneşte.

La masă se aşterne o tăcere neplăcută, până când, într-un final, Ella intervine, într-o încercare de a detensiona atmosfera:

— Callum, începe ea. Putem discuta după cină?

— Desigur. Despre ce anume?

Ea priveşte fix în farfurie.

— Ă, despre... moştenirea mea. Aş vrea să-ţi pun nişte întrebări cu privire la asta.

— Desigur, spune el din nou, dar de data asta chipul îi e mai luminos.

Restul cinei trece destul de repejor. După care gemenii se fac nevăzuţi în camera de jocuri, în timp ce Ella şi tata se închid în birou. Ceea ce-nseamnă că eu şi Easton trebuie să strângem de pe masă. În mod obişnuit, aş încerca să fac treburile mai puţin plictisitoare, glumind şi vorbind tot felul de căcaturi, dar East nu scoate o vorbă în timp ce punem vasele în maşina de spălat şi resturile de mâncare în frigider.

Futu-i. Mi-e dor de fratele meu. Abia dac-am mai vorbit de când s-a întors Ella. La naiba, abia vorbeam şi înainte. Detest asta. Viaţa mea e dezechilibrată când eu şi East suntem certaţi.

El închide frigiderul şi se-ndreaptă spre uşă, dar îl opresc înainte să apuce să iasă din bucătărie.

— East, spun pe o voce aspră.

El se întoarce uşor.

— Ce-i?

— O să mai fie totul în regulă între noi vreodată?

Nu ştiu dacă-mi imaginez sau chiar văd un licăr de regret în ochii lui. Însă dispare înainte să-mi dau seama.

— Am nevoie să fumez, mormăie el.

Pieptul mi se încovoaie în faţa eşecului atunci când el se întoarce din nou să plece. Dar nu iese din bucătărie. Vorbeşte fără să mă privească.

— Vii?

Mă grăbesc în urma lui, sperând că nerăbdarea mea nu e evidentă. Dar, la naiba, e pentru prima dată când mă acceptă în preajma lui, în ultima vreme.

Ieşim prin uşa din laterală a casei şi mergem până sub acoperişul pentru maşini.

— Încotro? îl întreb.

— Nicăieri.

East deschide portiera din spate, după care urcă şi se aşază pe patul din spatele camionetei. Scoate o cutiuţă mică din buzunar, o deschide şi din ea scoate un joint rulat la perfecţie şi o brichetă.

O clipă mai târziu, urc şi eu lângă el.

Îşi aprinde jointul şi trage adânc, apoi vorbeşte printre cerculeţele de fum care îi ies printre buze.

— I-ai făcut Ellei înapoi rost de slujbă.

— Cine ţi-a zis asta?

— Wade.

Îmi întinde jointul.

— Am mers la el acasă după ore.

— Credeam că avea planificată o partidă în trei.

— S-a transformat într-o partidă în patru.

Expir un nor de fum.

— Mda? Credeam că eşti interesat să le-o pui numai fostelor iubite ale Royalilor în perioada asta.

El ridică simplu din umeri.

— N-a spus nimeni că sunt deştept.

— Nici că eşti răzbunător, remarc eu încet. Am înţeles. Eşti ofticat pe mine şi de asta ai făcut mişcarea cu Abby. Dar Savannah? Ştii că Gid n-a trecut peste ea.

East are bunul-simţ să pară că se simte vinovat.

— Nu mă gândeam la Gid când m-am dat la Sav, recunoaşte el. Nu gândeam deloc, de fapt.

Îi întind înapoi jointul.

— Ai de gând să fii sincer cu Gid şi să-i spui despre asta?

Fratele meu îmi întoarce un zâmbet aspru.

— O să fiu sincer cu Gid când se hotărăşte şi el să fie sincer cu mine.

Ce dracului vrea să însemne astea? Nu fac, totuşi, nicio referire la comentariul lui, pentru că nu mă aflu aici ca să repar relaţia dintre East şi Gideon. Am venit aici ca să salvez relaţia *mea* cu East.

— M-am înşelat, îi spun.

I se încreţeşte fruntea.

— Cu privire la ce?

— La tot.

Iau jointul şi trag un fum atât de lung, încât rămân buimac. Când expir, scuip toate porcăriile pe care le-am făcut anul ăsta.

— N-ar fi trebuit să mă combin cu Brooke. N-ar fi trebuit să îţi ascund asta. N-ar fi trebuit să i-o ascund Ellei.

Iarba nu-mi slăbeşte doar păienjenişul din cap, ci şi limba.

— E vina mea că a fugit. Eu am îndepărtat-o.

— Dap, ai făcut-o.

— Îmi pare rău.

Nu răspunde.

— Ştiu că te-ai speriat când a plecat. Că te-a rănit.

Mă întorc să-i studiez profilul tensionat şi devin încordat la rândul meu, ca şi cum mi-aş da seama de ceva.

— O iubeşti? îl întreb pe o voce răguşită.

Îşi roteşte capul către mine.

— Nu.

— Eşti sigur de asta?

— N-o iubesc. Nu în felul în care o iubeşti tu.

Mă relaxez, dar numai puţin.

— Totuşi, ţii la ea.

Normal că ţine la ea. Cu toţii ţinem la ea, pentru că fata aia a intrat în casa noastră ca o vântoasă şi a readus totul la viaţă. Ne-a redat vitalitatea. Ne-a făcut să râdem din nou. Ne-a făcut să avem un scop – la început, acela a fost să ne unim împotriva ei. Apoi, a fost acela de a-i fi alături. De a o proteja. De a o iubi.

— Mă făcea fericit.

Aprob din cap neajutorat.

— Ştiu.

— Apoi a plecat. Ne-a părăsit şi n-a privit în urmă. La fel ca...

Ca mama, termin eu propoziţia în locul lui şi un val de suferinţă îmi cuprinde pieptul.

— În fine, bolboroseşte East. Nu-i mare lucru, bine? S-a întors acum, deci totul e-n regulă.

Minte. Îmi dau seama că încă e îngrozit de ideea că Ella ar putea să-şi facă bagajele şi să plece din nou.

Ideea asta mă îngrozeşte şi pe mine. Ella abia a mai vorbit cu mine din noaptea în care ne-am sărutat. Noaptea în care a plâns. A plâns atât de tare, încât mi-a sfâşiat nenorocita asta de inimă. Nu ştiu cum să fac să fie totul mai în regulă cu ea. Nu ştiu cum să fac să fie în regulă pentru East. Sau pentru Gideon.

Dar ştiu sigur că nu e vorba numai despre Ella. Problemele de abandon ale lui Easton merg mai departe de atât.

— Mama nu se mai întoarce, mă forţez să spun.

— Să mori tu, Reed. E al naibii de moartă.

Easton începe să râdă, dar e un sunet grav, fără umor în el.

— Eu am ucis-o.

Isuse.

— Câte jointuri ai fumat azi, frăţioare? Pentru că vorbeşti ca un nebun în momentul ăsta.

Ochii îi sunt necruţători.

— Neah, niciodată n-am fost mai lucid ca acum.

Mai izbucneşte o dată în râs, dar amândoi ştim că nu e deloc amuzat.

— Mama ar fi încă aici dacă n-aş fi fost eu.

— Nu-i adevărat, East.

— Ba da, e.

Trage un fum scurt. Expiră încă un nor de fum gri.

— Au fost opioidele mele, omule. A luat şi a murit de supradoză.

Îl examinez atent.

— Despre ce mama mă-sii vorbeşti?

— Mi-a găsit drogurile. Cu câteva zile înainte să moară. Era în camera mea, punând la loc nişte lenjerie, şi căcaturile alea erau în sertarul meu de şosete şi le-a găsit. M-a confruntat, le-a confiscat şi m-a ameninţat că mă trimite la dezintoxicare dacă mă mai prinde cu prescripţii vreodată. Am crezut că le-a aruncat la wc, dar...

Ridică din umeri.

— East... spun pe o voce stinsă.

Oare chiar crede asta? Oare chiar a crezut-o în aceşti doi ani? Respir uşor.

— Mama n-a murit de supradoză cu opioide.

Îşi mijeşte ochii.
— Tata aşa a zis.
— Asta era doar una dintre chestiile pe care le-a luat. Am văzut eu raportul toxicologic. A murit de la o combinaţie de o groază de căcaturi. Şi chiar dacă ar fi fost doar opioide, ştii foarte bine că putea să-şi ia singură prescripţie pentru asta.
Îi înşfac jointul din mâna relaxată şi trag adânc.
— În plus, amândoi ştim că a fost vina mea. Tu însuţi ai spus-o – eu sunt cel care a ucis-o.
— Am spus-o ca să te rănesc.
— A funcţionat.
Easton îmi studiază profilul.
— De ce-ai crezut că a fost vina ta?
Mă cuprinde ruşinea.
— Simţeam că nu sunt suficient de bun, îi recunosc. Ştiam că tu erai pe pastile. Ştiam că ceva nu era în regulă cu Gid. În noaptea dinainte să moară, ea şi tata s-au certat cu privire la o bătaie în care mă băgasem eu. Faptul că mă băteam a distrus-o. Îmi plăcea prea mult. Ea ştia chestia asta şi o ura. Eu... eu nu făceam decât să-i alimentez stresul.
— Nu tu eşti motivul pentru care a murit. Era varză cu mult înainte de asta.
— Mda? Ei bine, nici tu nu eşti.
Ne cufundăm în tăcere preţ de câteva clipe. Acum e ciudat şi încep să am mâncărimi. Royalii nu stau aşa la discuţii despre sentimentele lor. Le îngropăm adânc. Ne prefacem că nimic nu ne atinge.
East scutură jointul şi bagă mucul în cutiuţă.
— Merg înăuntru, mormăie. Mă culc devreme.
Abia e opt seara, dar nu-l iau la întrebări.
— Noapte bună, îi spun.

Aproape mă îneacă un val de bucurie. Futu-i, sunt un fraier siropos, dar... n-am mai ars-o împreună de săptămâni întregi.

— Bine. Ne vedem dimineaţa.

Se face nevăzut în casă. Rămân în camioneta lui, dar bucuria şi uşurarea mea sunt de scurtă durată. Întotdeauna am ştiut cum să rezolv treburile cu East. Mă aştept să le rezolv şi cu Ella. Şi cu gemenii. Gid. Fraţii mei nu stau niciodată supăraţi pe mine o perioadă atât de îndelungată, indiferent de cât de tare o dau în bară în stil regal.

Dar stând aici şi făcând schimb de confesiuni cu East îmi amintesc că încă mai am un secret faţă de taică-meu. Şi mai rău, am fost atât de disperat să mă asigur că secretul acela rămâne ascuns, încât l-am încurajat efectiv s-o readucă pe Brooke în vieţile noastre.

Deodată, îmi vine să borăsc şi nu are deloc de a face cu emoţiile sau cu toată iarba pe care am fumat-o. Brooke s-a întors pentru că am fost eu prea căcăcios ca să-mi asum propriile greşeli. De ce nu i-am spus pur şi simplu să se ducă naibii? Şi ce dacă spune întregii lumi că eu sunt tatăl copilului? Un test ADN şi povestea ei s-ar evapora cât ai zice peşte.

În schimb, am făcut o înţelegere cu ea. L-am sprijinit pe tata să se împace cu ea doar ca să nu afle ce făcusem eu. Doar ca să nu afle Ella. Dar acum, Ella ştie adevărul. Şi... inspir adânc... poate că e timpul să-l afle şi tata.

Capitolul 23

Ella

După o conversaţie frustrantă şi lipsită de sens cu Callum, mă târăsc pe scări, la etaj, şi mă prăbuşesc în pat. Callum e iritat că mi-am luat o slujbă şi că vreau să dau moştenirea înapoi. Mi-a ţinut o predică de vreo douăzeci de minute cu privire la asta, înainte să-l întrerup şi să-l întreb dacă încearcă să mă controleze pe mine fiindcă nu-şi poate controla fiii. Iar asta a mers de minune.

Nu pricep de ce e aşa o mare problemă. E moştenirea mea, nu-i aşa? Şi eu n-o vreau. Atâta timp cât am banii lui Steve, oameni precum Dinah şi Brooke vor încerca constant să mi-i ia. Aşa că lasă-i s-o facă. Ce-mi pasă mie?

Îmi ofer o oră de autocompătimire înainte să mă ridic şi să-i dau un mesaj lui Val.

Ce faci?

Grătar cu familia. E oribil.

Te necăjeşte Jordan?

Nu, ea e la etaj, îşi face bagajele. Îşi vizitează bunica (din partea tatălui). Ai ei o trimit periodic pt. că baba e plină, plină, plină de bani. După cum vorbesc despre ea, pare a fi un sac de piele plin de bancnote de o sută.

Râd.

Toţi verzişorii ăştia mă sperie. Am senzaţia că, dacă Royalii nu i-ar avea, ar fi cu toţii mai fericiţi.

Iubito, nimeni nu e fericit dacă e sărac.

Mă gândesc la asta. Când trăia mama, eram fericită. Mda, aveam probleme şi uneori păreau de nedepăşit, dar aveam parte de multă veselie în vieţile noastre. N-a existat nicio urmă de îndoială în mintea mea că m-ar fi iubit cu toată fiinţa. De iubirea aceea veritabilă mi-e dor. Iubirea dulce şi pură, de neclintit, pe care mi-o purta şi care-mi ţinea noaptea de cald şi ziua de foame.

Şi nu ai nicio garanţie la fericire doar pt. că ai bani.

Studiile au arătat că poţi cumpăra fericirea.

Bun! Renunţ. Haide să cumpărăm nişte fericire cu verzişorii mei.

Am fost fericite zilele trecute la cumpărături. Mă bag pentru un mers la mall dacă ai şi tu chef. Dar nu în seara asta. În seara asta trebuie să sufăr. De fapt, mătuşica tocmai se uită urât la mine. Tre' să te las.

Las telefonul pe pat şi mă holbez la tavan. Presupun că banii pot face lucrurile mai bune, într-o anumită măsură. Poate că privesc totul din unghiul greşit. Poate că aş putea cumpăra fericirea Royalilor, mituind-o pe Brooke. Ea îşi doreşte siguranţa financiară sub forma conturilor bancare ale familiei Royal, nu-i aşa? Ce-ar fi s-o mituiesc să plece, oferindu-i moştenirea mea? Callum nu o vrea. Eu aş putea trăi fără ea. Cred că... hmm, cred că asta chiar ar putea fi o idee bună. Mi-aş dori doar să i-o spună altcineva.

Lovesc uşor cu degetele peste cuvertură. Chiar *există* cineva care o cunoaşte pe Brooke mai bine decât mine şi, întâmplător, locuieşte în casa asta.

Of. O fi asta o scuză ca să vorbesc cu Reed? Posibil. Îndepărtez gândul ăsta şi mă ridic să-l caut.

Nu e uşor. Royalii s-au împrăştiat peste tot. Seb şi Sawyer sunt probabil acasă la Lauren. Uşa lui Easton e

încuiată, iar muzica din camera lui e dată atât de tare, încât nici nu aude că bat. Sau poate că aude şi mă ignoră. De pe hol, trag cu ochiul în camera lui Reed. Uşa e deschisă, dar el nu pare a fi prin preajmă.

Hoinăresc prin casa enormă până aud, într-un final, zgomote. Vin din sala de antrenament. O bufnitură ritmică mă poartă pe scările care coboară la subsol. Uşa e lăsată deschisă şi-l zăresc pe Reed cărând pumni unui sac imens. Transpiraţia îi curge pe faţă şi torsul îi luceşte.

Oh, e atât de sexy.

Le ordon hormonilor mei să se potolească şi deschid uşa. Întoarce capul spre mine de îndată.

— Hei, îi spun încet.

El prinde sacul şi face un pas înapoi, ştergându-se cu o mână bandajată pe faţă. Ochii îi sunt roşii şi mă întreb dacă umezeala de pe chipul lui ar putea fi şi de la altceva decât de la transpiraţie.

— Ce faci? întreabă el şi vocea i se pierde.

Folosindu-se de scuza că-i e sete, se apleacă şi îşi ia o sticlă de apă.

— Gemenii sunt ieşiţi. Iar uşa lui Easton e încuiată.

Dă din cap aprobator.

— Gemenii s-au dus să se vadă cu Lauren. Easton e...

Se opreşte, căutându-şi cuvintele.

— Easton e...

Se opreşte din nou şi scutură din cap.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb pe un ton ferm. E în regulă?

— Mai în regulă decât era acum vreo două ore.

— Tu... *tu* eşti în regulă?

Trage un pumn. Apoi scutură iar încet din cap.

În ciuda semnalelor din capul meu, fac un pas mai aproape de el. Nu e bine. Mi s-a prăbuşit sistemul de apărare. Pot simţi cum mă predau lui. Continuă să mă

atragă cu săruturile lui adictive şi cu puterea lui, şi cu vulnerabilitatea pe care a încetat să mi-o ascundă.

— Ce s-a întâmplat? întreb.

Îl văd înghiţind în sec.

— Am... îşi drege vocea. Am încercat să-i spun.

— Ce să-i spui cui?

— Tatei. M-am pornit spre biroul lui, gata să-i spun ce am făcut.

— Ce-ai făcut? repet prosteşte.

— Brooke, scuipă el. Urma să-i spun despre Brooke. Dar m-am căcat pe mine. Am stat acolo, în faţa uşii lui şi nu mi-am făcut curaj să bat. Nu mă puteam opri din a-mi imagina dezgustul şi dezamăgirea şi... aşa că am renunţat. Am plecat şi am venit aici şi acum lovesc sacul ăsta şi mă prefac că nu sunt un nenorocit laş şi egoist.

Un oftat îmi înţepeneşte în gât.

— Reed.

— Ce-i? mormăie. Ştii că e adevărat. Nu de asta mă urăşti? Că sunt un nenorocit egoist?

— Nu... nu te urăsc, şoptesc.

O licărire îi străbate privirea. Mirare? Poate speranţă? Apoi se stinge, fiind înlocuită de un nor de amărăciune.

— Ai spus că n-o să mă ierţi niciodată, îmi reaminteşte el.

— Pentru ce?

Buzele mi se şerpuiesc într-un zâmbet amar.

— Că ai făcut sex cu altcineva înainte să fii cu mine? Că ai încercat să mă avertizezi?

Îşi freacă buzele nesigur.

— Pentru tot. Pentru că nu ţi-am spus despre Brooke. Pentru că nu ţi-am fost alături când ai avut nevoie de mine. Pentru că am profitat de tine în noaptea în care te-a drogat Daniel...

— Ştiam ce fac în seara aia, îl întrerup. Dac-aş fi spus nu în orice clipă, nu te-ai fi atins de mine. Voiam să se

întâmple, aşa că, te rog, nu mă face să mă simt prost, transformând asta în ceva ce nu e.

El pune deoparte sticla de apă şi se apropie de mine.

— În regulă. Oricum nu-mi pare rău pentru noaptea aia. Sunt multe lucruri pentru care trebuie să-mi cer iertare, dar n-o să te mint. Aia a fost una dintre cele mai incredibile nopţi din viaţa mea.

Ridică o mână spre obrazul meu.

— Şi fiecare zi care i-a urmat a fost mai bună pentru că aşteptam cu nerăbdare să te ţin în braţe ca în noaptea aia.

Înţeleg ce vrea să spună. După ce am lăsat amândoi garda jos, lucrurile au fost atât de... perfecte. Nu avusesem niciun iubit înainte şi fiecare secundă pe care am petrecut-o cu Reed sărutându-ne, vorbind, adormind împreună a fost ceva nou şi-mi plăcea asta la nebunie.

— Mi-e dor de mama, spune el pe o voce gâtuită. Nu mi-am dat seama cât de mult până să apari tu în preajmă. Cred că ai fost oglinda mea. M-am uitat la tine şi la cât de puternică erai şi mi-am dat seama că n-am niciun pic din forţa aia în mine.

— Nu-i adevărat, Reed. N-ai suficientă încredere în tine.

— Poate ai tu prea multă.

Nu pot să nu izbucnesc în râs.

— Nu prea cred că aşa au stat lucrurile în ultima vreme.

Se strâmbă întristat.

— Mda, ai dreptate.

Apoi chipul îi devine serios.

— Vreau să îţi povestesc despre mama. Eşti pregătită pentru asta?

Dau uşor din cap. Nu sunt sigură de ce se-ntâmplă între noi în momentul ăsta, dar orice ar fi, pare a fi... lucrul potrivit. Ceva în legătură cu tipul ăsta pare a fi întotdeauna lucrul potrivit, chiar şi atunci când nu a fost,

chiar şi atunci când mi-am jurat că n-o să mă mai îndrăgostesc de el.

— Lasă-mă să fac un duş.

Îmi dă drumul.

— Nu pleca nicăieri, murmură el în timp ce se-ndepărtează. Promiţi?

— Promit.

Intră în baia de lângă sala de antrenament. Dacă în locul lui eram eu sau Val, duşul ar fi durat cel puţin douăzeci de minute, dar Reed e gata în fix două minute. Încă e ud când se întoarce cu un prosop înfăşurat în jurul taliei şi cu unul în mână, cu care-şi şterge părul scurt.

Apa curge pe el într-o direcţie interesantă, peste piept, peste abdomenul lui cu striaţii, oprindu-se la linia de pe talie a prosopului pluşat. Acesta pare bine înfăşurat, dar sunt destul de sigură că, dacă trag de el, ar cădea imediat.

— În cameră la tine sau la mine?

Ridic brusc capul. El îmi rânjeşte, dar nu spune un cuvânt. Ce băiat deştept.

— La mine, răspund.

Ridică o mână.

— După tine.

Capitolul 24

La etaj, Reed intră în camera lui să se schimbe, în timp ce eu scot două sucuri din frigider şi-l aştept. Când se-ntoarce, îi dau o Cola, iar el se aşază pe pat, lângă mine, poziţionându-şi corpul binefăcut, astfel încât să stăm faţă în faţă.

— Ştii că taică-meu a înşelat-o pe maică-mea, nu?

Ezit. După spusele lui Callum, el nu s-a atins de nicio altă femeie cât timp a fost însurat cu Maria, dar, din nu ştiu ce motive, fiii lui refuză să-l creadă.

Reed observă îndoiala de pe chipul meu.

— E adevărat. A înşelat-o constant în călătoriile lui în jurul lumii cu unchiul Steve care, apropo, a înşelat-o pe Dinah din prima zi.

Îmi înghit în sec amărăciunea. Detest să aud lucruri de genul ăsta despre tatăl meu, ceea ce e ciudat, pentru că nici măcar nu l-am cunoscut pe individ.

— Totuşi, Dinei nu-i păsa. Ea s-a măritat cu unchiul Steve pentru banii lui, toată lumea ştia asta. Şi, în plus, a avut şi ea aventurile ei în timpul căsătoriei. Dar mama era altfel. Ei îi *păsa.*

— A avut vreodată dovada infidelităţii lui Callum? întreb timid.

— Era mereu plecat şi mereu cu Steve, un tip care nu putea să-şi ţină mădularul în pantaloni.

Tresar.

— Astea nu-s dovezi reale, Reed. Sunt doar suspiciuni. De ce eşti aşa sigur că e vinovat?

— Pentru că e.

Reed e de neclintit. Îmi vine să mă contrazic în continuare cu el, dar nu îmi dă ocazia s-o fac.

— Mama era deprimată şi lua o groază de pastile.

— Am înţeles că s-a făcut o greşeală în reţeta ei medicală. Şi că medicul ei a făcut puşcărie sau ceva de genul ăsta, nu?

— Nu s-a făcut nicio greşeală, spune el îndurerat. Avea medicaţie pentru depresie şi insomnie, dar a început să ia de capul ei, mai multe decât ar fi trebuit. Şi bea mult...

Vocea i se cutremură.

— Era din ce în ce mai rău, iar tata nu era niciodată acasă, aşa că trebuia să avem noi grijă de ea.
— E îngrozitor să fii neajutorat, murmur, gândindu-mă la cum aveam eu grijă de mama când a fost bolnavă.
Înţelegerea îi pâlpâie în ochi când îşi dă seama că ştiu exact ce simte – să vezi o persoană iubită distrusă de o boală scăpată de sub control şi să ştii că nu poţi face dracului nimic în privinţa asta.
— Mda. Cel mai oribil lucru din lume.
— Şi de unde ştii că n-a fost o greşeală? întreb.
El ia încet o gură de aer.
— Ne-a spus ea – mie şi lui Gid – că ne iubeşte, dar că nu mai poate suporta. Că-i pare atât, atât de rău.
Gura i se schimonoseşte într-un fel urât.
— Cuvintele alea sunt lipsite de însemnătate, nu-i aşa?
Ochii i se închid în semn de dezgust faţă de propria-i persoană, ca şi cum şi-ar aminti de câte ori mi-a spus aceleaşi cuvinte de când m-am întors în Bayview.
Probabil că rămas-bunul Mariei a făcut mai mult rău decât bine. Dacă ar fi murit fără să-şi declare dragostea şi regretul, poate Gideon şi Reed s-ar fi putut convinge că moartea ei fusese un accident. În schimb, au fost împovăraţi cu o vină care n-a fost îndeajuns, încât s-o ţină pe ea în viaţă.
Maria a fost exact la fel de rea precum Callum, îmi dau seama. Exact la fel de egoistă. Exact la fel de extenuantă. E surprinzător faptul că şi copiii au moştenit aceleaşi defecte?
— L-am detestat pentru ce i-a făcut. Cu toţii l-am detestat. Iar la şase luni după ce a murit, el a început s-o aducă pe Brooke pe aici. Îmi venea să-l omor pentru asta. Era ca şi cum ar fi scuipat pe mormântul mamei.

Expir, cutremurându-mă şi întrebându-mă cum a putut fi Callum atât de prost. Nu putea să aştepte mai mult înainte să defileze cu noua lui prietenă în faţa fiilor lui?

— Erau împreună de vreun an când Brooke a început să se dea la mine, recunoaşte Reed. Am greşit. Ştiu că am greşit. Partea cu adevărat ironică e c-o făceam ca să mă răzbun pe taică-meu, dar niciodată n-am avut curajul să i-o spun.

— De ce-ai stat acolo fără să spui nimic, în noaptea aceea? izbucnesc. De ce m-ai lăsat să cred ce era mai rău?

Îşi înalţă capul să-mi întâlnească privirea.

— Îmi era ruşine. Ştiam că trebuia să-ţi spun despre Brooke şi mă temeam că m-ai fi urât pentru asta. Apoi, mi-a spus că e însărcinată. Ştiam că nu putea fi al meu, dar am... încremenit. La propriu. Am încercat, dar n-am putut. Apoi, m-am enervat, m-am enervat atât de tare pe mine, pe ea, pe *tine.*

Mă crispez.

— Pe mine?

— Da, pentru că eşti tot ce mi-aş dori eu să fiu.

Vocea îi devine mai răguşită.

— Uite, Royalii sunt cunoscuţi pentru banii lor, pentru aspectul lor fizic şi cam asta e tot. Cedăm la primele semne de presiune. Afacerea lui taică-meu e aproape de a se duce la fund, iar el se apucă să se culce cu cine nimereşte. Mama începe să ia medicamente cu pumnul şi apoi... moare. Eu – înghite în sec – eu eram ofticat pe taică-meu, aşa că m-am culcat cu prietena lui.

Scrâşnesc din dinţi, dar nu scot un cuvânt.

— Am auzit uşa trântindu-se şi m-am simţit ca şi cum aş fi fost eliberat din închisoare. Am ieşit în grabă după tine. Am stat treaz toată noaptea, căutându-te.

Dar eu eram deja plecată, aşezată într-un autobuz, hotărâtă să plec cât mai departe posibil de Bayview.

— Îmi pare rău.

Mă ia de mână şi-şi împleteşte degetele cu ale mele.

— Îmi pare rău că te-am rănit. Îmi pare rău că nu ţi-am spus adevărul mai devreme.

Expir cutremurându-mă.

— Reed?

— Da?

— Te iert.

Icneşte.

— Serios?

Dau din cap aprobator.

Mâna lui Reed tremură când îmi cuprinde bărbia.

— Îţi mulţumesc.

Cu degetul mare, îmi desenează un arc deasupra pometelui, ştergând o lacrimă pe care nu mi-am dat seama c-o vărsasem.

Emoţiile care-mi brăzdează gâtlejul fac să-mi fie greu să-mi găsesc următoarele cuvinte.

— Vreau să uit...

Mă sărută înainte să apuc să-mi termin propoziţia. Buzele calde i se lipesc violent de ale mele şi, din instinct, îi cuprind umerii puternici cu braţele, trăgându-l mai aproape.

Respiraţia lui îmi gâdilă buzele.

— Mi-a lipsit asta. Mi-ai lipsit *tu.*

Şi mă sărută din nou. Peste tot. Gura lui îmi atinge obrajii şi gâtul, şi chiar şi pleoapele închise. E o explorare lentă şi suavă şi o savurez din plin. Îşi strecoară una dintre coapse între picioarele mele şi-mi apasă locul acela insuportabil de tensionat.

— Reed, şoptesc, dar nu ştiu ce vreau să-i cer.

El ştie.

— Nu în noaptea asta.

Strâng din coapse în jurul piciorului său. Corpul îi vibrează peste al meu atunci când scoate un geamăt. Apoi, se mută şi se aşază lângă mine, luându-mi capul pe pieptul lui.

E atât de bine să fiu iar în braţele lui. Şi mie mi-a lipsit asta. Dar mă tem că momentul ăsta de fericire n-o să dureze pentru că mai avem de înfruntat atâtea obstacole în vieţile noastre.

— Reed?

— Mhm?

— Ce-o să facem cu Brooke?

— Nu ştiu.

— Ce-ar fi să-i dau moştenirea mea?

Îl aud icnind.

— Taică-meu nu te-ar lăsa niciodată să faci aşa ceva.

— Ştiu.

Umerii mi se prăbuşesc în saltea.

— Am încercat să i-o dau lui. Brooke mi-a spus că Callum se aştepta ca acţiunile lui Steve să le revină Royalilor.

Reed se uită în jos spre mine.

— Zi-mi te rog că a spus nu.

— A spus nu.

— Bun. Noi n-avem nevoie de banii ăia. Sunt ai tăi. Avem destui.

— Brooke a spus că niciodată nu poţi avea destui.

— Brooke e o javră sugătoare de bani.

Fac spume de nervi.

— De ce a primit-o înapoi? Doar pentru că e însărcinată? Nu e ca acum o sută de ani. Până şi Callum ştie că nu trebuie să te-nsori cu o femeie doar pentru că ai lăsat-o gravidă.

Reed se încordează.

Ridic instantaneu capul.

— Ce ai făcut? îl întreb poruncitor.

— Am făcut o înţelegere cu ea, recunoaşte. Ar fi încetat să mai spună că e copilul meu – ceea ce e o minciună – în schimb, eu aş fi pus o vorbă bună la tata.
— Doamne Dumnezeule. Asta e o idee foarte proastă.
— Ştiu. Sunt un cretin. Eram disperat. Aş fi fost de acord cu orice în momentul ăla.
— În mod evident, spun pe un ton sumbru.
Devenim tăcuţi pentru un moment.
— Trebuie să găsim o cale să scăpăm de ea.
Vocea îi e groasă şi sinistră.
— Nu pot s-o ştiu pe femeia aia trăind în casa mea. N-o vreau niciunde în apropiere de tine.
Îmi muşc buza fiindcă sunt îngrijorată că, dacă adevărul va ieşi la iveală, lucrurile n-o vor lua într-o direcţie prea bună pentru Reed. Callum deja consideră că a fost prea indulgent cu băieţii şi, dacă află despre Reed şi Brooke, va fi doar un semnal în plus că trebuie să strângă hăţurile. Nu ştiu dacă nu cumva sunt de acord cu punctul de vedere al lui Callum. Fraţilor Royal le-ar prinde bine puţină disciplină în vieţile lor. Problema e că nu ştiu spre ce s-ar orienta Callum. Şcoala militară?
Nu-mi pot imagina cum ar fi să trăiesc în muzeul ăsta gigantic fără ca băieţii să fie aici. Presupun că şi eu sunt oarecum egoistă.
— Nu face nimic din ce ai putea să regreţi mai târziu, îl avertizez.
Braţele lui mă cuprind şi mai strâns.
— N-o să fac promisiuni pe care nu le pot ţine. Ştii că aş face orice pentru tine. Pentru noi.
Mă încolăcesc mai aproape de Reed. Abia a redevenit al meu şi nu vreau să mă cert. Nu în seara asta. Îmi împletesc degetele cu ale lui.
— Eşti sigur că e-n regulă pentru toată lumea ca eu să primesc jumătate din acţiunile la companie ale lui Steve?

— Da, de ce?
— Pentru că Gideon nu mă place.
— De fapt, iubito, ai înţeles total greşit. Gid nu mă consideră suficient de bun pentru tine.
Asta e problema lui Gideon? N-a fost niciodată răutăcios cu mine, dar, cu siguranţă, a păstrat distanţa.
— De ce crede asta? îl întreb neliniştită.
— Viaţa lui Gid nu e prea roz în momentul ăsta. Are... nişte probleme.
Probleme? Cum ar fi să i-o tragă văduvei lui taică-meu? Mă întreb dacă Reed ştie despre asta.
— Ce fel de probleme?
— Nu e tocmai într-un punct bun.
Mda, asta nu mă mulţumeşte. Îmi suflu o şuviţă de păr de pe faţă.
— Cred c-ar trebui s-o terminăm cu secretele dintre noi doi.
Reed ridică o mână.
— Îţi jur că, dacă ţi-aş putea spune detaliile, aş face-o. Dar sunt problemele lui Gideon, nu ale mele.
Mă ridic în fund.
— Fără secrete, îi repet, de data asta mai ferm. Vrei să-ncep eu? În regulă, o să-ncep eu.
— Să-ncepi cu ce...
— Easton şi cu mine i-am surprins pe Gideon şi Dinah în timp ce făceau sex, îl întrerup.
Se ridică şi el în şezut.
— Vorbeşti serios? Şi îmi spui asta abia *acum*?
Îi studiez chipul.
— Nu pari prea surprins.
Tonul îmi devine mai tăios.
— De ce nu eşti surprins, Reed? Ştiai asta?
Ezită.
— Ştiai, îl acuz.

Reed ridică din umeri.

Îmi dau nervoasă părul la o parte din ochi.

— De ce e cu Dinah? întreb poruncitor. Şi de ce-i pasă dacă noi doi suntem împreună? În noaptea în care te-am prins pe tine cu Brooke, Gideon mă chemase să mă întâlnesc cu el – ţi-a spus asta? De asta venisem în camera ta în noaptea aia, să vorbesc cu tine despre asta.

— Nu, nu mi-a spus, răspunde Reed, încruntându-se. Ce ţi-a spus?

— Mi-a spus să stau departe de tine. A spus că mă vei răni şi că prea mulţi oameni au fost răniţi deja. Ce voia să spună cu asta?

El ridică din nou din umeri.

— Reed, îl avertizez. Jur că dacă nu-mi spui ce se petrece, *nu* ne împăcăm. Nu mai pot suporta şi alte minciuni. Vorbesc serios.

El expiră extenuat.

— Imediat după moartea mamei, eu şi Gideon ne-am dus pe furiş la o acţiune de strângere de fonduri la care trebuia să meargă tata, dar pe care a lăsat-o baltă. Era prea ocupat pe undeva, cu Steve. Noi ne-am făcut praf.

Mormăi enervată.

— Ce are asta de-a face cu toate astea?

— Voiai să afli ce se petrece cu Gid. Îţi spun.

Reed se încruntă la mine.

— Dinah era la strângerea de fonduri.

— Oh, fac eu, muşcându-mi buza. Căcat, poate că nu vreau să ştiu detaliile, la urma urmei.

— Mda. Se cam ţinea după Gid de ceva timp, aşa că l-a prins când ieşea de la baie şi s-au... ăă, sărutat o vreme.

— Reeeeeeed, îi spun exasperată. De aici ţi-a venit ideea de *O să i-o trag prietenei lui taică-meu*?

Expresia lui vinovată îl trădează.

— Poate, oftează el. În fine, după asta, nu-i mai dădea pace lui Gid. Îl încolţea constant şi făcea comentarii meschine despre cum lui îi plăceau lucrurile coapte, tinere, proaspete.

Nu-mi pot masca dezgustul de pe chip.

— Asta e de-a dreptul scârbos.

— Vorbesc serios. Voia mai mult. Adica era – şi este – obsedată de el la modul serios. După petrecerea aceea, nu avea nicio jenă în încercările de a-l seduce. Mi-a povestit atâtea faze dezgustătoare, nici nu ai vrea s-auzi. Dar s-a îndrăgostit de Savannah şi nu mai voia să aibă de a face cu femeia materialistă a lui Steve. Şi, într-o seară, îl cheamă pe Gideon la ea acasă, spunând că are ceva să-i arate. Taică-meu şi Steve erau plecaţi din oraş; ca de obicei. Gid s-a dus la ea acasă.

Reed face o pauză.

— S-a întors acasă în noaptea aceea şi mi-a spus că se culcase cu Dinah.

— Iacs. *De ce?*

— Pentru că-l şantajase, spune Reed pe un ton categoric.

— Vorbeşti serios? Cu *ce*?

— Poze. Pusese laba pe telefonul lui Gid. Presupun că-l lăsase în bucătărie sau ceva de genul ăsta când s-a dus odată pe la ea. Dinah şi-a băgat nasul şi a găsit pozele pe care şi le trimiteau Sav şi Gid unul altuia.

— Poze obscene?

— Mda.

— Păi şi? întreb eu, încă derutată. Oamenii îşi trimit mereu unii altora poze obscene.

— Dar plătesc pentru asta. Copiii ăştia doi din Raleigh au fost condamnaţi cu şapte capete de acuzare pentru pornografie infantilă când părinţii fetei au aflat că-şi trimiteau mesaje pornografice. Bursa fetei pentru Universitatea North California a fost anulată. Dac-ar fi fost

vorba doar despre beregata lui Gid, probabil i-ar fi zis să se ducă dracului, însă Dinah s-a jurat c-o va târî în toată povestea pe Sav şi chiar că va arăta pozele tuturor din şcoală.

Mă simt şi mai scârbită acum.

— Deci Dinah l-a şantajat să se culce cu ea?

— Ceva de genul. Chestia asta durează de mai mult de un an. El s-a despărţit de Sav, iar ea a fost distrusă.

Mă gândesc la Savannah, care e o fată atât de puternică şi de dură. Zâmbetele îi sunt vagi, iar vorbele ei sunt tăioase. Dacă l-a iubit cu adevărat pe Gideon, probabil că suferinţa prin care trece e îngrozitoare.

— Asta e oribil.

Reed se strâmbă.

— O să mă omoare pentru că ţi-am zis toate astea.

— Mă bucur c-ai făcut-o, îi spun pe un ton asupru. Fiindcă acum putem coace un plan.

— Un plan pentru ce?

— Pentru a-l salva pe Gideon de Dinah. Nu putem permite ca ea să-i facă asta în continuare sau o să-şi piardă minţile.

— Uneori, am senzaţia că asta face parte din ceva plan pe care-l au Brooke şi Dinah. Cum ar fi să ne-nfrângă şi să-i distrugă pe Royali, unul câte unul. Inclusiv pe Steve.

Reed scutură din cap.

— Sună nebuneşte când o spun cu voce tare.

— Chiar crezi că Brooke şi Dinah au pus asta la cale?

— Sunt prietene. Cred că tata i-o trăgea lui Brooke încă dinainte ca mama să moară, dar nu ştiu nimic despre ele. Într-o zi, Steve şi-a făcut apariţia cu Dinah, iar ea purta un inel de logodnă pe deget. Cu toate astea, faptul că s-a însurat cu ea nu l-a potolit.

— Ce altceva mai ştim despre Dinah? Şi unde crezi că păstrează dovezile pe care le are împotriva lui Gid? Crezi că le-a mai arătat cuiva?
— Mă îndoiesc, altfel, Gid ar fi fost arestat de mult.
— Dacă am putea pune mâna pe pozele alea, Dinah nu ar mai avea nimic la mână. Niciun avantaj.
Analizez chestia asta.
— Cum le-am putea găsi? Oare e suficient de proastă, încât să le ţină în penthouse? Suficient de inteligentă încât să facă copii?
— Nu ştiu. Dar e posibil să ai dreptate. Dacă am putea găsi toate chestiile pe care le are împotriva lui şi să scăpăm de ele, ne-am putea elibera de toate astea.
— Şi cum rămâne cu Brooke?
— Brooke, repetă el dezgustat. Avem nevoie de un test de paternitate. Nu înţeleg de ce taică-meu nu cere unul.
— Nici eu.
Îmi rod vârful degetului mare, până când mi-l scoate Reed din gură.
— O să-ţi mănânci degetul cu totul dacă te mai gândeşti la asta. Putem să nu mai vorbim despre Brooke şi Dinah? Măcar puţin.
— De ce?
Privirea îi devine intensă.
— Pentru că putem petrece împreună timpul ăsta în moduri mai plăcute.
— Cum ar fi...
Înainte să apuc să termin propoziţia, mă întoarce spre el şi-şi lipeşte buzele de gâtul meu.
— Aşa, de exemplu, şopteşte.
Suspin adânc.
— Oh... bine.
Degetele lui pricepute găsesc o porţiune de piele dezgolită deasupra taliei şi, dacă o fată mai puternică o fi

putut să-şi reprime fiorul, ei bine, eu n-am putut să-i rezist lui Reed până acum. Pare lipsit de sens să încerc în momentul ăsta. Mai ales că-mi place atât de mult.

Îşi afundă nasul în gâtul meu şi continuă cu mângâierile pe talia mea, ca şi cum ar fi fericit să nu facă nimic altceva pe lume. Şi, un timp, şi pentru mine e singurul lucru de care am nevoie. Las tăcerea să se cufunde în jurul nostru şi mă bucur de simpla atingere. În liniştea asta, realizez că e pentru prima dată în viaţă când am parte de un moment de tăcere împreună cu altcineva.

— Chiar mă ierţi? întreabă el.

Îi mângâi părul negru şi lucios. Când ma uit la statura musculoasă şi la chipul dur al lui Reed, uit uneori că are un suflet la fel de fragil precum al meu. Însă băieţii n-ar trebui să fie emotivi, aşa că-şi maschează sentimentele în spatele seriozităţii, cruzimii sau al comportamentului de căcat.

— Chiar te iert.

— Cu toate că sunt un nesimţit?

— Ai încetat să fii un nesimţit cu mine?

Îl trag de păr un pic mai tare decât e necesar.

Îşi lasă capul în jos, ca şi cum ar spune *Am meritat asta.*

— Încetasem cu asta de mult. Imediat după primul nostru sărut. Nici măcar nu m-am uitat la vreo altă fată de când te-am cunoscut, Ella.

— Bun. Şi dacă mă tratezi ca pe zeiţa care sunt şi nu mă înşeli, atunci da, sunt de acord cu asta.

— Pot fi dificil.

Ceea ce-nseamnă că iubeşte prea profund şi se teme că-l voi lăsa baltă din nou – cum am făcut-o şi înainte, cum a făcut-o mereu mama lui.

— Mda… dar eşti al meu, aşa dificil cum eşti, îi şoptesc.

Râde înăbuşit din cauză că-şi plimbă gura de-a lungul claviculei mele, presărându-mi pieptul cu săruturi moi.

Deodată, simt că dantela fină a sutienului e aspră şi mă zgârie. Mă mişc fără astâmpăr. El se mută mai jos, iar pieptul lui se împinge în moliciunea abdomenului meu, oprindu-se peste locul tensionat dintre picioare.

Degetele mi se împleticesc în părul lui, nu sunt sigură că vreau să-l trag în sus, spre gura mea, sau să-l împing mai jos. Însă Reed are propriile sale planuri. Îmi ridică marginea tricoului, trăgând materialul în sus mult prea încet. Nerăbdătoare, prind tricoul şi mi-l scot pe cap.

Rânjeşte.

— Oare ţi-am mai spus cât de mult îmi place dispoziţia ta nocturnă?

— E confortabil, spun în apărarea mea.

— Aham, murmură el, dar zâmbetul îngâmfat îi rămâne pe chip, în timp ce se trage în spate şi-şi dă jos tricoul de pe el.

Uit replica isteaţă pe care urma să i-o dau şi-i mângâi pieptul.

El închide ochii şi se înfioară. Mâinile îi atârnă de o parte şi de alta a corpului, încordându-se în pumn şi relaxându-se. Aşteptându-mă pe mine? Îmi place asta – că e prins la mine în lesă, până când îi ordon eu să plece.

— Atinge-mă, murmur.

Deschide brusc ochii, iar înflăcărarea din ei mă face să suspin. Mă împinge pe spate şi se năpusteşte asupra pantalonilor mei de yoga, ca şi cum l-ar fi jignit personal. Îmi ridic şoldurile şi împing materialul de spandex în jos, pe picioare, fiindcă nu vreau să existe nimic între noi. Îl vreau cu totul lipit de mine.

Degetele lui se-ntind şi-mi desfac sutienul. Gura lui mă acoperă şi întregul meu corp începe să tremure. Când îmi sărută sfârcul, scot un sunet înecat şi disperat şi-mi înfig degetele în umerii lui.

M-am înşelat. Atingerea lui nu mă potoleşte. Mă face şi mai pasională, mai înflăcărată, mai scăpată de sub control decât am fost vreodată. Şi cu cât se mişcă mai jos, cu atât mă înflăcărez mai mult.

— Reed, gem cu capul dat pe spate.

— Şşşş, spune el. Lasă-mă pe mine.

Să-l las pe el să ce? Să se mişte tot mai în jos, până când umerii lui mă deschid mai tare decât am crezut vreodată că ar fi în regulă? Până când gura lui se află chiar *acolo,* iar limba lui face cele mai uimitoare lucruri acelui loc pulsatil? Să-l las să mă atingă în feluri pe care altădată le consideram ciudate şi stânjenitoare?

El geme de la propria-i plăcere când îl las să mă lucreze în răvăşeala asta nebunească. Îmi arcuiesc spatele, iar degetele de la picioare mi se încovoaie şi strâng de cearşafuri atunci când mă străbate un val de extaz.

Într-un final, se ridică, lăsându-mă în tremure şi suspine. Se întinde pe o parte, lângă mine şi nu-mi scapă forma de cort pe care o fac boxerii lui.

Reed rânjeşte când observă că mă holbez.

— Ignor-o. O să treacă imediat.

Alunec mai aproape.

— De ce-am vrea să o ignorăm?

Se încordează când îmi aşez mâna peste el.

— Voiam ca seara asta să fie despre tine, protestează, dar privirea îi e pătimaşă atunci când îmi las degetele să alunece în boxerii lui.

— Ei bine, poate fi despre amândoi, şoptesc.

Se simte atât de bine în mâna mea şi-mi pot da seama, după pleoapele lui grele şi după respiraţia istovită, că savurează fiecare secundă.

— Ella... spune el, împingându-şi şoldurile în faţă. Futu-i. Mai repede.

Să-i privesc chipul e cel mai senzaţional lucru din lume. Obrajii îi sunt îmbujoraţi, iar ochii înceţoşaţi şi, când îl sărut, limba lui se joacă cu a mea până rămânem amândoi fără aer.

Palpitaţia dintre picioarele mele începe din nou, iar Reed pare s-o simtă, fiindcă degetele lui mă găsesc, după care amândoi încercăm frenetic să ne satisfacem reciproc. Şi funcţionează. Îl strâng mai tare fiindcă, dacă e să-mi pierd controlul, îl fac şi pe el să şi-l piardă. Gura lui e lipită de a mea şi ne mişcăm într-o sincronizare perfectă, lăsându-ne purtaţi într-o stare de fericire extatică.

Capitolul 25

— L-ai văzut pe Reed? întreabă Callum pe cineva în hol.

Sunetul vocii lui atât de aproape de uşa mea mă face să ma ridic brusc în şezut. Un braţ greu mă trage în jos, trimiţându-mă înapoi pe saltea.

— Probabil s-a dus la antrenamentul de fotbal, răspunde Easton.

— Ah, e devreme. N-ar trebui să fii şi tu la antrenament?

— Încerc, dar cineva mă ţine la interogatorii despre unde e frate-meu, se aude răspunsul arţăgos al lui Easton.

Callum mormăie sau râde, una din două. Nu-mi dau seama. Îi zgâlţâi umărul lui Reed până deschide brusc ochii.

— E taică-tău, şoptesc.

Drept răspuns, închide ochii şi-şi freacă obrazul de mâna mea.

Callum vorbeşte din nou.

— Am primit un telefon de la Franklin Auto Body, care spunea că Reed a adus o maşină, dar văd că Rover-ul lui e acolo, afară. Maşina Ellei lipseşte. N-a fugit din nou, nu-i aşa?

În vocea lui remarc o nuanţă tensionată. Mă-ntreb dacă l-am supărat cu discuţia despre bani. Sau dacă crede că el m-a supărat pe *mine* şi de-asta o fi îngrijorat că am plecat.

— Neah, maşina Ellei a trecut printr-un incident neplăcut cu miere şi a fost prea jenată să-ţi spună. A dus-o Reed pentru ea.

— Incident cu miere?

— Da, nu-ţi face griji, tată, spune Easton, după care paşii lor se pierd în depărtare, pe hol.

Arunc un ochi spre ceas, care-mi spune c-ar trebui să-ncep să mă mişc dacă vreau să ajung la timp la brutărie. Lucy mi-a dat o a doua şansă şi n-am de gând sub nicio formă s-o dau din nou în bară. Mă mişc cu greu de sub braţul posesiv al lui Reed şi-mi dau seama că sunt în lenjerie.

Să mă plimb aproape dezbrăcată în faţa lui Reed e, într-un fel, mai ciudat decât să mă dezbrac în faţa unei mulţimi de străini. Găsesc tricoul lui aruncat atârnând pe marginea patului şi-l trag rapid pe mine.

Reed se aşază pe spate, cu mâinile la ceafă. Se uită cu interes sporit cum mă agit prin cameră în timp ce mă pregătesc.

— Nu trebuia să te acoperi din cauza mea, spune pe o voce tărăgănată.

— Nu m-am acoperit de dragul tău. M-am acoperit de dragul meu.

Râde pe o voce răguşită, groasă şi sexy.

— Încă eşti virgină, micuţă Domnişoară Inocentă.

— Nu mă simt tocmai inocentă, mormăi.

— Şi nici nu pari.

Mă aplec în faţa oglinzii mari care atârnă deasupra biroului. Părul îmi arată de-a dreptul sălbatic. De parcă în el s-ar fi cuibărit o familie de animale sălbatice.

— O, Doamne! Aşa arată de fapt părul de după sex? Totuşi, se poate considera păr de după sex dacă n-ai făcut sex?

În spatele meu, Reed se ridică din pat, arătând mult prea bine pentru ora asta matinală. Îmi dă la o parte nişte şuviţe de păr rebel şi mă sărută fierbinte pe gât.

— Eşti superbă şi sexy şi dacă mai rămân aici, virginitatea ta o să zacă pe podea, lângă chiloţeii pe care i-ai purtat ieri.

Apoi îmi trage o palmă puternică la fund şi iese relaxat din camera mea, doar în boxeri. Slavă Domnului, nu e întâmpinat de exclamaţiile îngrozite ale lui Callum.

Cu Reed plecat, îmi netezesc părul la chiuvetă, trag pe mine o pereche de jeanşi, tenişi şi un maiou din dantelă neagră, destul de sexy, pe care obişnuiam să-l port într-un popas pentru tiruri unde lucram înainte să mă găsească Callum.

Când ies, Reed trece pe lângă camera mea. Se opreşte, mă examinează din cap până în picioare şi ridică un deget în aer.

— Ia stai aşa.

Nu mă opresc, fiindcă i-am spus lui Reed de un milion de ori că nu sunt un căţel.

Îl urmez în camera lui, unde-l găsesc scotocind prin dulap.

— Ce faci?

— Caut o uniformă.

Îmi dau ochii peste cap.

— Vineri nu se poartă uniforme.

Vinerea e singura zi în care avem voie să ne abatem de la regulile şcolii privind ţinuta, deşi directorul Beringer

pare să prefere ca toată lumea să poarte ceva prin care să susţină echipa de fotbal în ziua meciului.

— Asta nu-nseamnă c-ar trebui să porţi ceva ce să provoace o revoltă în şcoală.

Reed apare cu o cămaşă albă cu nasturi şi carouri micuţe, albastre.

— Mă gândesc că n-ai accepta să-mi porţi jacheta, nu-i aşa?

Mă strâmb la el. Nu sunt pregătită să declar întregii lumi că m-am împăcat cu Reed Royal. Deja am pe cap suficiente rahaturi de care să mă ocup la şcoală şi nu sunt sigură cum ar putea asta să complice lucrurile.

Reed oftează, dar nu mă contrazice.

Îl las să-mi bage braţele prin cămaşă, apoi îl lovesc cu materialul care atârnă prea lung peste faţă.

— Cum se presupune că ar trebui să pot purta asta?

Imită un cerc cu degetul.

— Fă chestia aia cu mânecile. Rulează-le. Nu se presupune că hainele iubitului sunt la modă?

Faptul că a folosit cuvântul *iubit* mi-a mărit temperatura cu vreo douăzeci de grade, însă nu-l pot lăsa pe Reed să-şi dea seama cât de uşor mă poate emoţiona, pentru că va folosi asta împotriva mea tot timpul.

— Jeanşii iubitului sunt şi, fie, dar numai de data asta, mormăi, suflecând mânecile, ca să îmi pot folosi cât de cât mâinile azi la brutărie fără să mătur făina cu manşetele lui Reed.

Ciugulim nişte mâncare din bucătărie înainte să ieşim.

— Şi ce ai vrea să facem în weekend? întreabă Reed, odată ce pornim spre brutărie.

— Nu vreau să merg la vreo petrecere de la Astor, strâmb eu din nas. Şi ar trebui să facem ceva împreună cu Val, fiindcă Tam e un dobitoc şi nu vreau s-o las singură.

— E o fermă care are un labirint mare şi jocuri de-a aruncarea dovleacului, la care am putea merge.
— Am putea? Adică tu şi fraţii tăi? întreb plină de speranţă.
— Da, noi toţi. O să ne epuizăm testosteronul pe fructele alea şi apoi tu şi cu mine putem merge prin labirint.
— Pari foarte sigur pe tine.
El pufneşte.
— M-am trezit cu zgârieturi pe spate azi-dimineaţă.
— Ba nu! exclam, apoi şuier uimită. Chiar ai? întreb încet, uitându-mă la unghiile mele.
Reed continuă să zâmbească, apoi schimbă în mod inteligent subiectul.
— Şi cum se mai simte Val?
Îmi bag mâinile sub coapse.
— Nu prea bine. Îi e dor de fostul ei iubit.
Mi-aş dori să-şi dea seama cât de bine îi e fără infidelul de Tam, însă nu dau sfaturi cu privire la relaţii. În cabinele de schimb din cluburile de striptease, nu o singură prietenie a fost distrusă atunci când o femeie a încercat să scoată în evidenţă defectele bărbatului prietenei ei.
Deodată, îmi vine un gând în minte. Reed e cu un an mai mare decât mine. La anul, eu încă voi mai fi la Astor Park, iar el va fi plecat. Odată, mi-a spus că ar vrea să pună o distanţă de un ocean între el şi Bayview. Ştiu acum de ce, dar gândul că va fi atât de departe îmi face stomacul să mi se chircească.
— Eu va trebui să-mi fac griji în ceea ce te priveşte când pleci la facultate? întreb cu nervozitate.
— Nu.
Se întinde şi-mi aşază o mână pe genunchi, strângându-mi-l ca să mă liniştească.
— Băiatul lui Val vrea să încerce o groază de chestii diferite, dar eu deja...

Se opreşte şi-şi caută cuvintele potrivite.

— Nu vreau să sune nasol cu privire la taică-tău, dar Steve putea să aibă orice femeie din lumea asta şi nimic din chestiile astea nu l-a făcut fericit. Nu am nevoie să mă culc cu fete la întâmplare ca să-mi dau seama de ceea ce-mi doresc cu adevărat.

Vorbele lui, Doamne, vorbele lui sunt ca razele de soare, făcându-mă să mă topesc dulce, prin toţi porii. Deodată, mă rog să nu fi făcut o greşeală dându-i o a doua şansă. Dacă mă răneşte din nou, nu cred că voi putea face faţă.

Reed opreşte în faţa brutăriei şi se apleacă să-mi cuprindă ceafa cu mâna lui. Înainte să apuc să protestez, îmi dă un sărut apăsat şi posesiv pe buze.

— Ne vedem în parcare, îmi mârâie peste buze.

Nu aşteaptă să-i răspund, ci porneşte grăbit spre antrenament. Îmi trag o palmă în minte pentru că m-a încântat comportamentul ăsta brutal, dar nu-mi pot şterge zâmbetul de pe chip atunci când intru în brutărie.

Dimineaţa trece repejor. Credeam că va trece îngrozitor de greu în timp ce dădeam cu mopul şi-mi lipsea compania lui Reed, dar în loc de asta, mă simt plină de energie. Poate că ăsta e efectul unui aproape-sex bun. Mă întreb cum mă voi simţi după ce merg până la capăt. Ca un supererou? Ca şi cum aş putea să sar peste clădiri înalte dintr-un singur salt şi cu o singură mână să prind avioanele de pe cer?

Faptul că am găsit o pereche de chiloţi purtaţi în vestiar nici măcar nu mă deranjează. Adică va trebui să-ncep să port mănuşi de cauciuc peste tot, dar nici măcar tartorii mei de la Astor Park nu mă pot doborî în momentul ăsta.

— Ţi-ai tras-o aseara? mă chestionează Val mai târziu, când aşezăm pe masă tăvile cu mâncarea de prânz.

Am un semn pe frunte sau ce?

— De ce? Ce observi?

— Ai faţa asta bolnavă de fericire pe care o au oamenii care fac sex constant şi bine.

Se trânteşte scârbită pe scaun.

— Nu mi-am tras-o aseară, îi dau cuvântul.

— Ceva ai făcut.

Mă inspectează cu atenţie, ca şi cum ar exista urme ale degetelor lui Reed pe faţa mea.

— Cu el?

Face semn din cap în direcţia casieriţei, unde Reed îşi plăteşte prânzul. Probabil faţa mea m-a dat de gol, pentru că ea oftează.

— Ai făcut-o. L-ai primit înapoi. *De ce?*

Simt înţepături pe şira spinării. De regulă, Val nu mă judecă, dar în momentul ăsta dezaprobarea îi poate fi citită pe chip.

— Ce, nu mai vrei să fii prietena mea acum? spun sarcastic.

Expresia de pe chip i se înmoaie.

— Nu! Normal că nu. Dar nu-nţeleg. Ai spus că nu l-ai putea ierta.

— Presupun că m-am înşelat, oftez. Îl iubesc, Val. Poate că asta mă face cea mai proastă fată de pe faţa planetei, dar chiar vreau să încerc să fac lucrurile cum trebuie cu el. Îmi e... dor de el.

Scoate un sunet de frustrare.

— Şi mie mi-e dor de Tam, uite ce tâmpenii am făcut serile trecute, şi pentru ce? Nu putem să ne împăcăm cu dobitocii ăştia fiindcă n-o să ne putem privi în oglindă.

— Ştiu, şi crede-mă, dacă eram în locul tău, şi eu m-aş fi revoltat.

Îmi rod colţul buzei. Nu pot să-i dezvălui întocmai problemele lui Reed, fiindcă sunt personale, dar aş vrea ca Val să-nţeleagă. Singurul motiv pentru care pune presiune pe mine e că-i pasă, ceea ce apreciez cu adevărat.

— Dar care-i faza? E atât de bun la milogeală?

De ce l-am iertat pe Reed? Nu pentru că avea o poveste tristă şi că m-a făcut să mă simt bine, fiindcă alea nu sunt motive să fii cu cineva care s-a purtat cu o fată aşa cum s-a purtat Reed cu mine.

Relaţia mea cu el e... complicată. Nici măcar eu nu îi găsesc întotdeauna sensul. Tot ce ştiu e că-l înţeleg la un nivel mai profund, că pierderea lui se reflectă în pierderea mea. Că fericirea lui o stârneşte pe a mea. Că efortul lui de a găsi sensul lumii ăsteia nebune îmi e la fel de familiar cum mi-e propria piele.

Cu grijă, încerc să-i explic toate lucrurile astea lui Val.

— L-am primit înapoi fiindcă nu ştiu dacă e cineva pe care să-l înţeleg mai bine sau care să mă-nţeleagă pe mine în acelaşi mod. Tu nu ştii asta, dar la vreo două săptămâni după ce am ajuns aici, am avut o cădere nervoasă din cauza lui Reed şi am început să-l pocnesc în maşină.

Buzele lui Val zvâcnesc.

— Serios?

Mă bucur s-o văd zâmbind. Prietenia cu Val e la fel de importantă pentru mine ca toate lucrurile care se întâmplă în perioada asta.

— Serios. Mă ţinea la distanţă cu o mână în timp ce conducea spre casă. Şi chiar şi când a spus că mă urăşte, tot mă ducea la şcoală în fiecare zi. Nu ştiu cum să explic, am senzaţia că suntem la fel. În unele zile sunt plângăcioasă din cauza hormonilor şi în unele zile el e un dobitoc, dar suntem făcuţi din acelaşi aluat şi din aceleaşi emoţii nenorocite.

— Ai încercat măcar să vezi cum ar fi vreun alt tip?

— Nu. Şi chiar dacă aş încerca, n-ar merge. N-ar fi... Reed.

Ea oftează, dar e un sunet al acceptării.

— N-am să pretind că înţeleg, însă, după seara trecută, eu am decis să merg mai departe.

— Poate ai vrea să aştepţi până-ţi trece vânătaia. Cum le-ai explicat asta alor tăi?
— Le-am spus că m-am lovit de o uşă. Ceea ce e oarecum adevărat, atât că uşa era, de fapt, faţa unei fete.
— Mergem la meci diseară?
Bate cu degetele în castronul vegetarian cu quinoa.
— Nu ştiu. Cred că am terminat-o cu tipii de la Astor.
— Ce zici de bunăciunea care stă lângă Easton? întreb.
Trage cu ochiul peste umărul meu.
— Liam Hunter?
— Pare... înflăcărat.
— Este înflăcărat. Şi probabil în topul listei mele de tipi pe care ar trebui să-i evit. E ca Tam. Un băiat sărac cu o grămadă de complexe, care vrea să aibă succes. M-ar folosi ca pe un şerveţel şi m-ar arunca la o parte.
Îşi deschide sticla de apă.
— Ce-mi trebuie mie e un băiat bogat, pentru că n-am nevoie să mă ataşez de oameni, ci de lucruri. Dacă ei nu ţin la mine, nu voi ţine nici eu la ei.
Încep să-i explic că nu aşa funcţionează lucrurile, că te poţi îndrăgosti de oameni care nu te suportă. Cum e cazul meu şi al lui Reed. M-am îndrăgostit de el în perioada în care el mă respingea şi mă trata îngrozitor. Am continuat să-l iubesc, deşi am aflat câteva lucruri destul de nasoale.
Dar Val nu mă aude. Încă e prinsă în suferinţa ei, iar asta e singura voce din capul ei în momentul de faţă.
— Dacă ai nevoie de un tip bogat de care să te foloseşti, mă bag.
Ne întoarcem amândouă şi-l surprindem pe Wade la masa noastră.
Val îl măsoară cu o privire glacială. Îmi dau seama că-i place ceea ce vede, dar nu e ceva surprinzător. Wade arată bine.
— Dacă te-aş folosi, ar trebui să stai departe de alte fete.

— Ce vrei să spui? întreabă el, părând sincer confuz.

Fidelitatea e, în mod evident, un concept străin pentru Wade.

— Ce vrea ea să spună e că, în timp ce vă folosiţi reciproc, n-ai voie să faci şi alte lucruri în afara relaţiei ăsteia de prietenie cu beneficii, îi explic.

Se încruntă.

— Dar...

Val i-o taie.

— Las-o baltă, Wade. Ţi-aş face nişte chestii de ţi-ai pierde minţile, iar apoi nu ai mai putea să te simţi bine niciodată, fiindcă le-ai compara pe toate celelalte fete cu mine, iar ele ar pierde în faţa mea.

El rămâne cu gura căscată.

Zâmbesc larg, fiindcă e pentru prima oară când cineva reuşeşte să aibă o atitudine superioară în faţa lui Wade.

— Ştie să facă nişte chestii, îi confirm chiar dacă nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşte.

— Ştii să faci nişte chestii, spune el pe o voce răguşită.

Val dă din cap aprobator.

— Ştiu.

Wade se lasă să cadă într-un genunchi.

— Oh, scumpă domniţă. Rogu-te, lasă-mă să-mi introduc mădularul în peştera plăcerilor tale şi să te duc pe culmile pe care numai nemuritorii le cunosc.

Val se ridică şi-şi ia tava.

— Dacă aşa ştii tu să vorbeşti pervers, mai ai multe de învăţat. Haide cu mine.

Şi pleacă.

Wade se întoarce spre mine şi spune, aproape muţeşte, cu o bucurie copilărească:

— Vorbeşte măscări.

Înalţ din umeri şi ridic mâinile în aer, iar el fuge după Val. Fuge la propriu.

— Îmi doresc să ştiu despre ce era vorba? întreabă Reed, aşezându-şi tava lângă a mea.
— Nu prea cred. Sincer, nici nu sunt sigură că ţi-aş putea explica dacă m-ai întreba.

Capitolul 26

La meciul de fotbal, toată lumea pare să-l cunoască pe Callum Royal. Sau, cel puţin, toţi vor să pară că-l cunosc. Oamenii din tribune se ridică în picioare şi-i fac cu mâna. Unii îl opresc la baza băncilor în aer liber, înainte să găsim nişte locuri neocupate. Strânge câteva mâini. Mai mulţi fac comentarii cu privire la pierderea lui, ceea ce mi se pare destul de nepoliticos. Soţia lui Callum a murit acum doi ani. De ce să aduci asta în discuţie? Dar Callum zâmbeşte şi le mulţumeşte tuturor că s-au gândit la el şi la familia lui. Durează treizeci de minute până să urcăm treptele tribunei şi să găsim locuri în zona pentru părinţi.
— Eşti sigură că nu vrei să stai cu prietenii tăi?
Face cu mâna spre centrul tribunei, care e aranjat în culorile albastru şi auriu, alternativ. Se uită cruciş.
— Toate fetele cu jacheta echipei sunt acolo, jos.
Umerii îmi tresar sub jacheta lui Reed. N-am purtat-o la şcoală, ceea ce l-a enervat pe Reed, însă o port acum. M-am gândit că, dacă o port în timp ce stau lângă Callum, jacheta e dovada că susţin familia, nu pe Reed, în mod personal. Callum poartă jacheta lui Easton şi pare să-i vină destul de bine. Eu înot în a mea.
— Neah, mi-e bine. Trebuie să ocupăm un loc pentru Val, îi amintesc.

Dar şi dacă nu ar veni Val, tot aş prefera să stau departe de „prietenii” mei. Astor Park mi se pare în întregime o adunătură de dobitoci. Dulapul meu a fost blocat zilele trecute şi nu l-am putut deschide la timp, încât să ajung la oră. Noroc că profesorul a acceptat motivul pentru care întârziasem. La ora de educaţia fizică de săptămâna asta, mi-a dispărut lenjeria intimă şi a trebuit să umblu fără chiloţi pe mine pentru tot restul zilei.

Am făcut greşeala de a-i spune asta lui Reed, care m-a târât în cabinetul de muzică „să vadă cu ochii lui” asta. Ceea ce m-a făcut să întârzii la ora de bio, iar Easton, care e cu mine în clasă, şi-a dat seama şi m-a tachinat fără milă.

— Tu ai jucat fotbal în liceu, Callum? îl întreb, în timp ce ne uităm la jucătorii care-şi fac încălzirea, ridicând ciudat piciorul la unison.

— Da. Eram extremă.

Pufnesc. Termenii din fotbal sunt aproape perverşi.

Callum face cu ochiul, ca şi cum ar şti exact la ce mă gândesc.

— Iar tatăl tău juca în aceeaşi poziţie ca Reed. Defensivă.

— Ştiai că mama avea şaisprezece ani când l-a întâlnit pe Steve?

Mă gândeam recent la diferenţa de vârstă şi am fost puţin oripilată. Callum are patruzeci şi ceva de ani, iar ei doi au mers împreună la şcoală, ceea ce înseamnă că Steve ar fi avut cam aceeaşi vârstă. Mama avea şaptesprezece ani când m-a născut pe mine. Şaisprezece când a rămas gravidă. Deci presupun că Steve era un mârlan chiar şi atunci. Şi totuşi, nimic din lucrurile astea nu mă face să mă bucur că e mort.

— Nu m-am gândit niciodată la asta, dar ai dreptate.

Callum îmi aruncă o privire stânjenită.

— Fetele care dansează la bară... e greu să-ţi dai seama ce vârstă au.

Îmi dau ochii peste cap.

— Callum, eu aveam cincisprezece şi dansam în cluburile de striptease. Ştiu că e greu să faci diferenţa. E doar o chestie care mi-a trecut prin minte.

— Steve n-ar fi profitat de o femeie. Nu era genul.

— Niciodată n-am spus asta. Mama n-a avut niciun cuvânt rău de spus despre donatorul meu de spermă.

Callum face o grimasă.

— Îmi doresc să-l fi cunoscut şi tu. Era un om bun.

Îşi pocneşte degetele.

— Ar trebui să organizăm o întâlnire cu vechii noştri colegi de la SEAL. Nu cunoşti cu adevărat un om până nu dormi cu el într-o viziună din deşert timp de şapte zile.

— Asta sună de-a dreptul groaznic, zic şi strâmb din nas. Cred c-o să aleg să mă duc la cumpărături, Alex.

El râde.

— Mi se pare cinstit. Oh, uite-o pe Valerie.

Se ridică şi-i face semn lui Val să ni se alăture.

Ea e toată numai zâmbete când îşi ocupă locul lângă mine.

— Hei, fato, ce faci?

— Oh, ce bine, ai venit să mă salvezi de poveştile de război – la propriu – ale lui Callum.

Văzând privirea nelămurită a lui Val, Callum îi explică:

— Îi spuneam Ellei că trebuie să-i cunoască pe câţiva dintre foştii colegi de marină ai tatălui ei.

— Ahh. L-am întâlnit odată pe Steve. Ţi-am spus asta oare?

— Nu, când? întreb curioasă.

— La Ceremonia Autumnală de anul trecut.

Se apleacă pe lângă mine să se uite la Callum.

— Ţii minte? I-aţi adus pe băieţi cu elicopterul.

Rămân cu gura căscată.

— Pe bune? Un elicopter?

Callum râde în hohote.

— Uitasem. Dap. Testam noul model, iar Steve voia să-l încercăm. I-am luat pe băieţi şi pe partenerele lor şi i-am dus în zbor spre coastă şi înapoi în jos timp de vreo oră, după care am aterizat pe terenurile şcolii. Beringer era să facă infarct. A trebuit să bag în fundul şcolii o donaţie pentru decoraţiuni, spune el, rânjind larg. A meritat.

— Şşşşt. Nu-i de mirare că fetele se calcă în picioare să iasă cu Royalii.

— Ella, spune Callum mimând o privire rănită, fiii mei sunt întruchiparea virilităţii. Caracterul lor e cel care le atrage pe femei, nu portmoneul.

— Continuă să-ţi spui asta.

Cineva îl acaparează pe Callum înainte să apuce să-mi răspundă. În timp ce se apleacă în cealaltă direcţie, Val mă înghionteşte.

— Deci toată lumea e din nou o familie mare şi fericită la palatul Royal?

— Nu ştiu. Pare că ne înţelegem bine?

— E pentru prima dată când Callum Royal vine la un meci de-al fiilor săi de când a murit Maria, remarcă ea. Nu se poate ca eu să fiu singura care a observat. Cam toată lumea vă priveşte diferit.

— În ce fel?

Studiez mulţimea, dar dincolo de privirile insistente pe care trebuie să le suport de obicei, nu văd nimic diferit.

— Că vă comportaţi atât de natural unul cu celălalt. El, în mod evident, te place, şi nu în felul acela scârbos în care bârfesc oamenii c-o face. Dar tu râzi, iar el e destul de vorbăreţ. E diferit. Callum are statut şi mulţi adulţi îşi doresc confirmare din partea lui.

— Sau acces la conturile lui bancare.

Ridică din umeri.

— Aceeaşi chestie. Poate o să fie de ajutor la şcoală. Dacă părinţii nesimţiţilor ăstora ar şti că pupila lui Callum Royal e tratată cu lipsă de respect, mulţi bani de buzunar ar fi suspendaţi.

— Deja se potoleşte treaba, recunosc. Cel mai rău lucru de săptămâna asta a fost că-mi lipsea lenjeria intimă.

— Mda, am auzit că asta a fost o mare problemă pentru tine.

Îşi dă ochii peste cap.

— Poate ar trebui să îl cauţi pe răufăcător mai aproape de casă.

Rânjesc.

— Reed nu trebuie să-mi fure hainele ca să-şi poată pune mâinile pe mine.

— Eşti dezgustătoare, spune ea, în mod evident afectată.

— Iar tu ai rămas în continuare cea mai tare fiinţă care a trecut prin patul meu, o asigur. Cum stau lucrurile pe terenul lui Hiro?

— Nu ştiu. E sexy şi are tot ce-i trebuie, dar nu prea mă excită.

— Şi Wade?

După spusele lui Val, azi au chiulit de la a patra oră şi s-au giugiulit într-o debara, dar nu mi-a dat mai multe detalii cu privire la asta.

— E prea experimentat. Tot ce-i iese pe gură e totalmente neserios. Adică nu ştiu ce ar face dacă o fată i-ar spune că-l iubeşte. Ar putea fi pentru el cel mai oribil coşmar. Aşa cum ar fi pentru noi păianjenii târâindu-ni-se în gură – mă cutremur – pentru el sunt armate întregi de fete care s-ar ridica şi ar spune *Wade, te iubim. Haide să avem o relaţie serioasă.* Pun pariu că se trezeşte în toiul nopţii, transpirat de spaimă.

— Te-ai gândit ceva la chestia asta.

— Mai bine, decât să-mi tot stea mintea la Tam.
— Corect.
Lumea din tribune se ridică la unison când fanfara începe să cânte imnul naţional, întrerupându-ne conversaţia. Callum se ridică lângă mine, în postură de drepţi. Presupun că unele obiceiuri nu mor niciodată. Val e în dreapta mea. Bărbatul meu e pe teren. Pe spate, am cuvântul Royal scris pe jacheta împrumutată.
Niciodată nu m-am mai simţit atât de acceptată ca acum. E ciudat şi minunat şi nu pot să nu zâmbesc. Meciul e un succes zdrobitor şi, odată ce se termină, tot ce se discută e faptul că se apropie vertiginos meciurile din playoff.
În drum spre ieşire, Callum se opreşte la al doilea şir de bănci şi se întinde printre câţiva oameni ca să-l bată pe umăr pe un individ subţire.
— Mark, ce mai faci? spune Callum politicos.
Umerii îmi sunt cuprinşi de încordare la auzul tonului rece al lui Callum.
— Ai putea coborî un minut? Voiam să vorbesc puţin cu tine.
Nu e o rugăminte, ci un ordin. Toată lumea din jurul nostru îşi dă seama de asta, fiindcă întregul rând se ridică în picioare să-i facă loc lui Mark.
— E unchiul meu, îmi şopteşte Val la ureche.
Nu i-am cunoscut pe părinţii lui Jordan până acum, iar Callum nu ne face cunoştinţă. În schimb, ţine braţul ridicat, ca pe o baricadă, forţându-l pe Mark să coboare în faţa noastră. Mark se opreşte la baza tribunelor, dar ceva de pe chipul lui Callum îl face să se răsucească valvârtej şi să se îndrepte rapid spre scările care duc la teren.
— Ce se petrece? mormăi din colţul gurii.

Val îmi aruncă o privire derutată. Din moment ce Callum nu mi-a spus să dispar, merg după el, cu Val pe urmele mele.

— Gata, e suficientă distanţa spune Callum, când ne aflăm la vreo cinci metri de tribune.

— Despre ce e vorba, Royal?

Callum se întinde prin spatele lui şi reuşeşte să mă prindă de talie fără ca nici măcar să se uite ce face. Mă trage în faţă.

— Nu cred c-ai întâlnit-o până acum pe noua mea pupilă. Ella Harper. E fiica lui Steve.

Domnul Carrington se face palid la faţă, însă îmi întinde mâna. Confuză, i-o strâng.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, Ella.

— Şi mie, domnule. Sunt prietenă cu Val.

O trag spre mine cam cum m-a tras şi pe mine Callum lângă el.

Val gesticulează vag din mână.

— Bună, unchiule Mark.

— Salut, Val.

— E drăguţ, nu-i aşa? remarcă Callum. Pupila mea şi a ta – prietene?

Mark dă din cap şovăitor.

— Da, e bine să ai prieteni.

Val mă ia de mână.

— Ella e foarte importantă pentru mine şi familia mea şi mă bucur că a fost primită cu braţele deschise în comunitatea de la Astor Park. M-ar deranja profund să aud că a fost prost tratată, în orice mod. Sunt convins că nu ai susţine o asemenea atitudine, nu-i aşa, Mark?

— Desigur că nu.

— Fiica ta e destul de populară la Astor, nu-i aşa?

Tonul lui Callum e atât de calm, ca şi cum ar discuta despre vreme, dar e ceva în cuvintele lui care-l face pe Mark să pălească.

— Jordan are mulţi prieteni.

— Bun. Ştiu că atitudinea ei prietenoasă ajunge până la Ella, exact aşa cum bunăvoinţa mea ajunge până la familia ta.

Mark îşi drege vocea.

— N-am nicio îndoială că Ella a fost acceptată pe deplin în grupul fiicei mele.

— Nici eu, Carrington. Nici eu. Poţi merge după familia ta acum.

Callum îi aruncă lui Mark o privire expeditivă şi se întoarce spre mine.

— Fetelor, de ce nu mergeţi voi să-i căutaţi pe băieţi cât îi spun eu lui Durand să aducă maşina?

— Ă, sigur, spun scurt, însă, din momentul în care se îndepărtează, simt nevoia să aflu exact ce ştie, aşa că mă desprind de Val şi fug după el. Callum, stai aşa.

El mă aşteaptă.

— Da?

— De ce ai făcut asta?

Mă priveşte neîngăduitor.

— Niciodată n-am fost primul care să afle ce se petrece. Am lăsat asta în seama Mariei, dar întotdeauna îmi dau seama, în cele din urmă. Deci aflu că maşina ta lipseşte de o săptămână pentru că cineva a îmbăiat-o în miere şi aflu că Reed şi East se bat în weekenduri de-ai naibii ce sunt şi mai aflu că tu nu porţi asta doar de dragul spiritului şcolii.

Ia între degete manşeta jachetei lui Reed, apoi îi dă drumul şi, cu un zâmbet strâmb, mă răsuceşte spre teren.

— Du-te şi găseşte-i pe băieţii noştri, dragă, şi ne vedem cu toţii acasă. Nu întârzia şi rămâi aproape de fraţii tăi.

Apoi se opreşte şi oftează.

— Mă rog, presupun că nu sunt fraţii tăi de-adevăratelea, nu-i aşa?

Doamne, sper că nu sunt. Cu mintea învolburată, merg înapoi la Val.

— Mi se pare mie sau Callum tocmai l-a ameninţat pe unchiul Mark? mă întreabă confuză.

— Aşa cred.

— I-ai spus despre maşină?

Scutur din cap.

— Nu, mi-era prea ruşine. S-a ocupat Reed de asta în locul meu. Am primit-o înapoi ieri.

— Callum sigur ştie ceva.

— În mod evident. Dar crezi că discuţia cu unchiul tău va schimba ceva cu adevărat?

— Sigur. Unchiul Mark i-ar putea tăia banii de cheltuială lui Jordan. Dacă ar simţi că afacerile îi sunt puse în pericol de faptele ei? Ar pedepsi-o rău de tot.

— Aham. O să vedem.

Încă nu sunt pe deplin convinsă.

Val mă strânge de mână.

— Presupun că va trebui să-ţi ascunzi singură lenjeria de acum după ora de sport.

Scot limba la ea.

— Cine spune că port lenjerie?

— Vă rog să-mi spuneţi că urmează să vă sărutaţi, ne întrerupe Easton.

Când ne uităm la el, rânjeşte larg.

— Dacă am face-o, n-ar fi pentru tine, îi răspund.

— Oh, nu-mi pasă. Nu vreau decât să privesc. Preferabil când suntem într-un loc mai intim, dar cu mai multă lumină şi mai puţine haine.

— Trebuie să ai optişpe ani sau mai mult pentru spectacolul ăla, îl tachinează Val.

— În cazul ăsta, ştiu ce vreau de ziua mea. E în aprilie. Puteţi începe să plănuiţi de pe acum. Sunt un pasionat al costumelor de menajeră sexy.

— Halloweenul a trecut, frate, spune Reed, venind spre noi.

Se apleacă şi-mi dă un sărut scurt pe obraz.

— Care-s planurile?

Easton dă din picior nerăbdător.

— Orice am decide, haideţi s-o facem rapid. M-am săturat să stau pe aici.

Eu şi Reed schimbăm priviri îngrijorate.

— Abia ai terminat de jucat fotbal, îi amintesc lui Easton.

— Exact. Sunt plin de adrenalină şi am nevoie s-o epuizez. Viciile mele preferate sunt sexul, alcoolul, pastilele.

Se uită cu subînţeles în direcţia lui Val.

Ea râde şi ridică o mână.

— Nu mă bag. Nu cred că bietul meu corp ar putea suporta bubuiturile pe care ai tu nevoie să le dai. Totuşi, hai să mergem să-ţi căutăm pe cineva. O să fiu ghidul tău spiritual pe ţărmurile stâncoase ale combinaţiilor din liceu.

— Îmi las trupul tandru pe mâinile tale.

Easton cuprinde cu braţul umerii lui Val.

— Voi doi trebuie să vă purtaţi singuri de grijă, ne strigă el.

Ridic o sprânceană.

— Resturi de adrenalină?

Reed face cu ochiul.

— Asta e destul de adevărat.

— Eu nu prea am chef de petrecere.

Un zâmbet poznaş i se aşterne pe chip.

— Da? Am eu câteva idei despre cum am putea sărbători după meci. Vrei să le auzi?

Îi surâd înapoi.

— Cred că vreau.

Capitolul 27

Reed

O aduc pe Ella la plajă. Una dintre chestiile pe care le-am adorat mereu la casa noastră e faptul că se află atât de aproape de ocean. Plaja nu e mare – nu are mai mult de cincisprezece metri în lungime şi trei în lăţime înainte ca valurile să inunde nisipul de pe mal, iar formaţiunile stâncoase din celălalt capăt creează un perete natural către partea din spate a peluzei, spre mal.

Şi totuşi, e a noastră – calmă, liniştită şi, cel mai important, privată.

Aştern pe jos o pătură grea de lână, o cuvertură pe deasupra şi restul proviziilor mele.

— Ia loc cât aprind eu focul.

Se descalţă la marginea păturii înainte să se aşeze. Observ în treacăt unghiile vopsite cu ojă neagră, înainte să se aşeze turceşte.

Întotdeauna e o grămăjoară de lemne pe stânci şi nu-mi ia mult timp până să fac un foc, suficient cât să ne dea puţină lumină și căldură. Nu vreau să-i fie frig iubitei mele.

— E al naibii de sexy să te văd cum faci focul, comentează ea, în timp ce caut printre lemnele uscate după cele mai bune bucăţi.

Mă întorc şi rânjesc spre ea.

— Tipii îndemânatici sunt ca pornografia pentru gagici. Îţi place că ştiu să fac chestii.

— Dacă eram o femeie din perioada preistorică, cu siguranţă te-aş fi tras acum spre vizuina mea, aprobă ea.

— Aşa funcţiona pe atunci? Bărbaţii făceau focul şi femeile veneau, îl agăţau pe tipul cu cele mai bune crengi şi făceau sex cu el?

— Dap, dar i-am lăsat pe bărbaţi să scrie poveştile, fiindcă egourile lor fragile aveau nevoie de un impuls.

Mai arunc un buştean în foc să ne ţină de cald şi mă aşez lângă ea pe pătură. Îmi trage cuvertura peste picioare şi mă întind lângă ea. Un timp, privim focul cum dansează şi ascultăm cum trosneşte iasca, rupându-se sub puterea căldurii. E atât de simplă plăcerea apropierii noastre. Oceanul e vast, cerul e nesfârşit, eu şi Ella suntem împreună. În sfârşit.

Picioarele ei se odihnesc lângă coapsele mele acoperite de jeanşi. Braţul mi-e încolăcit după forma spatelui ei, iar mâna mea îi cuprinde funduleţul drăguţ. Aş vrea să-şi poarte uniforma ca să-mi pot strecura mână pe dedesubt, până când nu găsesc nimic altceva în afară de piele dezgolită şi căldură, şi moliciune.

— Îţi mulţumesc că mi-ai obţinut slujba înapoi, spune ea într-un final.

— Ce te face să crezi că am fost eu?

Îmi aruncă o privire ironică.

— Cine altcineva putea fi?

Zâmbesc ruşinat.

— Vorbesc serios, Reed. Mulţumesc.

Îmi trag mâna cu care explorez şi o aşez sub cap. Dacă vrea să vorbim, o să vorbim. Adică o să mi se sufoce scula în pantaloni, dar merită, dacă asta înseamnă că ea o să rămână prin preajmă.

— Măcar atât puteam face. E vina mea că ai pierdut-o de la bun început.

— Nu tocmai, dar apreciez că tu crezi asta.

Mâna ei îmi freacă dintr-odată coapsa.

Închid ochii. Atingerea asta trebuie să fie un gest de încurajare. Sunt sigur, dar alţi câţiva centimetri mai în stânga şi-mi dau drumul. Inspir adânc şi încet de câteva ori.

— Fazele de la şcoală nu mai sunt la fel de nasoale ca înainte. M-ai ajutat şi cu asta? întreabă ea.

Mâna ei s-a mutat mai sus, iar acum îşi plimbă un deget pe cusătura dintr-o parte a cămăşii mele cu mâneci lungi.

Vrea cu tot înadinsul să mă înnebunească? Întorc capul s-o privesc, dar ea se uită la apă.

Mă întorc din nou pe spate şi mă concentrez să găsesc pe cer Ursa Mare, în loc să mă gândesc cât de mult mi-ar plăcea ca degetele ei să-mi dea cămaşa la o parte şi să se plimbe peste abdomenul meu.

— Nu îndeajuns, îi recunosc. Am discutat cu Wade şi cu câţiva alţi băieţi. Le-am spus că vreau să ştiu dacă se petrece ceva, dar ştim bine amândoi că Jordan se află în spatele căcaturilor ăstora. Dacă era un tip, l-aş fi scos în parcare şi i-aş fi pocnit faţa până îşi scuipa dinţii.

— Asta e o imagine de nepreţuit.

Pufnesc.

— Ai prefera să-l duc la mall să ne cumpărăm brăţări ale prieteniei?

— Nu ştiu. Rezolvi ceva cu violenţa? De exemplu, l-ai lovit pe Daniel şi ai făcut să fie umilit, dar el nu pleacă. Nici măcar nu pare… jenat.

Degetele ei plimbăreţe alunecă mai jos, pe muchia cu tivul cămăşii mele.

— E un rol, îi spun. Se pricepe să pretindă că totul e în regulă, dar a fost dat afară din echipa de lacrosse, iar candidatura lui pentru preşedinţia consiliului elevilor s-a dus naibii.

Mă încrunt.

— Şi nu e îndeajuns.
— Totuşi, e un început.
Ella se-ntinde să îmi mângâie braţul, iar atingerea aceea inocentă mă înflăcărează pe sub piele, o văpaie care e mai fierbinte decât cea din nisip, aflată la doi metri distanţă.
— Că tot veni vorba de Jordan, taică-tău l-a ameninţat pe taică-său în seara asta la meci.
— Serios? zic şi nu-mi pot ascunde surprinderea.
Ea aprobă din cap.
— A spus ceva de genul că nu i-ar plăcea să ştie că eu am păţit ceva care să le afecteze relaţia de afaceri.
— Foarte bine a făcut bătrânul. Nu realizasem că are latura asta. Nici măcar că ştie ce se petrece la Astor.
— Cred că ştie mai mult decât lasă să se vadă. A sugerat şi că ştie despre noi doi.
Zâmbesc larg.
— Ce-i cu noi doi?
— Că poate faptul că-ţi purtam jacheta are o anumită semnificaţie.
Îi folosesc părul ca scuză pentru a o atinge, dându-i câteva şuviţe după ureche.
— Ştiu ce înseamnă pentru mine. Vrei să-mi spui ce înseamnă pentru tine?
Mă apucă de încheietură şi-şi lipeşte buzele de palma mea. Le simt ca pe un semn. Semnul ei. Vreau să-mi închid pumnul în jurul acestei urme şi s-o păstrez.
— Înseamnă că toate fetele alea trebuie să se dea la o parte. Eşti al meu.
Îşi ridică ochii strălucitori ca să-i întâlnească pe ai mei.
— Tu urmezi.
Din nou, trebuie să iau o gură de aer. De data asta o fac pentru că mi s-a urcat inima în gât.

— Înseamnă că toţi ceilalţi băieţi trebuie să facă un pas în spate. Eşti a mea. Las naibii răbdarea şi o aşez la mine în poală.

— Vreau să îţi rezolv toate problemele. Vreau s-o fac pe Jordan să plece. Vreau s-o şterg pe Brooke din vieţile noastre. Vreau ca totul să fie perfect şi strălucitor, şi frumos pentru tine.

— De când eşti atât de romantic? mă tachinează ea.

— De când te-am întâlnit pe tine.

Doamne. Dacă vreun prieten de-al meu ar fi în preajmă, ar începe să caute prin toată ţara după ceea ce am pierdut dintre picioare. Dar nu-mi pasă. Cred fiecare cuvânt pe care-l spun.

Ella îmi ia capul în braţele ei.

— Ei bine, nu am nevoie de aşa ceva de la tine, îmi şopteşte, iar buzele ei sunt la câţiva centimetri distanţă de ale mele.

— Voi face orice. Spune-mi de ce ai nevoie.

— De tine. Doar de tine. Mereu a fost vorba doar despre tine.

Mă sărută. Buzele ei se lipesc moale de ale mele, pecetluind promisiunea pe care mi-a făcut-o. Că e a mea şi că mereu a fost a mea. Încă dinainte să ne întâlnim, a fost a mea şi eu am fost al ei. M-am împotrivit prea mult timp, dar acum renunţ. Sunt cu totul al ei.

O sărut înapoi, culcând-o pe pătură ca să-i pot simţi întregul trup sub mine. La început e ceva inocent. Nu-i smulg tricoul şi nici nu-i bag mâna în pantaloni, chiar dacă-mi doresc să fac şi una, şi alta. Ne sărutăm doar până când încep s-o simt tot mai agitată sub mine.

Picioarele ei se despart şi mă aşez între ele, apăsându-mi erecţia de moliciunea ei primitoare. Mâinile ei îmi părăsesc capul şi-mi caută pe sub tricou. Îmi întind o mână şi mi-l dau jos rapid.

— N-o să răceşti? mă întreabă, pe jumătate serioasă, pe jumătate la mişto.

— Nu cred că mi-ar fi frig nici dacă ar începe să ningă.

Îi iau o mână şi o duc la pieptul meu.

— Îmi e foarte cald.

Degetele i se plimbă pe pieptul meu, explorându-mă cu grijă. Ştiu că nu are multă experienţă, dar niciodată nu am simţit căldura asta, niciodată nu am fost atât de aproape să explodez. Nici măcar prima dată. Aş putea să-i iau mâna şi să opresc totul, scuzându-mă că nu mă pot controla, dar vreau să mă atingă.

Mă ţin în coate deasupra ei şi o las să mă exploreze. Degetele ei numără fiecare coastă. Mâna ei îmi măsoară pieptul şi simt o plăcere primitivă când remarc diferenţa noastră de dimensiuni. Palmele ei trec peste umerii mei şi-mi ajung pe spate. Tremur deasupra ei, un animal sălbatic pregătit să se năpustească la un semn.

Futu-i. Fata asta mă distruge.

Îmi foloseşte corpul drept suport şi se ridică pentru a-şi trece limba peste gâtul meu, care pulsează frenetic.

E prea mult. Mă întorc şi mă arunc pe spate, respirând de parcă am alergat un maraton întreg.

— E ceva în neregulă? mă întreabă, cuibărindu-se în braţele mele.

Îmi încrucişez degetele în degetele ei.

— Vorbeşte cu mine. Ajută-mă să mă calmez.

— Eşti sigur că nu te pot ajuta în vreun fel?

Asta mă face să zâmbesc.

— Mai târziu. Chiar acum vreau doar să stau aici şi să mă bucur că sunt cu tine.

— Mereu e aşa?

— Aşa cum?

Rămâne tăcută pentru un moment, iar apoi:

— De parcă inima mea e pe cale să ţâşnească din piept.

— Faci să sune de parcă te-aş omorî.
— Câteodată aşa se simte. Câteodată... mă sperie felul în care mă faci să mă simt.
Degetele mi se strâng în mâna ei.
— E la fel pentru mine, şi nu, n-am mai simţit niciodată asta.
— Nici măcar cu Abby?
Îmi dau seama că regretă întrebarea – că i-a scăpat înainte să se poată cenzura.
Îmi întorc capul ca s-o pot privi.
— Nu, nici măcar cu Abby. Chiar vrei să vorbim despre ea?
— Parcă da, se strâmbă ea. Dar nu trebuie s-o facem.
O trag mai aproape de mine ca să nu mai existe nici măcar un pic de spaţiu între noi. Nu-mi place să vorbesc despre Abby cu ea. Nu pentru că aş avea sentimente faţă de Abby, ci pentru că nu am avut sentimente destul de puternice pentru ea, iar asta mă face să mă simt vinovat.
— Am început să mă văd cu Abby după ce a murit mama, îi mărturisesc. Nu am mai avut vreo relaţie serioasă până la ea. Doar combinaţii pasagere. N-a fost ca la East, dar mă mai prosteam pe ici şi pe colo, mi-am pierdut virginitatea cu o fată de a douăsprezecea la cincisprezece ani. După ce mama a murit, am fost cam... nebun. Multe lucruri nasoale se petreceau în capul meu...
Fac o pauză, apoi continui cu tristeţe.
— Încă se mai petrec, bănuiesc, dar când a apărut Abby mi-a amintit de mama. Credeam că dacă stau cu ea va fi ca şi cum s-ar fi întors mama.
— A funcţionat?
— Pentru o vreme, da, dar apoi... Nu mi-a fost chiar atât de dor de mama. Adică... încă îmi era dor, dar Abby n-a fost niciodată genul de fată care să-mi capteze interesul. E prea tăcută. Prea... pasivă. Cred.

De fapt, mă plictisea de moarte, dar asta ar fi sunat prea nasol şi nu vreau ca Ella să creadă că sunt din nou un dobitoc.

— M-am despărţit de ea în preajma Crăciunului. Îţi dai seama că toamna nu există o perioadă potrivită pentru a te despărţi de cineva? E o nebunie. Gid spunea mereu că nu te poţi despărţi de o fată înainte de Balul de Crăciun şi nici înainte de altă sărbătoare. Dar am făcut-o oricum, pentru că, dac-aş fi amânat, ne-ar fi făcut amândurora rău. N-a fost fericită. A continuat să stea prin preajma mea chiar şi după ce am terminat-o cu ea şi, cu cât se băga mai tare în seamă, cu atât mai mult regretam că am fost cu ea.

Ella îşi freacă obrazul de umărul meu.

— De ce te simt atât de vinovat acum?

— Pentru că mă simt vinovat, mormăi.

— Ei bine, n-ar trebui. Nu eşti responsabil pentru ea. Câtă vreme ai fost sincer cu ea, nu i-ai făcut promisiuni pe care nu intenţionai să le onorezi, sentimentele ei rănite sunt ceva de care trebuie să se ocupe singură.

— Eşti singura fată căreia i-am făcut promisiuni, îi spun ursuz.

— Promite-mi ceva acum.

— Orice.

— Promite-mi că vei fi mereu sincer cu mine. Că dacă vei regreta vreodată că eşti cu mine, îmi vei spune.

O rostogolesc pe spate şi-i ţintuiesc mâinile deasupra capului.

— Pot să-ţi promit asta: nu voi regreta niciodată, nici pentru o secundă, că noi doi am petrecut timp împreună.

O sărut din nou, pentru a opri orice replică dezaprobatoare. Nu e promisiunea pe care mi-a cerut-o, dar e singura pe care i-o pot face, pentru că nu mă voi sătura niciodată de ea.

Îmi dezlipesc buzele de ale ei, sărutând-o apăsat pe obraji, apoi pe gâtul fin. Nu-şi dă seama cât de frumoasă e, cum la vederea părului ei auriu şi a ochilor ei albaştri scăpărători şi a trupului ei zvelt fiecărui tip din liceu i se scoală atunci când trece prin holuri. N-are nici cea mai vagă idee, şi asta pentru că nu e ca restul fetelor de la Astor. Nu e vanitoasă şi egoistă, şi încrezută.

E pur şi simplu... Ella.

— Faptul că mi-ai purtat aseară tricoul a fost cel mai sexy lucru pe care l-am văzut vreodată, îi şoptesc în ureche înainte s-o muşc de lob.

— Da?

— O, da.

Degetele ei dansează tot mai flămânde pe pielea mea. Îmi aşez coapsa între picioarele ei şi începe să se frece de mine.

— Vreau să am grijă de tine.

Mă legăn deasupra ei. Lasă-mă.

— Aici, afară? Acum? Spune ea scandalizată, dar curioasă.

— Nu e nimeni în preajmă.

Îi îndepărtez tricoul şi bustiera până când pielea ei cremoasă e complet expusă. Îi trasez lent un cerc în jurul sfârcului, iar ea se arcuieşte, nemulţumită de tachinările mele.

Chicotind, îi iau sânul în gură. Când îmi şfichiui limba, oftează. Mâinile i se încurcă în părul meu şi mă trage mai aproape. De parcă aş avea nevoie de mai multe încurajări. Ar putea să se învolbureze valurile, să se formeze un uragan şi tot nu i-aş da drumul.

Mă bag sub pătură şi-i trag jeanşii jos.

— Eşti frumoasă, iubito. Perfectă.

Apoi mă opresc din vorbit, căci gura mea are lucruri mai bune de făcut decât să înşire cuvinte aiurea. Lângă mine, tocurile ei se înfig în nisip. Degetele ei mă prind de umeri

în timp ce-o sărut şi-i tachinez punctul sensibil până când o înnebunesc şi nici eu nu mai pot gândi ca lumea. Penisul meu e atât de tare, încât mă doare, dar nici măcar nu-mi pasă. Când sunt cu Ella, doar ea contează. Mă excită al dracului de tare când o văd atât de aproape de orgasm.

Tremură şi se înfioară şi numele meu îi iese pe buze în mod repetat. Îi prind trupul încovoiat şi o ţin strâns până când pulsul i se calmează. Mă folosesc de acest răgaz pentru a-mi lăsa corpul să se liniştească. E dureros, dar mi-e uşor să renunţ la propriile nevoi când iubita mea e în extaz în braţele mele.

— Începe să fie frig. Nu vrei să intrăm? mă întreabă somnoroasă.

Nu neapărat. Aş vrea să stau aici cu ea până în următorul mileniu. Şovăind, mă retrag.

— Sigur.

O ajut să se-ncheie, sărutând-o de o mie de ori. Apoi adun păturile, arunc gunoiul peste umăr şi o apuc de mână.

— Reed.

— Da?

— Mi-e dor de tine noaptea.

Pieptul mi se încălzeşte. Înainte să plece, dormeam cu ea aproape în fiecare noapte. Nu mă puteam sătura de ea.

Îi strâng mâna cu putere înainte să-i răspund.

— Şi mie mi-e dor de tine.

— Vei mai dormi cu mine?

— Da.

E un singur cuvânt, dar e răspunsul pe care i l-aş da la orice mi-ar cere.

Capitolul 28

— Arăţi dezgustător, îmi spune Easton luni dimineaţa, în timp ce o aşteptăm pe Ella să iasă de la brutărie pentru a merge la şcoală.

Îmi trec mâna peste faţă.

— Ce? M-am murdărit cu sirop?

După antrenamente, am mers în sala de mese şi am mâncat pe nerăsuflate vreo zece clătite.

— Nu, omule, e zâmbetul. Pari fericit.

— Dobitoc.

Mă-ntind să-l apuc de ceafă în mod afectuos. Se fereşte graţios.

O zărim pe Ella în acelaşi timp, iar East aleargă spre ea, prefăcându-se că se ascunde în spatele ei.

— Salvează-mă, surioară. Fratele meu mai mare se leagă de mine.

— Reed, ia-te de cineva pe măsura ta, îmi spune.

Îmi iau un răgaz s-o absorb, fiecare parte individuală din ea care îmi place, de la zâmbetul superb la părul prins în coadă care biciuieşte aerul când păşeşte. Uniforma şcolară simplă – fustă plisată, cămaşa albă, sacoul albastru pe care-l poartă toată lumea – totul arată sexy pe ea. Probabil pentru că-mi imaginez ce e dedesubt.

— Ai dreptate. East e cam micuţ. O să-l iau uşor.

Când se apropie, o iau de după umeri pe tot restul drumului. Suficient de aproape cât să simt bretelele rucsacului lipindu-se de pieptul meu. Mă aplec şi o sărut lung şi apăsat până când East începe să tuşească în spatele ei.

Când se retrage, buzele îi devin trandafirii. Aş vrea să chiulesc, s-o iau în maşină şi să-i schimb culoarea pielii peste tot.

— Hei, băieţelule. Vrei ceva dulce? mă întreabă cu un surâs sălbatic.

— Absolut, îi răspund imediat. Unde e duba? Sunt pregătit să fiu răpit.

Privesc în jur, făcându-i jocul.

— Nu e nicio dubă, dar uite – se întoarce şi-şi scutură rucsacul.

Chiar deasupra, descopăr o cutie mică albă.

— Am câte-o gogoaşă pentru fiecare, îmi spune în timp ce scot cutia din rucsac.

Easton se năpusteşte asupra cutiei şi are deja o jumătate de gogoaşă în gură înainte să mi-o dea înapoi. Îmi face semn cu degetele mari ale mâinii. În timp ce-mi devorez gustarea, îi văd pe gemeni traversând peluza cu Lauren. Îmi fac un semn aprobator din bărbie când îi salut.

— E una şi pentru tine, Lauren, îi spune Ella când ajung la noi.

Lauren pleacă capul, zâmbind timid.

— Mulţumesc.

— Pentru nimic.

Ella se lipeşte de mine în timp ce-mi termin gogoaşa.

— Cum a fost la antrenament?

— Bine. Toată lumea e superentuziasmată de campionatul statal. Am fost săriţi în semifinale anul trecut. Un tip de la Sf. Francisc l-a lăsat pe Wade inconştient şi doctorii nu-l mai lasă înapoi pe teren. Rezerva noastră, în schimb, n-ar putea nimeri terenul de ţintă nici cu pistolul la tâmplă.

Ella pufneşte.

— Presupun că nu-ţi pasă dacă câştigaţi sau pierdeţi, nu?

— Nu, deloc.

Rânjesc. Ştim amândoi că îmi place să câştig. Printre alte lucruri.

Un strigăt de pe treptele şcolii ne atrage atenţia.

Ella mijeşte ochii.

— Ce se petrece?

— Probabil chestii legate de faza eliminatorie a campionatului. Or să fie multe discuţii de genul în următoarele săptămâni. Aşa că pregătiţi-vă sufleteşte, ne avertizează Easton.

Ella scoate un zgomot de ovaţiune cât se poate de lipsit de entuziasm. Până la urmă o vom face noi o fană a jocului.

— Partea bună a acestei perioade a campionatului e că ai zile în care nu trebuie să porţi uniforma, o informează Lauren. Sunt zile în care porţi doar albastru. Sau doar auriu. Sau zile în care trebuie să porţi pălării caraghioase.

— Ziua pijamalelor, continuă Easton, ridicând ostentativ sprâncenele.

Wade şi Hunter ni se alătură.

— De ce zâmbiţi? îl întreabă Wade pe East.

— Ziua pijamalelor.

— Cea mai tare zi a anului.

Wade şi East bat cuba.

— O ţineţi minte pe Ashley M.? întreabă fratele meu. A purtat o rochie...

— Roz de păpuşi, continuă Wade. Ţin minte. Aveam o erecţie de fiecare dată când vedeam culoarea roz la o lună după toată faza.

Se întoarce către Ella şi o-ntreabă:

— Tu ce porţi?

— O rochie lungă până la pământ şi nişte papuci de bunicuţă, îi răspunde exasperată. Dar tu? Presupun că băieţii aleargă în boxeri, nu?

Lui Wade îi place ideea.

— Dacă aş avea voie, aş fi gol puşcă toată ziua. Visul meu e să-mi eliberez boaşele din orice chingi vestimentare.

Înainte ca eu şi cu East să apucăm să facem o remarcă despre cum nu vrem să vedem bijuteriile lui Wade în timpul orelor, strigătele de la uşa de la intrare devin tot mai zgomotoase.

Hunter, companionul mereu prezent, dar niciodată vorbăreţ, al lui Wade, se îndreaptă spre uşă ca să investigheze. Îl urmăm, căci în curând încep orele.

Zgomotul nu e neapărat ceva neobişnuit, dar grămada de elevi adunată e suspectă. Doar în timpul meciurilor de fotbal american se mai adună atâta mulţime. Chiar şi atunci, pentru majoritatea elevilor, meciurile sunt doar nişte pretexte pentru socializare.

Schimb câteva priviri îngrijorate cu East şi Wade. Chiar şi Hunter îşi dă seama că ceva nu e la locul lui. Ne îndreptăm întra-acolo în grup compact. Mâna Ellei e pe spatele meu, iar eu o ţin de o încheietură. Nu vreau să se rătăcească. Ceva nu e în regulă aici.

Iar spectacolul care ne aşteaptă e la fel de rău cum ne aşteptam. Lipită cu bandă adezivă de peretele dur, din cărămidă, al intrării din faţă e o fată aproape dezbrăcată. Capul îi e lăsat în jos, dar şi chiar de la distanţă văd o parte a părului hăcuită la spate. Braţele şi picioarele îi sunt întinse şi pare să fie ţinută doar de banda adezivă. O groază de bandă adezivă. Îi traversează corpul deasupra pieptului şi de-a lungul coapselor, accentuând părţile acoperite doar de sutien şi chiloţi.

Stomacul mi se întoarce pe dos.

— Dumnezeule. Ce e în *neregulă* cu voi? ţipă Ella.

Înainte să clipesc, aleargă de lângă mine, lăsându-şi jos rucsacul şi smulgându-şi sacoul de pe ea în acelaşi timp. Fata e prea sus ca Ella s-o poată acoperi cum trebuie, dar se străduieşte.

Ajung la Ella deodată cu Hunter şi începem să smulgem banda adezivă în timp ce Ella ţine sacoul peste ea. Lângă mine, îl văd pe Hunter scoţând un briceag din gheată. Începe să taie banda, iar eu continui s-o dau jos cu degetele.

E atât de multă bandă adezivă, încât ne ia cinci minute s-o dăm pe fată jos. East îmi întinde o jachetă, iar eu încerc să i-o pun pe umeri. Se scutură, plângând atât de tare, încât mi-e teamă c-o să verse. Sau o să leşine.

Ella îmi ia jacheta din mână.

— E în regulă. Uite. Pune asta pe tine, o linişteşte. Cum te numeşti? Îmi poţi spune care e dulapul tău? Ai ceva haine pe acolo?

Fata nu poate – sau nu vrea – să răspundă. Continuă să suspine.

Îmi strâng pumnii dezgustat. Îmi vine să omor pe cineva.

Unul dintre gemeni intervine.

— Am eu ceva haine în maşină. Aşteptaţi.

Câteva jachete sunt aruncate în direcţia noastră până când Ella şi cu fata sunt acoperite de ele.

— Lauren, vino aici, îi comandă Ella.

Lauren se grăbeşte să ajungă la ea şi se apleacă. Cu grijă, o trece pe fata rănită din braţele ei în braţele lui Lauren. Odată ce schimbul e făcut, Ella se ridică în picioare şi se uită la elevii adunaţi.

— Cine a făcut asta? urlă spre mulţime. Cineva a văzut ceva. Cine a făcut asta?

Nimeni nu răspunde.

— Vă jur, dacă cineva nu spune ceva chiar acum, o să fiţi cu toţii responsabili!

— O să aflu eu, Ella, murmură Wade. Pot să aflu orice.

— E Jordan, îi spun plat. E ceva ce numai ea ar fi în stare să facă.

— A *fost* Jordan, spune gâtuit fata. Ea...

Vocea îi e prea slăbită ca să putem auzi ceva. Ella se apleacă asupra ei şi o ascultă cu atenţie. Când se ridică din nou, văd furie în privirea ei.

De data asta întreb eu mulţimea.

— Jordan Carrington. Unde e?

— Înăuntru, strigă cineva.

O altă voce continuă.

— Am văzut-o la dulapuri.

Ella nu mai aşteaptă nici măcar o secundă. Se învârte pe călcâie şi deschide uşa. Easton şi cu mine o urmăm îndeaproape, în timp ce gemenii rămân ţintuiţi lângă Lauren.

Pe când ajungem la dulapuri, Ella o ia la fugă. Se opreşte brusc când o vedem pe Jordan chicotind cu fetele Pastel şi făcându-şi selfie-uri lângă dulapuri.

Jordan lasă telefonul jos cu lentoare când o vede pe Ella apropiindu-se.

— Care e graba, prinţesă? Nu poţi sta o secundă locului fără o sculă de Royal în tine?

Ella nu răspunde. În schimb, mâinile ei ţâşnesc fulgerător şi o prinde pe Jordan de păr, trântind-o de dulap. Telefonul îi zboară din mâini. Fetele Pastel se retrag. Gastonburg se îndreaptă la auzul ţipătului lui Jordan, dar îmi arăt dinţii înspre el şi dispare. Laşul.

Ella n-a terminat cu ea. O izbeşte cu cotul pe Jordan în nas. Sângele ţâşneşte.

East tresare.

— Uau, asta sigur doare.

— Fără îndoială.

Jordan se smuceşte din strânsoarea Ellei plângând, dar Ella îşi scutură degetele şi văd că Jordan n-a scăpat din mâinile ei fără să plătească un preţ. O grămadă de fire de păr negru atârnă de pe mâinile Ellei. Asta e fata mea.

Cu degetele încovoiate, Jordan ţâşneşte asupra Ellei şi o zgârie pe faţă. Easton dă să-i sară în ajutor, dar îl opresc.

— Se descurcă, murmur eu.

Şi eu vreau s-o ajut, dar ştiu că asta e lupta Ellei. Dacă o pune pe Jordan la pământ – mai exact, *când* o pune la pământ – nimeni din şcoala asta nu se va mai atinge de ea. Nimeni nu va mai spune un cuvânt către ea. Toţi se vor teme de ea.

Şi vreau asta pentru ea. O să aibă nevoie de asta când voi fi plecat, la anul.

În timp ce Ella se năpusteşte la contraatac, Jordan se retrage, împiedicându-se şi pierzându-şi echilibrul. Ella sare pe ea, ţintuind-o la pământ. O apucă pe Jordan de mâini şi i le ţine deasupra capului.

— Ce a făcut? întreabă Ella. S-a uitat urât la tine? N-a purtat haine de firmă? Ce?

— Există, pur şi simplu, scuipă Jordan, zbătându-se sub strânsoarea Ellei. Dă-te de pe mine, vaco!

Ella se uită la mine.

— Ai ceva sfoară?

Văd sânge pe faţa ei – atât de-al ei, cât şi de-al lui Jordan.

N-a arătat niciodată mai bine.

— Nu. Foloseşte-mi tricoul.

Mi-l dau jos şi i-l înmânez.

Se uită la tricou, iar apoi la mine, cu nesiguranţă.

— Pot să te ajut? o întreb cu blândeţe.

Când aprobă din cap, încep să smulg tricoul şi să-l transform într-o frânghie, după care-i leg încheieturile lui Jordan.

— Ce faci? Termină! Asta e hărţuire! strigă Jordan, zbătându-se. Ia gunoiul ăsta de pe mine!

Una dintre fetele Pastel face un pas în faţă. Scutur capul dezaprobator, în timp ce Easton face un pas ameninţător

înspre ele. Mica lor tentativă de rezistenţă se dizolvă imediat.

Ella se ridică şi încearcă nodurile.

— Ştiu să leg noduri. Am crescut pe iaht, îi amintesc.

— Dă-mi drumul, căţea! urlă Jordan. Tatăl meu o să te aresteze atât de rapid că n-o să ştii ce e de capul tău.

— Foarte bine.

Ella o ia la pas pe hol, trăgând-o pe Jordan după ea.

— Abia aştept să iau declaraţii de la trei sute de elevi despre ce au găsit afară în această dimineaţă.

— Ce-ţi pasă? Te-am lăsat în pace aşa cum mi-a cerut ăla care ţi-o trage.

Jordan smuceşte sfoara improvizată, dar Ella ţine strâns.

— Îmi pasă pentru că eşti o fetişcană răsfăţată care crede că poate să zâmbească dintr-un colţ al gurii şi să scuipe venin din celălalt colţ. Nu eşti de neatins. Astăzi o să dai ochii cu tot răul pe care l-ai făcut.

Ella continuă implacabil către uşa de la intrare, târând-o în continuare pe Jordan.

O urmăm îndeaproape.

— Nu pot să cred c-o lăsaţi să facă asta!

Jordan se zbate de parcă mie şi lui East ne-ar păsa de ea.

— Ea nu e nimic. E un gunoi.

— Nu vorbi cu ei, îi impune Ella. Tu nu exişti pentru ei.

Fratele meu rânjeşte prosteşte.

— Îmi place fata asta, îmi spune.

Şi mie.

Ella cea răzbunătoare e incredibilă. Va lupta din toate puterile pentru ceea ce vrea. Tot ce trebuie să fac eu e să rămân printre lucrurile pe care le vrea ea. Pentru că m-ar lăsa în urmă cu totul dacă ar crede că n-o merit.

Câţiva profesori scot capul din sălile de clasă, dar se retrag imediat ce ne văd. Ştiu şi ei cine conduce grădina

asta zoologică, şi nu sunt ei aceia. Mai mulţi elevi au dat afară profesorii pentru că s-au băgat în seamă.

— Şi acum, ce? şuieră Jordan. O să le arăţi tuturor că eşti mai puternică decât mine? Şi ce?

La uşile de la intrare, eu prind mânerul uneia, iar Easton mânerul celeilalte. Deschidem uşile deodată, iar sunetul ascuţit atrage atenţia mulţimii.

Ella o târăşte pe Jordan afară şi apoi se opreşte. Banda adezivă încă atârnă de zid, ca un steag obscen. Ella rupe o bucată şi o lipeşte de gura lui Jordan.

— M-am săturat să tot baţi din gură, îi spune Ella.

Privirea şocată a lui Jordan e de râs, dar când privirea îmi alunecă pe fata abuzată, care stă încă în braţele lui Lauren, toată distracţia se evaporă.

Ella o trage pe Jordan pe trotuar. Un oftat colectiv se aude în curtea şcolii.

Fata legată în faţa şcolii stă lângă o grămadă de jachete, cu braţul lui Lauren asupra ei şi cu câteva fete care o liniştesc. Gemenii, alături de Wade, Hunter şi jumătate din echipa de fotbal stau pe trepte, întrebându-se pe cine-ar trebui să ia la bătaie, frustraţi că nu au o ţintă clară.

Empatizez cu ei sută la sută, dar, aşa cum i-am arătat şi lui East, ăsta e meciul Ellei şi m-aş lua la trântă cu oricine doar ca s-o las să termine ce are de făcut.

— Uită-te la ea, strigă Ella, dând drumul frânghiei improvizate şi prinzând-o pe Jordan de păr.

Cu mâna liberă, smulge banda adezivă de pe gura lui Jordan.

— Spune-i în faţă de ce a meritat ce i-ai făcut. Explică-le tuturor.

— Nu-ţi dau socoteală ţie, răspunde Jordan, dar vocea nu-i e atât de puternică pe cât ar fi dorit.

— Spune-ne de ce n-ar trebui să te dezbrăcăm şi să te legăm de uşi, zice Ella. *Spune*-ne.

— Credea că flirtez cu Scott, spune fata înlăcrimată. Dar nu e aşa. Jur. M-am împiedicat şi el m-a prins şi i-am mulţumit. Asta a fost tot.

— Atât? Spune Ella întorcându-se către Jordan. Ai umilit-o pe sărmana fată pentru că credeai că se dădea la prietenul tău cu gura spurcată?

O scutură pe Jordan furioasă.

— *Asta a fost tot?*

Jordan se smuceşte, dar Ella nu-i dă drumul. Cred c-ar putea veni apocalipsa şi tot nu i-ar da drumul.

Se învârte în jur, forţând-o pe Jordan să dea ochii cu restul mulţimii. Braţele Ellei tremură din cauza efortului şi pot observa că nu mai are prea multă putere. A târât-o pe Jordan de-a lungul holului în timp ce Jordan se zbătea, iar asta nu e un lucru uşor de făcut, chiar şi cu ajutorul meu şi al lui Easton.

— N-o să reziste, murmură Easton.

— O să reziste.

Mă îndrept spre ea şi mă plasez în spatele ei. Se poate sprijini de mine dacă are nevoie. Sunt aici ca s-o susţin. Lângă mine, îi simt pe fraţii mei alături. Cu toţii suntem în spatele ei.

Mâinile Ellei tremură. Genunchii îi sunt fixaţi ca să nu cadă, dar vocea îi e clară şi puternică.

— Cu toţii aveţi atât de multe lucruri şi, în loc să apreciaţi asta, vă purtaţi unii cu alţii ca şi cum aţi fi nişte gunoaie. Micile voastre jocuri sunt dezgustătoare. Tăcerea voastră e oripilantă. Sunteţi cu toţii nişte laşi jalnici şi lipsiţi de coloană vertebrală. Poate nu v-a spus nimeni până acum cât de mărunţi sunteţi pentru asta. Poate sunteţi cu toţii atât de blazaţi de banii pe care-i aveţi, încât nu vedeţi cât de oribili sunteţi. Dar sunteţi oribili. Mai rău de-atât. Dacă

trebuie să stau în şcoala asta pân-o termin, căcaturile astea nu vor mai continua. Dacă trebuie, o să vin după fiecare dintre voi şi o să vă lipesc de zidurile şcolii.

— Tu şi a cui armată? întreabă un tâmpit din mulţime.

Easton şi cu mine facem un pas în faţă, dar îl împing pe frate-meu şi-i spun:

— Mă ocup eu.

Mulţimea se despică şi rămâne izolat cel cu gura mare. Mă năpustesc asupra lui şi îi trag un pumn în falcă. Tipul cade la pământ. Ce sentiment plăcut.

Apoi zâmbesc mulţimii şi întreb:

— Cine urmează?

În timp ce toţi lasă privirea în pământ, îmi scutur mâinile şi mă îndrept spre iubita mea şi spre fraţii mei. Wade îmi aruncă un tricou şi-l iau rapid pe mine.

— Ultima fază a fost mişto, murmură Ella.

— Mersi. Am păstrat-o pentru ocazia potrivită.

Îi iau mâna învineţită în a mea.

— Familia care luptă împreună, rămâne împreună.

— *Ăsta* e mottoul familiei Royal? Credeam că e altul.

Adrenalina i-a scăzut şi o simt tremurând. O ţin strâns în braţe, cu capul sub bărbia mea şi cu mâinile în jurul ei.

— Poate a fost altul până să vii tu, dar acum ăsta e.

— Nu e rău.

Cu o privire crispată, se uită în jur la mulţimea împrăştiată, la rămăşiţele de bandă adezivă de pe trepte şi la picăturile de sânge de pe pavaj.

— Deci asta e prima noastră întâlnire?

— Nici gând. Prima noastră întâlnire a fost...

Rămân pe gânduri. Care a fost prima noastră întâlnire?

— Nici măcar nu m-ai scos la o întâlnire, prostule.

Îmi dă un pumn – sau încearcă. La cât de slăbite îi sunt braţele, simt c-am fost ciupit de o pasăre.

— La naiba. Cred că ai dreptate.

— Nu-ţi bate capul prea tare. N-am fost la nicio întâlnire. Oamenii mai fac asta? Zâmbesc larg, pentru că-n sfârşit pot face ceva pentru ea.
— Oh, iubito, ai multe de învăţat.

Nu durează mult până când veştile dimineţii să ajungă la directorul şcolii. Abia apuc să mă aşez în bancă şi deja mă anunţă profesorul că sunt chemat în biroul lui Beringer. Când ajung acolo, descopăr că Ella şi cu Jordan au fost şi ele chemate, şi toţi părinţii au fost sunaţi. Futu-i. N-o să fie bine.

Biroul e plin. Ella şi cu mine stăm pe o parte, cu tatăl meu în spatele nostru. O Jordan cu privirea împietrită stă lângă mine, şi pot să simt cum vibrează între furie şi teamă.

Victima lui Jordan, o boboacă pe nume Rose Allyn, stă la celălalt capăt al biroului. Mama ei se tot plânge cum ratează o şedinţă foarte importantă pentru asta.

În sfârşit, Beringer apare şi trânteşte uşa după el. Când Ella tresare, atât tata, cât şi eu punem mâna pe ea ca s-o liniştim – tata pe un umăr, eu pe un genunchi. Privirile ni se întâlnesc şi, în sfârşit, văd aprobare din partea lui. Orice ar decide Beringer, nu va conta pentru tata. Ce contează pentru el e că am fost alături de familia noastră şi că nu sunt acelaşi dobitoc egoist ca de obicei.

Beringer îşi drege vocea şi ne-ntoarcem către el. În costumul lui de o mie de dolari, s-ar simţi acasă în sala de şedinţe a tatei. Mă gândesc dacă nu cumva şi-a comandat costumul ăla din banii pe care i i-a dat tata după ce l-am bătut pe Daniel şi ce-şi va cumpăra din mita pe care i-o va băga la buzunar după şedinţa de azi.
— Violenţa nu e niciodată soluţia, începe. O societate civilizată începe şi se termină cu discuţii aprinse, nu cu bătăi cu pumni.

— Credeam că zicala era că o societate înarmată e o societate politicoasă, intervine tata sec.

Ella îşi ridică o mână la gură pentru a-şi reprima un hohot de râs.

Beringer se holbează la noi.

— Încep să văd de ce Royalii se descurcă atât de dificil cu colegii lor de clasă.

— O clipă spune Ella şi-şi îndreaptă spatele indignată. Niciunul dintre Royali n-a lipit pe cineva de zidul şcolii.

— Ei, nu anul ăsta, murmur eu.

Tata îmi pune uşor mâna în ceafă în timp ce Ella se uită la mine şocată.

— Ce? Crezi că dobitocii ăştia stau cuminţi doar pentru că le zic frumos? mormăi eu.

— Callum, trebuie să-ţi controlezi mai bine fiul, spune Beringer cu fermitate.

Tata nu se lasă.

— N-aş fi aici dacă şcoala ar aplica regulile mai strict.

— Sunt de acord. Ai întrerupt o tranzacţie cu şapte zerouri pentru că nu eşti capabil să-ţi controlezi elevii, intervine mama lui Rose. Pentru ce te plătim?

Eu şi cu Ella schimbăm priviri amuzante în timp ce Beringer se face roşu la faţă.

— Aceştia nu sunt adolescenţi. Sunt animale sălbatice. Uite în câte bătăi s-a băgat Reed.

— Nu-mi voi cere scuze pentru că am luat apărarea familiei, îi spun plictisit. O să fac tot ce trebuie ca să fiu sigur că eu şi ai mei suntem în siguranţă.

Chiar şi Mark, tatăl lui Jordan, devine nerăbdător.

— Dacă împroşcăm cu apelative nu ajungem nicăieri. E clar că elevii au avut o polemică şi şi-au rezolvat-o singuri.

— O polemică? strigă Ella scandalizată. Asta nu e o polemică, e o...

— Se numeşte maturizare, Ella, o întrerupe Jordan. Ceva ce-ţi sugerez să faci şi tu. Şi te rog nu-mi spune că dacă cineva s-ar uita câş la bărbatul tău n-ai da-o la o parte.
— Nu aş lega-o de pereţi, răspunde Ella.
— I-ai băga doar faţa în dulap? E mai bine aşa? ripostează Jordan.
— Nu încerca să ne compari. Nu semănăm *deloc*.
— Pe asta ai nimerit-o! Tu vii din canale...
— Jordan, izbucneşte Mark. Destul.

Se uită îngrijorat la tata, a cărui privire plată a devenit cât se poate de încruntată. Mark îşi apasă mâinile pe umerii fiicei lui ca şi cum ar încerca s-o ţintuiască în scaun sau să-i aducă aminte cine e la cârmă.

— Ne pare tuturor rău pentru ce s-a întâmplat la şcoală, nu e demn de codul de conduită al liceului Astor. Familia Carrington e pregătită să aplaneze conflictul.

Beringer începe apoi un discurs foarte pompos despre cum noi toţi ar trebui să fim pedepsiţi, dar când nimeni nu insistă, pufneşte.

— Sunteţi liberi cu toţii, atunci.
— În sfârşit, exclamă mama lui Rose.

Iese din birou fără să se uite la fiica ei.

După o tăcere scurtă, Ella se îndreaptă spre Rose şi-i pune mâna pe umăr cu blândeţe.

— Vino, Rose. Te conduc eu la dulap.

Rose zâmbeşte slab, dar o urmează.

— Pupila ta te-a schimbat, remarcă Mark Carrington.

Eu şi cu tata schimbăm priviri pline de mândrie.

— Asta sper şi eu, îi răspund, chiar dacă Carrington i se adresa lui tata.

Ridic din umeri către tatăl lui Jordan.

— Ella e cel mai bun lucru care s-a întâmplat familiei Royal de multă vreme.

Capitolul 29

Ella

— Locul ăsta e mult prea fiţos, îi şoptesc lui Reed printre dinţi joi seară.

A insistat să mă scoată în oraş, dar când a spus „cină”, nu mă aşteptam la un restaurant atât de extravagant. Rochia mea neagră e mult prea modestă în comparaţie cu rochiile de cocteil din jurul meu.

— Nu sunt îmbrăcată adecvat.

Mă strânge de mână cu şi mai multă putere şi mă tărâşte efectiv până la ghişeul însoţitoarei de restaurant.

— Arăţi beton, este tot ce-mi zice, iar apoi îi spune însoţitoarei în negru că avem o rezervare – Royal, masă pentru doi.

Ne ghidează dincolo de mesele izolate adunate între ghivecele mari de ferigi fremătătoare. În mijlocul camerei e o fântână arteziană din care ţâşnesc jeturi de apă şi, în spatele barului, ceva ce pare a fi o cascadă. E cel mai sofisticat restaurant în care am fost în viaţa mea.

Reed îmi trage scaunul şi se aşază de cealaltă parte a mesei îmbietoare. Vine un chelner cu două meniuri legate în piele şi o listă de vinuri, pe care Reed i-o returnează.

— Doar apă, îi spune tipului, şi îi sunt recunoscătoare, deoarece urăsc vinul.

Are un gust scârbos.

Când deschid meniul, mă bulversează faptul că nu e trecut niciun preţ. Rahat. Asta nu e niciodată de bine. Înseamnă că totul aici costă mai mult decât taxele de şcolarizare ale multor copii.

— Am fi putut să mergem la restaurantul ăla cu specific pescăresc de pe chei, mormăi la el.

— La prima ta întâlnire? Nici gând.

Dintr-odată, îmi doresc să nu-i fi mărturisit faptul că nu mi-am dat niciodată întâlnire. Ar fi trebuit să-mi dau seama că Reed o să exagereze. Tipul ăsta nu face nimic pe jumătate.

— De ce e aşa important pentru tine să am parte de o primă întâlnire adevărată? îl întreb cu oftat în glas.

— Pentru că ai rămas cu unele amintiri nasoale despre mine şi vreau să le înlocuiesc cu altele frumoase, zice el pe şleau, în timp ce eu mă topesc precum ceara care se prelinge pe marginile lumânărilor albe şi subţiri din mijlocul mesei.

Chelnerul se întoarce cu apa, sărim peste antreuri şi comandăm direct felul principal, apoi ne oprim şi ne uităm ochi în ochi pentru o clipă. Pare de domeniul fantasticului că mă aflu la o întâlnire cu Reed. Când i-am spus lui Val despre planurile mele din seara asta, m-a tachinat, spunând că am făcut totul invers. O primă întâlnire ar trebui să vină înaintea giugiulelilor, dar, hei, existenţa mea n-a fost nicicând una tradiţională, aşa că de ce să încep acum?

— Ceva veşti noi despre Rose? mă întreabă.

Dau din cap. Biata Rose nu s-a mai întors la şcoală de când Jordan a umilit-o şi a torturat-o.

— Nu, toată lumea m-a lăsat în pace în afară de Val. Cred că-s speriaţi de mine.

— Dacă ai pune nişte întrebări, sigur s-ar deconspira cineva.

— Într-un fel, aş vrea s-o sun, dar poate doar vrea să uite că Astor există pe lume.

— Cred c-ar trebui să-i dai un telefon, mă încurajează Reed.

— Simt de parcă mereu ajungem să ducem cele mai grele bătălii, spun pe un ton posomorât. Ca şi cum, mda, oamenii nu se mai poartă ca psihopaţii la şcoală, dar totul e un dezastru în rest.

Fruntea i se încruntă.

— Noi nu suntem un dezastru.

— Nu tu şi eu, îi dau dreptate. Dar...

— Dar ce?

Iau o gură mare de aer.

— Brooke şi Dinah se-ntorc săptămâna viitoare. Se întunecă la faţă.

— Chiar vrei să-ţi strici prima întâlnire vorbind despre alea două?

— Într-un final, va trebui să discutăm despre ele, îi aduc aminte. Ce o să vorbim despre ele? Dinah îl şantajează pe Gideon. Brooke se căsătoreşte cu taică-tău şi vor avea un copil.

Îmi muşc buza de jos de supărare.

— Nu cred că vor dispărea niciodată de aici, Reed.

— Le facem noi să plece, spune aspru.

— Cum?

— N-am... nicio idee.

Îmi înfig şi mai tare dinţii în buză.

— Nu ştiu cum ai putea rezolva problema Dinah, dar s-ar putea să ştiu cum să rezolvăm cu Brooke.

Se uită la mine cu suspiciune.

— Ce fel de idee?

— Îţi aminteşti ziua în care ne-ai auzit vorbind în bucătărie? Am întrebat-o unde vrea să ajungă, ce-şi doreşte cu adevărat şi mi-a zis că vrea bani.

Mă aplec în faţă pe coate.

— Asta-i tot ce şi-a dorit vreodată: bani. Hai să i-i dăm.

— Crede-mă, am încercat. I-am dat bani, spune el şi în voce se simte dezgustul. Vrea totul, Ella. Toată averea familiei Royal.

— Ce zici de averea familiei O'Halloran?

Inspiră scurt. Apoi îşi aţinteşte privirea spre mine.

— Nici să nu te gândeşti, iubito.

— De ce nu? mă opun. Ţi-am spus, nu vreau banii lui Steve. Nu vreau un sfert din Atlantic Aviation.

— Şi vrei s-o primească *Brooke*? mă întreabă cu neîncredere. Vorbim de sute de milioane de dolari aici.

Are dreptate – e o sumă astronomică. Dar moştenirea pe care mi-a lăsat-o Steve nu mi s-a părut niciodată ceva real. Toată hârţogăria se află încă în curs de procesare şi au mai rămas câteva obstacole juridice de depăşit, aşa că până nu-mi dă cineva un cec plin de zerouri, nu mă consider bogată. Nu *vreau* să fiu bogată. Tot ce mi-am dorit a fost să duc o viaţă normală în care să nu mă mai dezbrac pentru străini ca să-mi câştig pâinea.

— Dacă de asta ar fi nevoie ca să scăpăm de ea, atunci nu-mi pasă dacă banii ajung la ea, îi răspund.

— Ei bine, îmi pasă mie. Steve ţi-a lăsat *ţie* banii ăia, nu lui Brooke.

Expresia lui gravă nu-mi permite să-l contrazic.

— Nu-i dai niciun sfanţ, Ella. Vorbesc serios. Rezolv eu lucrurile, bine?

— Cum? îl provoc eu din nou.

Din nou, îşi afişează frustrarea.

— Mă gândesc eu. Până atunci, nu vreau să faci lucruri pe care să nu mi le spui în prealabil, ne-am înţeles?

— Bine, cedez eu.

Se întinde peste masă şi-şi împleteşte degetele cu ale mele.

— Nu vom mai vorbi despre asta, spune hotărât. Hai să ne terminăm masa şi să ne prefacem măcar o seară că Brooke Davidson nu există. Sună bine?

Îţi strâng mâna.

— Sună grozav.

Şi asta şi facem... timp de vreo zece minute. Dar teama de mai devreme că mereu purtăm un fel de bătălie se dovedeşte a fi o prevestire – imediat după ce chelnerul ne aduce prăjitura cu spumă de ciocolată pe care am decis s-o împărţim, o figură cunoscută trece pe lângă masa noastră.

Reed are capul plecat pentru că tocmai şi-a înfipt furculiţa în bucata de prăjitură, dar îl ridică de îndată ce-i şoptesc:

— Daniel e aici.

Ne întoarcem amândoi către masa la care Daniel Delacorte şi partenera lui au rezervare. N-o recunosc pe fata cu care a venit, dar pare destul de mică. O boboacă, poate?

— Acum umblă cu fetişcane? bombăne Reed.

— O cunoşti pe fata aia?

— Cassidy Winston. Sora mai mică a unui coechipier de-al meu. Strânge din buze.

— Are cincisprezece ani.

Mă roade îngrijorarea. Are doar cincispreece ani... şi ia cina cu un ticălos căruia-i place să drogheze fetele.

Mai arunc o privire în cealaltă parte a camerei. Daniel şi Cassidy s-au aşezat şi ea se uită la el de parc-ar fi rupt din soare. Obrajii îi sunt îmbujoraţi, ceea ce o face să pară şi mai mică decât e de fapt.

— De ce iese cu boboace?

Împing farfuria cu prăjitura către Reed. Mi-a pierit cu totul pofta de mâncare. Şi lui, se pare, că nu mai ia nicio înghiţitură.

— Pentru că nimeni din şcoala noastră nu s-ar atinge de el, spune Reed pe un ton categoric. Toate tipele mai mari de la Astor ştiu ce ţi-a făcut. Şi, după petrecerea de la Worthington, Savannah s-a asigurat că toţi află că el i-a făcut acelaşi lucru şi verişoarei ei.

— Oare Cassidy ştie despre asta?

Reed scutură din cap aproape imediat.

— N-ar fi ieşit cu el dacă ştia. Şi nu cred că i-a spus familiei cu cine iese la întâlnire în seara asta, deoarece crede-mă, Chuck i-ar fi spart faţa lui Delacorte dac-ar fi ştiut că ciudatul ăla se dă la soră-sa.

Îmi întorc privirea spre boboaca drăguţă. Chicoteşte la ceva ce-i spune Daniel. Apoi se-ntinde după pahar şi soarbe puţin, moment în care se aprinde o scânteie de teamă înăuntrul meu.

— Dacă i-a pus ceva în băutură? îi şoptesc lui Reed, în timp ce-mi creşte pulsul.

— Nu cred că-i într-atât de prost, încât să drogheze o fată într-un local ca ăsta, mă linişteşte Reed.

— Nu, nu-i prost... dar e disperat, spun şi inima îmi bate şi mai tare. Fetele de anii doi şi trei nu se ating de el şi acum îşi dă întâlniri cu *boboacele*. E clar că-i din ce în ce mai disperat.

Îmi iau dintr-o mişcare şervetul de pe genunchi şi-l arunc pe masă.

— Cineva trebuie s-o avertizeze. Mă duc să vorbesc cu ea.

— Nu...

— Reed...

— ...permite-mi, conchide el.

Clipesc surprinsă.

— Chiar ai de gând să te duci acolo?

Deja şi-a tras scaunul de la masă.

— Bineînţeles, n-am de gând să-i permit să mai facă rău şi altcuiva, iubito, spune el şi se ridică. Aşteaptă aici. Mă ocup eu de asta.

Sar imediat în picioare.

— Ha. Vin şi eu cu tine. Ştiu cum te *ocupi* tu de probleme, şi n-am de gând să permit să faci o scenă într-un reustaurant dichisit ca ăsta.

— Am spus eu c-o să fac o scenă? protestează el.

— E nevoie să-ţi reamintesc ce s-a întâmplat luni la şcoală?

— E nevoie să-ţi aduc aminte cine a început totul trăgând-o pe Jordan de păr?

Cu asta mi-a închis gura. Rânjim unul la celălalt, dar ne piere buna dispoziţie când ne întoarcem în acelaşi timp şi traversăm încăperea.

Trăsăturile lui Daniel se întunecă de îndată ce ne observă. Cassidy stă cu spatele la noi, dar ochii tulburaţi ai partenerului ei o fac să scoată un murmur neliniştit.

— Seara bună, spune Reed pe o voce tărăgănată.

— Ce vrei, Royal? bombăne Daniel.

— Vreau să am o vorbă cu partenera ta.

— Cu mine? spune Cassidy pe o voce subţire, în timp ce capul ei brunet se întoarce brusc spre Reed.

— Cassidy, aşa-i? spune el fără ezitare. Mă cheamă Reed. Eu şi fratele tău jucăm fotbal împreună.

Boboacei mai că-i vine să leşine la aflarea veştii că Reed ştie cum o cheamă. Daniel îi observă şi el privirea admirativă şi strânge din buze.

— Da, zice ea cu o voce tremurândă. Ştiu cine eşti. Merg la toate meciurile lui Chuck.

Reed dă din cap.

— Mişto. Apreciez camaraderia ta.

— Iertaţi-mi intruziunea, spune Daniel cu răceală, noi ne cam aflăm la o întâlnire romantică.

— Iertaţi-mi intruziunea, îl imită Reed, cu ochii albaştri aţintiţi asupra lui Cassidy, dar partenerul tău este un violator, Cass.

Ea exclamă.

— C-ce?

— Royal! mârâie Daniel.

Reed îl ignoră.

— Ştiu că arată bine în costumul ăsta de o mie de dolari, îi spune el lui Cassidy, dar tipul e un ciudat şi jumătate.

Două roze îi răsar în obraji. Se uită la Daniel, apoi la mine şi la Reed.

— Nu înţeleg.

Încep să-i vorbesc cu o voce joasă.

— M-a drogat cu ecstasy la o petrecere. Şi m-ar fi violat dacă prietenul meu – arăt spre Reed – n-ar fi apărut la timp ca să-l oprească.

Cassidy înghite în sec de nenumărate ori.

— Doamne fereşte.

— Te putem duce acasă, îi spune Reed cu un glas cald. Ai vrea?

Ea se uită iar la Daniel, a cărui faţă e roşie ca focul. Pe faţa de masă de pânză, pumnii îi sunt strânşi ca menghina şi pariez că e o chestiune de secunde până să se repeadă asupra lui Reed.

— Eşti prea bună pentru el, îi spun. Te rugăm, lasă-ne să te ducem acasă.

Cassidy tace un moment. Stă colo şi se holbează la Daniel.

Se holbează şi alţii, priviri curioase întorcându-se în direcţia noastră, chiar dacă nimeni nu a ridicat vocea.

În cele din urmă, Cassidy îşi trage scaunul de la masă şi se ridică.

— Mi-ar plăcea să mă conduceţi acasă, ne şopteşte, netezindu-şi cu vinovăţie tivul rochiei înflorate pe care o poartă.

— Cassidy, şuşoteşte Daniel, vizibil ruşinat. Ce naiba?

Ea nu-i întoarce privirea. În schimb, vine lângă mine în tăcere şi părăsim împreună încăperea. Când ne oprim ca Reed să-i înmâneze nu mai puţin de trei sute de dolari însoţitoarei de restaurant, fac greşeala de a mă uita înapoi la Daniel.

E încă la masă, nemişcat ca o statuie, cu buzele strânse. Nu mai pare ruşinat, ci livid. Nu ni se întâlnesc privirile pentru că nu se uită la mine. Îl priveşte pe Reed cu o furie atât de evidentă, încât simt un tremur rece pe şira spinării.

Cu un gol în stomac, îmi iau privirea de la el şi părăsesc incinta împreună cu Reed şi Cassidy.

Capitolul 30

— Sunt plictisit. Distraţi-mă.

Reed şi cu mine ne îndepărtăm unul de celălalt de îndată ce Easton dă buzna în camera mea fără să bată la uşă. Super. Sunt *atât* de bucuroasă că l-am rugat pe Callum să scoată alarma de la uşa camerei mele. Reed m-a convins că nu mai era nevoie de ea de îndată ce ne-am împăcat, reamintindu-mi că nu se poate furişa noaptea peste mine dacă nu poate trece de uşă. Dar presupun că amândoi am uitat că Easton nu ştie să bată la uşă.

— Ieşi de-aici, bombăne Reed din pat.

— De ce? Ce faceţ’, copii.

Easton se opreşte când ne observă îmbrăcămintea sumară şi picioarele, care sunt încă unele peste celelalte. Rânjeşte.

— Ups. Vă giugiuleaţi?

Mă uit urât la el. Ne *giugiuleam* şi era minunat şi sunt ofticată pe el că ne-a întrerupt.

— Greşeala mea, spune el şi face o pauză scurtă. Facem o partidă în trei?

Reed aruncă o pernă către el, pe care Easton o prinde cu uşurinţă.

— Iisuse. Linişteşte-te, frăţioare. Glumeam.

— Suntem ocupaţi, îi zic eu lui Easton. Pleacă.

— Să fac ce? E sâmbătă seară şi nu e nicio petrecere. Sunt *plictisit*, se plânge Easton.

Reed îşi dă ochii peste cap.

— E aproape miezul nopţii. Ce-ar fi să te bagi în pat?

— Nuuu. Nu-i nimic distractiv în asta.

Easton îşi scoate telefonul din buzunar.

— În fine. Îi dau un mesaj lui Cunningham. Sigur se lasă cu o bătaie sau două în seara asta.

Reed îşi eliberează picioarele dintre ale mele şi se ridică în şezut.

— Nu te duci acolo singur. Nu fără un tovarăş, ţi-aduci aminte?

— Bine, fii atunci tu tovarăşul meu. Ţie-ţi place să te baţi. Hai să mergem să ne batem.

Nu-mi scapă licărirea de entuziasm din ochii lui Reed, dar se stinge de îndată ce observă că-l fixez cu privirea. Cu un oftat, mă ridic şi eu.

— Dacă vrei să mergi, du-te, îi zic.

— Vezi, Reed? intervine Easton. Sora ta mezină/iubita ta sexy tocmai ţi-a dat permisiunea să baţi pe cineva. Hai să ne punem pe treabă.

Reed nu se mişcă. Mă studiază în schimb.

— Chiar nu te interesează dacă mă duc să mă bat?

Ezit. Activităţile lui extracuriculare nu mă entuziasmează neapărat, dar am fost o singură dată cu el şi cu Easton la debarcader şi n-am văzut nimic înfricoşător sau periculos. Nu era nimic mai mult decât o gaşcă de băieţi de liceu şi facultate care se snopeau în bătaie ca să se distreze şi puneau pariuri unul pe celălalt. În plus, l-am văzut pe Reed în acţiune. E imbatabil când situaţia o cere.

— Dă-i bice, îi răspund şi schiţez apoi un zâmbet crispat. Adică dă-i altuia bice. Vreau să te-ntorci acasă la fel de frumuşel ca atunci când ai plecat.

Easton se îneacă cu zgomot.

Reed doar râde.

— Vrei să vii şi tu? Sigur nu durează mult. De obicei, se sparge cheful înainte de ora două.

Mă gândesc mai bine. Mâine-i duminică, deci, teoretic dormim cât vrem.

— Bine, hai că vin.

— Super. Poţi să ne ţii câştigurile în sutien.

Easton dă din sprâncene uitându-se la mine, ceea ce-l face pe Reed să-i mai trântească o pernă-n faţă.

— Tot ce poartă Ella sub haine, inclusiv sutienul, nu te priveşte, îi spune Reed fratelui său.

Easton clipeşte inocent.

— Omule, chiar trebuie să-ţi aduc aminte cine a sărutat-o primul?

Reed mormăie şi-i apuc braţul înainte să se năpustească asupra lui Easton.

— Păstrează-te pentru când ajungem pe chei, îl dojenesc.

— Bine, zice el şi flutură un deget în faţa lui Easton. Dar dacă mai faci un comentariu libidinos, te bag în ring cu forţa.

— Nu-ţi pot promite nimic, spune Easton în timp ce ieşim pe uşă.

Drumul către port nu ne ia mult, iar când ajungem acolo, găsim o grămadă de maşini parcate lângă gardul care împrejmuieşte şantierul naval. Reed şi Easton îl sar cu uşurinţă, în timp ce eu am nevoie de două încercări până să reuşesc să trec peste el. Aterizez nu prea elegant în braţele lui Reed, care mă pişcă de fund înainte să mă lase jos.

— I-ai dat mesaj lui Cunningham? îl întreabă pe Easton.

— Aha, în maşină. Dodson e aici.

Ochii lui Reed se luminează.

— Drăguţ. Are o lovitură de stânga dată naibii.

— E o frumuseţe, îl aprobă Easton. Şi nici nu-ţi dai seama când ţi-o livrează. Vine de nicăieri. Ai încasat-o ca un campion când te-ai bătut ultima dată cu el.

— A durut de mama focului, încuviinţează Reed, dar rânjeşte când o spune.

Îmi dau ochii peste cap. Ăştia doi chiar se entuziasmează la gândul tipului ăsta, Dodson, şi la aptitudinile lui de mascul bătăuş.

Ne croim drum prin şantierul părăsit, trecând pe lângă nenumărate şiruri de containere navale. Aud strigăte înfundate în depărtare, dar zgomotul devine din ce în ce mai puternic pe măsură ce intrăm în mijlocul acţiunii. Tipii care vin la bătăile astea nici măcar nu încearcă să treacă neobservaţi. Nu-mi dau seama cum scapă nepedepsiţi pentru activitatea asta ilegală care este evident că are loc pe o proprietate privată.

Îi adresez întrebarea lui Reed, care ridică din umeri şi spune:

— Îl mituim pe căpitanul de doc.

Bineînţeles că asta fac. De când m-am mutat la familia Royal, am învăţat că poţi face orice atâta timp cât plăteşti preţul potrivit.

Când ajungem la mulţimea de scandalagii la bustul gol, Reed şi Easton nu irosesc nici ei timpul, dându-şi jos tricourile. Ca de obicei, respiraţia mi se taie când îl văd pe Reed la bustul gol. Are muşchi în locuri în care nici nu credeam că există aşa ceva.

— East! strigă cineva, şi un tip transpirat cu capul ras se apropie de noi. Te bagi?

— Cum să nu.

Easton îi înmânează nişte hârtii de o sută de dolari.

Sunt suficient de multe, încât să mă întorc către Reed şi să-i şoptesc la ureche:

— Cât costă chestiile astea?

— Cinci sute de fiecare bătaie, plus pariurile care se fac.

Iisuse. Nu-mi vine să cred că cineva ar da atâţia bani doar ca să se bată cu altcineva. Dar poate e o treabă de masculi, pentru că absolut toate chipurile de băieţi pe care le văd se luminează cu un fel de entuziasm sălbatic.

Asta nu-l opreşte însă pe Reed să-mi şoptească:

— Să stai mereu în preajma unuia dintre noi, m-ai înţeles?

Nu se joacă. În următoarea oră, câte un Royal e constant lângă mine. Easton se bate de două ori, câştigând un meci şi pierzându-l pe celălalt. Reed câştigă singura bătaie la care ia parte, dar nu înainte ca temutul său adversar, unicul şi inegalabilul Dodson, să-i spargă buza cu un croşeu care-mi face inima să stea în loc. Dar iubitul meu reuşeşte totuşi să rânjească în timp ce revine lângă mine, deloc derutat de sângele care i se scurge pe bărbie.

— Eşti un animal, îi spun acuzator.

— Iar ţie-ţi place asta la nebunie, răspunde el şi apoi mă sărută cu limba şi e un sărut într-atât de profund şi intens, încât nici nu-mi mai pasă că-i simt gustul sângelui.

— Sunteţi gata de plecare? Întreabă Easton fluturând de două ori mai multe bancnote decât cele pe care le avea la început. Nu cred c-aş vrea să abuzăm prea mult de noroc.

Reed ridică uimit din sprâncene.

— Renunţi când eşti pe val? Să fie asta oare... se preface surprins... o dovadă de *control al impulsurilor*?

Easton ridică din umeri.

— Vai, am trăit s-o văd şi pe-asta, Ella, frăţiorul meu s-a maturizat.

Râd în timp ce Easton îi arată degetul mijlociu.

— Haideţi odată, le spun băieţilor. Să mergem acasă. Sunt cam obosită.

Îşi iau tricourile pe ei, bat palma cu câţiva dintre prietenii lor, iar apoi ne îndreptăm în direcţia din care am venit, cu Easton în spatele nostru. În timp ce mergem, Reed îşi apropie buzele de urechea mea:

— Nu eşti chiar atât de obosită, nu? Pentru că am planuri în ceea ce te priveşte când ajungem acasă.

Îmi ridic capul şi-i zâmbesc.

— Ce fel de planuri?

— Murdare.

— Am auzit, spune Easton enervat din spatele nostru.

Mă pufneşte iar râsul.

— Nu ţi-a zis nimeni niciodată că nu-i frumos să tragi cu ure...

Înainte să termin, o siluetă îmbrăcată într-un hanorac se iveşte dintre două containere de transport.

Capul lui Reed se întoarce în lateral.

— Ce nai...

Nici el n-apucă să-şi termine propoziţia.

Totul se întâmplă cu o asemenea viteză, încât abia am timp să-mi dau seama care e faza. Tipul cu hanorac şuşoteşte în barbă nişte cuvinte pe care nu le înţeleg. Evenimentul se derulează fulgerător şi nu realizez pe

moment cum a decurs totul. Cu doar o clipă în urmă, Reed stătea lângă mine, în următoarea era întins pe jos plin de sânge.

Mă blochez complet. Plămânii mei cer cu disperare aer. Aud pe cineva urlând şi cred că sunt chiar eu, iar dintr-odată cineva mă dă la o parte în timp ce se aud alţi paşi pe pavaj.

E Easton. O ia pe urmele tipului cu hanorac. Şi Reed... Reed e la pământ, ţinându-se de partea dreaptă a corpului cu ambele mâini.

— Doamne Dumnezeule! urlu eu, în timp ce mă aplec deasupra lui.

Mâinile îi sunt roşii şi lipicioase şi simt că-mi vine să vomit când realizez că are sânge-ntre degete. Îi dau mâinile la o parte şi instinctiv aplic presiune pe partea lui dreaptă. Vocea îmi sună înfundat şi aspru când strig după ajutor. Aud şi mai mulţi paşi. Mai multe urlete. Mai multe lovituri. Dar întregul meu univers se învârte în jurul lui Reed în momentul ăsta.

Faţa lui e aproape toată albă, iar pleoapele lui se-nchid şi se deschid rapid.

— Reed, spun înecat. Nu închide ochii, iubitule.

Nu ştiu de ce îi spun asta, dar partea mea îngrozită, panicată, îmi spune că, dacă închide ochii, s-ar putea să nu-i deschidă din nou. Peste umăr, mai dau un ordin.

— Cineva să sune la o ambulanţă, la naiba!

Cineva se apleacă lângă noi. E Easton, care cade în genunchi şi-şi pune mâinile peste ale mele.

— Reed, spune pe un ton grav, eşti bine, frăţioare?

— Tu ce crezi? bolboroseşte Reed.

Vocea lui e suficient de stinsă, încât să-mi tripleze sentimentul de teamă.

— Tocmai am fost înjunghiat.

— Ambulanţa e pe drum, anunţă o voce de bărbat.

Mă întorc şi văd un tip ras în cap, care se apropie de noi. Ochii lui Dodson trădează îngrijorare.

Mă concentrez din nou asupra lui Reed şi-mi vine iar rău. A fost înjunghiat. Cine naiba ar fi putut să-i facă una ca asta?

— Mi-a scăpat nenorocitul, zice Easton. A sărit gardul înainte să-l pot opri.

— Nu contează, şuieră Reed din nou. A-ai auzit ce a zis, nu?

Easton dă din cap.

— Ce-a zis? îl întreb poruncitor, în timp ce mă chinui să nu vomit la vederea sângelui lui Reed care bălteşte jos.

Easton îşi ridică privirea de la fratele său şi mă fixează pe mine.

— A zis *Daniel Delacorte îţi transmite salutări.*

Capitolul 31

— Cum se simte Reed Royal? întreb pentru a mia oară.

Infirmiera trece pe lângă mine de parcă nu m-ar auzi. Îmi vine să ţip „Ştiu că mă auzi, curvo,” dar nu cred că asta mi-ar obţine răspunsul de care am nevoie.

Easton stă în cealaltă parte a sălii. E furios ca un leu în cuşcă pe cale să scape şi aşa a fost de când l-a prins pe tipul care l-a înjunghiat pe Reed în stomac. Vrea să-l omoare pe Daniel, şi numai teama pentru viaţa lui Reed îl ţine lipit acum de scaun.

Asta şi faptul că poliţiştii au apărut mai repede decât ne aşteptaserăm. Îl implorasem pe Easton să nu mă lase,

pentru că frica pusese stăpânire pe mine cu totul. Dacă mai era pe undeva un cuţit cu numele lui Easton pe el?

Nu pot să *cred* că nebunul ăla a plătit pe cineva să-l rănească pe Reed.

— Singurul motiv pentru care nu-l transform pe Daniel în donator de organe e că Reed m-ar omorî în secunda în care s-ar ridica de pe patul spitalului dacă ar afla că te-am lăsat singură.

Îmi rod unghia degetului mare.

— Nu ştiu ce să spun, Easton. Daniel e nebun. L-ai putea face într-o bătaie, dar apoi ce s-ar întâmpla? Face nişte căcaturi care nouă nici nu ne-ar trece prin minte. Să angajeze pe cineva ca să-l *înjunghie* pe Reed? Dacă lama ar fi atins ceva vital? E un miracol că-i în viaţă.

— Atunci noi facem ceva mai rău, spune Easton şi pare că vorbeşte serios.

— Şi apoi tu şi Reed sunteţi trimişi la închisoare pentru că-l atacaţi?

— Nimeni nu ajunge la închisoare pentru nimic. Asta e între noi, spune el batjocoritor.

— Nu poţi să spui pur şi simplu poliţiei ce ai auzit?

— Cuţitarul a dispărut demult, spune Easton scuturând din cap. În plus, Reed ar vrea să se ocupe el însuşi de asta. Poliţiştii să stea deoparte.

Deschid gura ca să protestez, dar nu am un răspuns bun. Nu l-am denunţat pe Daniel pentru că m-a rănit, iar acum uite ce s-a întâmplat. El chinuie alte fete şi angajează golani ca să-i rănească pe oamenii pe care-i iubesc.

Callum intră valvârtej pe uşă, întrerupându-mi şirul gândurilor.

— Ce ştiţi? ne întreabă.

— Nimic. Nu ne spun nimic, mă plâng eu.

— Nu ne spun nici pe dracu’, omule, consimte Easton.

Callum dă din cap repede.

— Staţi aici, ne ordonă în mod inutil.

N-am fost niciodată atât de fericită să-l văd pe Callum. Chiar dacă la el, în propria lui casă, totul e un dezastru, e evident că oamenii îl ascultă. Iese din sala de aşteptare pentru a merge să-l scuture pe vreunul mai sus-pus şi ca să afle ce naiba se-ntâmplă cu Reed.

Se întoarce după mai puţin de cinci minute.

— Reed e în operaţie. Lucrurile arată bine. L-au dus acolo ca să vadă dacă a fost atins vreun organ vital, dar a fost mai puţin adânc decât părea la început. Rana cuţitului e curată. Există câteva răni ale ţesutului şi muşchiului, dar asta ar trebui să se vindece cu timpul.

Îşi trece o mână prin păr.

— O rană clară de cuţit. Mă asculţi, auzi măcar ce spun? întreabă şi-l fixează pe Easton cu o privire aspră. Nu pot să cred că ai duce-o pe Ella jos la debarcader, având în vedere că e atât de periculos.

Easton păleşte.

— Niciodată n-a fost periculos până acum. Erau doar o grămadă de derbedei, aşa ca mine, care vor să parieze şi să se bată până se cacă pe ei. Îi ştiam pe toţi. Armele nu sunt niciodată permise. Asta s-a întâmplat când plecam.

— Adevărat, Ella? întreabă Callum pe un ton ferm.

Dau din cap ca o nebună.

— E adevărat. N-am simţit nicio clipă că aş fi în pericol, şi câţiva dintre puştii ăştia erau din Astor, dar şi din alte şcoli private. N-am văzut niciodacă vreo armă sau ceva de genul ăsta.

— Deci spui că a fost o întâmplare?

După neîncrederea care i se citeşte pe faţă, e evident că, în mintea lui, Callum n-o consideră nicidecum ca fiind o întâmplare.

Easton îşi trece o mână peste gură:

— Nu, nu spun asta.
— Ella?
— Daniel a fost, spun eu cu o voce mică. Şi e vina mea.
— Cum aşa? Tu ai ţinut cuţitul?

Îmi muşc buzele ca să nu-ncep să plâng. Nu vreau să izbucnesc tocmai acum, chiar dacă simt că sunt pe punctul de a avea o cădere nervoasă cât se poate de nasoală.

— Nu l-am denunţat pe Daniel. Ar fi trebuit, dar nu voiam să-mi bat capul cu toată mizeria asta. Trecutul meu nu e drăguţ şi credibil, vorbele rele de la şcoală... Deja m-am săturat de ele. Şi credeam că eram mai puternică, dar se pare că nu sunt.

Îmi las ruşinată capul în jos.

— O, scumpo, zice Callum şi vine să mă cuprindă cu braţul. Nu e vina ta. Chiar dacă l-ai fi denunţat pe Daniel, el ar fi fost încă în libertate. Nu intri la închisoare doar pentru că cineva completează un raport al poliţiei. Există un întreg proces de judecată.

Neconvinsă, mă trag departe de mângâierea lui.

Easton îşi drege vocea.

— Nu-i vina ta, Ella. Eu ar fi trebuit să-i dau o lecţie.

Callum clatină din cap.

— Sunt total de acord cu un pumn în faţă când face bine, dar nu cred că problema asta s-ar rezolva bătându-l măr pe puştiul ăsta. Faptul că a angajat pe cineva care să-mi înjunghie fiul e dincolo de pragul unui bătăuş obişnuit. Câţiva centimetri mai la stânga şi...

Vocea i se stinge treptat, dar mintea mea umple spaţiul lăsat gol.

Câţiva centimetri mai la stânga şi acum am fi pregătit o înmormântare. Şi poate Callum are totuşi dreptate, iar Reed ar fi fost înjunghiat chiar dacă eu l-aş fi denunţat pe Daniel, dar nu mi se mai pare acceptabil să tac.

Nu-l pot târî pe Daniel pe scările din faţa şcolii umilindu-l ca să înceteze. Am încercat varianta asta cândva. Iar Reed l-a snopit deja în bătaie. Daniel n-are de gând să se oprească de unul singur.

Cineva trebuie să-l oprească.

— Dacă aş denunţa eu ceea ce s-a întâmplat? întreb.

— În seara asta? întreabă grăbit Callum.

Easton se încruntă, dar nu-l bag în seamă.

— Nu, în cealaltă seară. Când m-a drogat. Adică, e prea târziu să-mi fac teste şi chestii, dar mai erau şi alţi oameni acolo în cameră. Un tip pe nume Hugh. Două fete de la North. Ei ştiu că Daniel m-a drogat.

Callum se trage înapoi ca să-mi poată vedea mai bine chipul. Pe al său se citeşte o expresie de îngrijorare.

— N-o să te mint, dragă. Genul ăsta de lucruri sunt chiar urâte pentru victime, iar tu ai fost drogată acum mult timp. Nu avem cum să-ţi facem analize. Dacă ceilalţi nu depun sau nu vor să depună mărturie, va fi cuvântul tău împotriva cuvântului lui.

Ştiu asta şi tocmai de asta nu l-am denunţat niciodată în primul rând. Denunţul implică multă bătaie de cap care pare să nu ducă niciodată la rezultate bune, mai ales pentru persoana afectată. Dar ce alternativă există? Să-mi ţin gura închisă, astfel încât Daniel să poată continua să-şi găsească victime?

— Poate. Dar nu sunt singura căreia i-a făcut rău. Poate dacă ies în faţă, vor mai ieşi şi alţii.

— În regulă. Noi o să te susţinem, desigur.

O spune cu toată seriozitatea, de parcă n-ar mai exista vreo altă cale pe care să conceapă că ar putea-o urma. Cum ar face şi mama dacă ar fi în viaţă.

— Resurse avem. Vom angaja o echipă de PR şi cei mai buni avocaţi. Ei vor căuta în trecutul lui Daniel până când scheletele strămoşilor familiei Delacorte vor ieşi la iveală.

E pe cale să mai spună ceva, dar uşa sălii de aşteptare se deschide şi apare medicul. Nu are deloc sânge pe halat şi nu pare trist.

Răsuflu uşurată. Nu ştiu de ce. Bănuiesc că dac-ar fi avut mult sânge pe el, ar fi însemnat că operaţia mersese prost, iar viaţa lui Reed ar fi atârnat de un fir de aţă.

— Domnul Royal? întreabă în timp ce se apropie. Eu sunt doctorul Singh. Fiul dumneavoastră e bine. Cuţitul n-a atins niciun organ vital. A fost în mare măsură o rană superficială. A apucat lama cu mâinile şi are răni în palme, dar acestea ar trebui să se vindece în următoarele zece, cincisprezece zile. Ar trebui să evite activităţile solicitante.

Easton pufneşte în spatele meu, iar Callum îi aruncă o privire aspră. Mă înroşesc până la urechi.

— Dar dacă Riders continuă să câştige, adaugă medicul, va fi gata pentru naţionale.

— Pe bune, nu puteţi vorbi serios despre chestia cu fotbalul, izbucnesc eu.

De data asta toţi mă privesc încruntaţi. Doctorul Singh îşi dă jos ochelarii şi-i şterge de tricou.

— Sigur că vorbesc serios. N-am vrea ca unul dintre cei mai buni apărători ai noştri să rateze campionatul.

Doctorul Singh mă priveşte de parcă eu aş fi nebuna. Îmi ridic braţele şi mă îndepărtez cu paşi apăsaţi, în timp ce Callum şi medicul discută despre şansele celor de la Riders care nu vor putea conta pe Reed în primul meci din playoff.

— Easton, tu n-ai de gând să-ţi laşi fratele să mai joace, nu-i aşa? rostesc printre dinţi.

— Medicu’ a zis că e bine. În plus, crezi că pot eu să controlez ceea ce face Reed?

— Sunteţi toţi nebuni. Reed ar trebui să fie acasă, în pat!

Îşi dă ochii peste cap.

— Ai auzit ce-a zic medicu’. O rană superficială. Va fi ca nou în două săptămâni.
— Mă dau bătută. E absolut ridicol.
Callum vine spre noi.
— Gata să mergem acasă?
— Nu-l pot aştepta pe Reed? obiectez.
— Nu, e într-un salon privat, dar nu există un pat şi pentru tine. Sau pentru tine, îi spune lui Easton. În seara asta veniţi amândoi cu mine acasă, unde pot sta cu ochii pe voi. Reed doarme şi nu trebuie să-şi facă griji pentru voi doi.
— Dar...
— Nu.
Callum e de neclintit.
— Iar tu, Easton, nu te duci acasă la familia Delacorte şi nu faci nicio tâmpenie.
— Bine, răspunde el posac.
— Vreau să merg la secţia de poliţie şi să-l denunţ pe Daniel, anunţ eu.
Trebuie s-o fac în seara asta, înainte de a mă pierde cu firea, iar faptul că l-aş avea pe Callum alături ar fi aproape ca şi cum l-aş avea pe Reed.
— Vom merge prima dată acolo, aprobă Callum, în timp ce ne conduce afară spre maşina de oraş care ne aşteaptă. Totul o să fie bine. Durand.
Durand dă scurt din cap şi intră pe locul şoferului.
Odată ce maşina se pune în mişcare, Callum apelează un număr şi apoi îşi aşază telefonul pe genunchi, cu ecranul în sus şi cu difuzorul pornit.
O voce nesigură răspunde după al treilea apel.
— Callum Royal? E unu dimineaţa!
— Domnule judecător Delacorte. Sunteţi bine? întreabă Callum politicos.
— S-a întâmplat ceva? E cam târziu.

Vocea tatălui lui Daniel e şoptită, de parcă s-ar afla încă în pat.

— Ştiu asta. Voiam să vă sun din politeţe. Mă îndrept spre secţia de poliţie împreună cu pupila şi cu fiul meu. Băiatul dumneavoastră, Daniel e – cum să spun – un tâmpit de criminal afurisit şi vom avea grijă să aibă de suferit.

Ne întâmpină o tăcere consternată. Easton îşi înăbuşă râsul cu mâna.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, spune în cele din urmă Delacorte.

— E posibil, admite Callum. Uneori părinţii nu se îngrijesc prea bine de copiii lor. Şi eu mă fac vinovat de asta. Veştile bune sunt că am o echipă excelentă de detectivi particulari. După cum ştiţi, dată fiind munca guvernamentală pe care o depunem, trebuie să fim foarte atenţi pe cine angajăm. Echipa mea se pricepe în mod special la descoperirea oricărui secret care ar putea influenţa abilitatea unei persoane de a fi onestă. Sunt sigur că dacă Daniel nu ascunde niciun mare secret...

Se opreşte pentru un efect dramatic, care funcţionează, pentru că mi se ridică părul de pe gât şi nu eu sunt cea ameninţată.

— ...sau dumneavoastră, atunci nu aveţi de ce să vă faceţi griji. Vă doresc o noapte bună, domnule judecător.

— Staţi, staţi, nu închideţi.

Se aude un foşnet.

— Numai o clipă.

Se închide o uşă şi vocea lui e mai puternică, mai alertă.

— Ce sugeraţi?

Callum rămâne tăcut.

Lui Delacorte nu-i place asta. Insistă, panicat:

— Trebuie să fiţi dispus să acceptaţi ceva, altfel n-aţi fi sunat. Spuneţi-mi ce pretenţii aveţi.

Callum tot nu răspunde.

Când vorbeşte din nou, Delacorte aproape gâfâie.

— O să am grijă ca Daniel să plece. A fost invitat să studieze la Knightsbridge School for Gentlemen în Londra. L-am încurajat să meargă, dar n-a fost de acord să-şi părăsească prietenii.

O, grozav. Deci o să violeze şi o să înjunghie puşti în Londra? Deschid gura, dar Callum ridică mâna şi-şi scutură capul în semn de nu. Mă las înapoi în scaun şi încerc să fiu răbdătoare.

— Încercaţi din nou, spune el simplu.

— Ce anume vreţi?

— Vreau ca Daniel să recunoască că a greşit şi să-şi corecteze comportamentul pe viitor. Nu cred în mod necesar că încarcerarea ar putea aduce această schimbare. În aproximativ cinci ore, doi ofiţeri maritimi vor apărea la uşa dumneavoastră. Veţi semna o declaraţie care le dă dreptul să-l ia pe fiul dumneavoastră de şaptesprezece ani cu ei. Daniel va merge apoi la academia militară menită să îndrepte comportamentul tinerilor cu probleme ca ale lui. Dacă absolvă, se va-ntoarce la dumneavoastră. Dacă nu, o să-l aruncăm într-unul dintre canalele de la fabrică.

Callum râde în timp ce închide, dar, sinceră să fiu, nu ştiu dacă glumeşte sau nu.

Ştiu că ochii mi s-au bulbucat, şi nu mă pot abţine să-ntreb:

— Hm, chiar ai de gând să-l ucizi pe Daniel?

— La naiba, tată, ce i-ai dat-o.

— Mulţumesc, fiule, spune Callum şi zâmbeşte cu superioritate. Încă mai am coaie, indiferent ce credeţi voi, băieţi. Şi Ella, nu, nu-l ucid pe Daniel. Şcoala militară poate salva copii. Poate, de asemenea, şi să-i transforme pe cei răi în şi mai răi. Dacă prietenii mei consideră că nu poate fi

schimbat, atunci mai sunt şi alte variante. Pe niciuna n-o să o discut cu vreunul dintre voi.

Bine atunci.

Când ajungem acasă, Easton o ia la galop în sus pe scări ca să le facă gemenilor un rezumat, în timp ce Callum dispare în biroul său ca să-l sune pe Gideon şi să-l anunţe ce s-a întâmplat. Eu rămân în hol, amintindu-mi de prima noapte în care am păşit în casa asta. Era târziu, aproape la fel de târziu ca acum.

Băieţii erau aliniaţi şi sprijiniţi de balustrada de sus a scărilor ramificate, părând nefericiţi şi neprimitori. Mă temeam de ei. Dar acum? Acum mă tem *pentru* ei.

Callum se schimbă. Acţiunile lui din seara asta şi din ultimele câteva săptămâni dovedesc mult mai multă implicare decât atunci când am venit eu. Dar o să strice tot binele ăsta dacă se căsătoreşte cu Brooke. Fiii lui nu vor avea niciodată încredere în el în totalitate atâta timp cât e împreună cu femeia aia îngrozitoare. De ce nu poate vedea asta?

Dac-ar fi deştept, Callum ar trimite-o pe Brooke cu Daniel la şcoala asta militară. Dar, dintr-un motiv sau altul, e atât de orb când vine vorba de Brooke.

Îmi muşc falca cu dinţii. Dacă ar afla Callum adevărul? Dacă ar afla despre Reed şi Brooke... s-ar mai căsători cu ea?

Există un singur mod de a afla...

Dacă Reed ar fi aici, n-ar vrea să-l urmez pe Callum în biroul său, dar iau o hotărâre decisivă. Ştiu că va fi furios când va descoperi ce am făcut, dar cineva trebuie să ajungă la tatăl său, şi, din păcate, cred că acel cineva trebuie să fiu eu.

Bat încet la uşă.

— Callum, sunt Ella.

— Intră, vine răspunsul răguşit.

Păşesc în biroul său. Totul e foarte masculin aici, cu lemn negru de cireş care căptuşeşte pereţii, scaune cu piele de Burgundia şi draperii verzi încadrând ferestrele.

Callum, desigur, are o băutură în mână. I-o trec cu vederea. Dacă există o noapte potrivită pentru băut, atunci aceasta e.

— Mulţumesc că te-ai ocupat de chestia cu Daniel, spun.

— Am promis atunci când te-am adus aici că voi face orice pentru tine. Asta înseamnă inclusiv să te protejez de oameni precum Delacorte. Ar fi trebuit să-i fac vânt acum mult timp.

— Chiar apreciez asta.

Mă plimb pe lângă rafturile cu cărţi. În centrul bibliotecii e o altă mare pictură cu Maria.

— Maria era frumoasă, spun şi ezit înainte să adaug: băieţilor chiar le e dor de ea.

El clatină lichidul din pahar de câteva ori înainte de a răspunde.

— N-am mai fost la fel de când ne-a lăsat.

Trag adânc aer în piept, ştiind că sunt pe cale să depăşesc o grămadă de limite.

— Callum... despre Brooke... zic şi expir în grabă. E secolul douăzeci şi unu. Nu trebuie să te căsătoreşti cu o fată pentru că e însărcinată.

Îi scapă un râset ascuţit.

— Ba da, trebuie. Vezi tu...

— Ce să văd?

Sunt atât de tensionată, încât îmi vine să mă întind şi să-i sparg paharul ăla stupid din mână.

— De ce nu îmi spui?

El mă priveşte peste marginea paharului.

— La naiba, Callum. Vrei, te rog, să vorbeşti cu mine?

Trece aproape un minut înainte ca el să scoată un oftat teribil, apăsător.

— Ia loc, Ella.

Îmi simt picioarele îndeajuns de nesigure cât să nu protestez. Mă scufund în scaunul din faţa sa şi aştept să lămurească în vreun fel dorinţa îngrozitoare pe care o simte faţă de Brooke.

— Brooke a apărut la momentul perfect al vieţii mele, recunoaşte el. Eram împotmolit în durere şi i-am folosit corpul ca să uit. Iar apoi... a fost mai simplu să continui să mă folosesc de ea.

Fiecare cuvânt al său exprimă regret.

— Nu îi păsa că mă culcam şi cu altele. Mă încuraja chiar. Ieşeam în oraş şi arăta spre diferite femei care credea că mi-ar fi plăcut. Nu necesita nicio investiţie emoţională şi mi-a plăcut asta. Dar, la un moment dat, şi-a dorit mai mult decât îi puteam eu oferi. Nu voi mai găsi niciodată o altă Maria. Brooke nu trezeşte în mine decât o poftă trupească.

Îl fixez cu o privire neîncrezătoare.

— Atunci desparte-te de ea. Poţi să fii şi aşa un tată pentru copilul ăsta. La naiba, Brooke ar vinde bebeluşul dacă i s-ar oferi un preţ bun.

Callum continuă de parcă nici nu m-aş afla acolo.

— Poate că dacă Brooke mi-ar fi soţie, aş putea-o controla. O pot lega cu promisiuni contractuale. Ea nu vrea să trăiască în Bayview. Vrea ceva mai spectaculos. O viaţă în Paris, Milano, LA, undeva unde să-şi frece coatele de actori, modele, atleţi. Dacă o pot îndepărta de băieţii mei, atunci totul va fi meritat.

— Nu o îndepărtezi de băieţii tăi. Le-o vâri şi mai mult în faţă!

De ce nu poate bărbatul ăsta să-nţeleagă?

— Vom fi pe coasta de Vest. Sau în străinătate. Băieţilor le va fi bine aici până când vor termina liceul. Voi face tot ce trebuie ca s-o ţin departe de ei. Mai ales de Reed.

Îl privesc încruntată.

— Ce vrei să spui?

Următoarele lui cuvinte mă fac să tresar.

— Copilul e cel mai probabil al lui, Ella.

Noroc că sunt aşezată. Dacă n-aş fi fost, m-aş fi prăbuşit pe loc.

Am venit aici ca să-i mărturisesc legătura lui Reed cu Brooke, dar Callum, bărbatul pe care-l credeam orb la toate, ştia deja că fiul său s-a culcat cu iubita lui?

Cred că mă dau de gol prin expresia feţei, pentru că ochii lui albaştri se mijesc.

— Ştiai, spune el cu un aer meditativ.

Dau din cap tremurând. Îmi ia o clipă să-mi găsesc cuvintele.

— *Tu* ştiai?

Un hohot lipsit de umor îi desparte buzele.

— Când Brooke a venit la mine cu vestea că era însărcinată, am spus acelaşi lucru pe care tocmai l-ai spus tu. C-o să păstreze copilul şi că eu aveam s-o susţin. Şi atunci mi-a spus că se culcase cu Reed şi că copilul ar fi putut fi al lui.

Greaţa îmi gâdilă gâtul.

— Câ-când ţi-a spus că s-a întâmplat? Ea şi Reed...?

Reed mi-a promis că n-a mai atins-o pe Brooke de când mă sărutase, dar n-a fost niciodată exact cu privire la momentul când ei au încetat să se mai culce împreună. Şi nici eu n-am fost destul de curajoasă sau destul de proastă, încât să insist pentru mai multe detalii.

Callum goleşte restul paharului şi se ridică să-şi mai toarne unul.

— Înainte să vii tu, presupun. Îl cunosc pe Reed. Nu te-ar fi atins nici măcar cu un deget dacă ar fi fost încă cu Brooke.

Mâna îmi zboară spre gât.

— Tu ştii despre noi?
— Nu sunt complet orb, Ella, iar voi doi nu sunteţi teribil de grijulii. M-am gândit... c-ar fi bine pentru amândoi. Reed să fie cu cineva de vârsta lui, iar tu să ai pe cineva special în viaţa ta. N-am ştiut până când n-ai fugit, recunoaşte el. Dar mi-am dat seama după.
— Cum de nu ţi-ai dat seama de ce era Brooke în stare să facă? De ce nu ţi-ai protejat fiul de ea?
Tonul meu acuzator îi aduce o umbră de furie în ochi.
— Îl protejez acum! Tu crezi că eu vreau ca băiatul meu să fie legat de ea pentru restul vieţii lui? Mai bine să-l cresc pe copilul ăsta ca fiind al meu şi să-l las pe Reed să trăiască viaţa pe care o merită.
— În niciun caz nu e al lui, Callum. Au trecut şase luni de când a fost ultima dată cu ea, iar ea *nu* e însărcinată în luna a şasea.
Numai dacă Reed nu cumva m-a minţit în legătura cu ce s-a întâmplat în dormitorul lui luna trecută...
Dar nu. *Nu*. Refuz să cred asta. I-am dat o nouă şansă pentru că am încredere în el. Dacă el spune că n-a atins-o în noaptea aia, atunci nu a atins-o.
Callum mă priveşte ca pe un copil, un copil ridicol şi stupid.
— Sigur e al lui, Ella.
— De unde ştii că nu e al tău? îl provoc eu.
Zâmbeşte cu tristeţe:
— Eu mi-am făcut vasectomie acum cincisprezece ani.
Înghit în sec.
— Oh.
— Maria voia neapărat o fată, mărturiseşte Callum. Am tot încercat, dar, după ce i-a avut pe gemeni, medicul i-a spus să se oprească. O altă sarcină ar fi omorât-o. A refuzat să accepte, deci... Mi-am făcut o vasectomie şi nu i-am spus niciodată despre asta.

Îşi clatină cu nefericire capul.

— Nu pot fi tatăl copilului lui Brooke, dar îmi pot asuma responsabilitatea pentru el. Dacă Reed e târât în asta, atunci va exista pentru totdeauna o legătură între el şi Brooke, o legătură de vinovăţie şi durere, şi responsabilitate. Nu voi permite să se-ntâmple asta. Poate că fiul meu mă urăşte destul, încât să se dea la iubita mea, dar eu îl iubesc destul, încât să-i cruţ viaţa de o asemenea nefericire.

— Cât timp are sarcina? întreb.

— Trei luni şi jumătate.

Îmi încleştez pumnii de frustrare, voind cumva să ajung în creierul lui Callum pentru a-i demonstra că presupoziţiile lui sunt greşite.

— Îl cred pe Reed când spune că nu a mai atins-o de şase luni.

Callum se uită fix la mine.

— Îl cred, insist. Şi aş vrea să-l crezi şi tu. Doar pentru că tu nu ai fi înşelat-o pe Maria, iar Reed nu m-ar înşela pe mine, nu înseamnă că Brooke e la fel.

— Brooke îşi doreşte prea mult să facă parte din familia Royal încât să-şi asume riscul ăsta. Am surprins-o sabotându-şi măsurile anticoncepţionale o dată.

Îmi frec faţa în mâini, pentru că, în mod cert, a luat o hotărâre.

— Tu poţi crede ce vrei, dar greşeşti.

Mă ridic de pe scaun, cu umerii aplecaţi în semn de înfrângere. La uşă, mă opresc şi fac o ultimă încercare.

— Reed vrea să-ţi faci un test de paternitate. Ar forţa-o pe Brooke să-l facă dacă ar putea.

Callum pare uimit.

— El şi-ar face testul, riscând să fie numit în mod oficial ca tată al copilului?

— Nu, el şi-ar face testul pentru ca adevărul să poată ieşi la iveală, spun şi-l privesc în ochi. Ea te minte. Nu e copilul lui Reed, iar dacă tu ai un strop de încredere în fiul tău, i-ai forţa mâna lui Brroke şi ai face ca toată încurcătura asta stupidă să dispară.

Dau să plec, dar Callum îşi ridică mâna.

— Stai.

Încruntându-mă, îl urmăresc cum se întinde după receptor şi formează un număr. Oricine ar fi cel sunat, răspunde imediat.

— Dottie, bubuie el în receptor. Când ajungi la birou în dimineaţa asta, fă o programare la clinica de obstetrică şi ginecologie Bayview pentru domnişoara Davidson. Vineri, ora nouă dimineaţa fix. Şi trimite o maşină după ea.

Un zâmbet mi se întinde pe toată faţa. Poate că, totuşi, l-am făcut să priceapă.

Callum închide şi mă fixează cu o privire îngrijorată. Apoi, oftează şi spune:

— Sper al naibii de tare să ai dreptate în privinţa asta, Ella.

Capitolul 32

Reed

Ella a refuzat să plece de lângă mine de când am ieşit din spital. Ceea ce e cu totul de prisos. Calmantele îşi fac în cea mai mare parte treaba. Atâta timp cât nu mă mişc, cel mai mare disconfort este că suturile mă cam mănâncă. Doctorii mi-au spus să nu mă scarpin, căci aş risca să le desfac, aşa că încerc să-mi abat atenţia urmărind cum

Sawyer şi pe Sebastian o aruncă pe Lauren prin piscină de la unul la altul ca pe o minge de plajă.

Nu e o tocmai o după-amiază bună pentru înotat, dar piscina noastră e încălzită, iar Lauren îi are şi pe gemeni să-i ţină de cald. Ella şi cu mine stăm încolăciţi laolaltă pe un şezlong, în timp ce Easton scrie mesaje pe telefon pe scaunul de lângă noi.

— Wade vrea să ştie dacă o să ai o cicatrice mişto, spune East absent.

Ella mormăie cu voce tare.

— Spune-i lui Wade să nu se mai gândească la rahaturi stupide şi să fie pur şi simplu recunoscător că cel mai bun prieten al lui e viu.

Eu chicotesc.

— Te citez cu asta, soro.

East tastează ceva, aşteaptă, apoi începe să râdă.

— Wade vrea să ştie dacă ţipi aşa la Reed când v-o trageţi.

— Există vreun emoji cu degetul mijlociu? întreabă ea fermecătoare. Dacă da, trimite-i-l.

Îmi trec degetele prin părul ei moale, bucurându-mă de senzaţia trupului ei lipit de-al meu. Nu va şti niciodată cât de îngrozitor de speriat am fost noaptea trecută – nu pentru propria mea siguranţă, ci pentru a ei. Când tipul ăla cu glugă s-a ivit din întuneric, primul şi singurul meu gând fusese să-mi protejez fata. Nici măcar nu-mi amintesc cum mi-a spintecat cuţitul burta. Îmi amintesc doar că am împins-o pe Ella într-o parte şi că m-am aruncat în faţa ei.

Iisuse. Dacă Daniel ar fi trimis pe cineva după ea în locul meu? Dac-ar fi fost ea rănită grav?

— Reed? şopteşte ea cu îngrijorare.

— Mmmm?

— Ai devenit foarte încordat dintr-odată. Eşti bine? întreabă ea şi se ridică imediat. Mai ai nevoie de vreun calmant?

— Sunt bine. Mă gândeam doar la Delacorte şi la cât e de psihopat.

— Adevărat, spune East misterios. Sper c-o să şi-o ia până nu mai poate în închisoarea aia militară.

Ella oftează.

— Nu e o închisoare. E o academie pentru tineri cu probleme.

— Tineri cu probleme? răsuflă East zgomotos. Tâmpitul ăla e mai mult de atât. A angajat un *ucigaş* să se ocupe de fratele meu.

— Tu chiar crezi că Tipul cu Glugă încerca să-l ucidă pe Reed? Dacă se întoarce şi încearcă din nou?

Ella pare cât se poate de amărâtă acum şi eu îi arunc lui Easton o privire aspră.

— Nimeni nu încerca să mă ucidă, o liniştesc. Altfel mi-ar fi tăiat pur şi simplu gâtul.

Trupul Ellei se cutremură.

— Dumnezeule, Reed! De ce spui aşa ceva?

— Scuze, a fost o tâmpenie, zic şi o trag spre mine din nou. Hai să nu mai vorbim despre asta. Daniel a plecat. Şi le-a dat poliţiştilor numele Tipului cu Glugă, aşa că ei îl vor găsi imediat, bine?

— Bine, repetă ea, dar nu pare să fie convinsă.

Un ţipăt ascuţit din piscină ne face să ne întoarcem capetele şi vedem cum Seb încearcă să-i desfacă lui Lauren şnururile bikinilor.

— Sebastian Royal! Să nu îndrăzneşti! bolboroseşte ea râzând, în timp ce încearcă să înoate cât mai departe de fratele meu mai mic.

Sawyer înoată în spatele ei şi o trage în braţele lui, iar Lauren se transformă din nou într-o minge de plajă aruncată de la unul la altul.

East se întinde peste scaun şi-şi coboară vocea.

— Cum crezi c-o fac?

Ella îşi mijeşte ochii.

— Ce vrei să spui?

— Lauren şi gemenii. Crezi că-i o chestie gen doi-la-unu, sau câte unul pe rând?

— Sincer, nu vreau să ştiu, spune Ella cu sinceritate.

Nici eu nu vreau să ştiu. Nu i-am întrebat niciodată pe Seb şi pe Sawyer despre relaţiile lor. Lauren e iubita lui Sawyer în ochii celor din afară, dar habar n-am ce se-ntâmplă în spatele uşilor închise.

Se aud paşi în spatele nostru, iar eu devin din nou încordat când tata apare pe platforma din jurul piscinei.

— Reed. Cum te simţi?

— Toate bune, răspund, fără să mă uit la el.

O tăcere stânjenitoare pluteşte peste terasă. N-am fost în stare să-l privesc pe tata în ochi de când Ella mi-a spus că vorbise cu el. Îi era ruşine şi era agitată când a venit la spital în dimineaţa asta, iar mărturisirea s-a revărsat din ea în timp ce eu am stat acolo, confruntându-mă în mod egal cu vinovăţia şi uimirea.

Tata ştie despre Brooke. Şi despre mine. Potrivit Ellei, ştie de săptămâni întregi – şi nu mi-a spus niciun cuvânt despre asta. Bănuiesc că aşa fac cei din familia Royal, totuşi. *Evită complicaţiile. Nu vorbi despre sentimentele tale.* Şi o parte din mine este recunoscătoare pentru chestia asta. Nu ştiu cum voi reacţiona dacă tata va aduce asta în discuţie. Încă n-a făcut-o, dar Ella mi-a zis despre testul de paternitate pe care l-a programat, deci, mai devreme sau mai târziu, va trebuie să spună ceva, nu?

Asta va fi o conversaţie ciudată. Sunt bucuros s-o amân cât mai mult posibil.

Tata îşi drege glasul.

— Mai staţi mult, copii?

Se uită la piscină şi apoi la şezlonguri.

— Mă gândeam să ieşim toţi la cină. Avionul e alimentat şi gata când suntem şi noi.

— Avionul?

În zona cu apă mică, ochii lui Lauren se fac mari cât cepele.

— Unde mergem?

Callum îi zâmbeşte.

— M-am gândit că D.C. ar fi o plăcere pentru toată lumea, spune el şi se întoarce spre Ella. Ai fost vreodată în D.C.?

Ea clatină din cap că nu. Din piscină, o aud pe Lauren şuierând către gemeni:

— Cine zboară într-un alt stat pentru a lua *cina*?

— Familia Royal, îi şopteşte Sawyer înapoi.

— Nu cred că sunt pregătit pentru asta, recunosc.

Tonul meu e ranchiunos pentru că urăsc să-mi arăt slăbiciunea, dar calmantele puternice îşi fac efectul. Gândul de a mă ridica şi a zbura undeva nu mă atrage deloc.

— Voi puteţi merge, totuşi. Eu mă simt mai bine dacă rămân acasă.

— Rămân şi eu acasă, spune Ella imediat.

Îi ating genunchiul şi nu ratez felul în care privirea tatei îmi urmăreşte mişcarea mâinii.

— Nu, du-te cu ei, spun cu o voce aspră. Ai stat lipită de mine de la şapte dimineaţa. Ai nevoie de o schimbare de decor.

Ea nu pare fericită.

— Nu te las singur.

— Ah, o să fie bine, spune East.

Deja sare din scaun, ceea ce nu mă surprinde. L-am observat agitându-se ca un nebun toată ziua. Easton nu e făcut să stea degeaba.

— Du-te, o îndemn pe Ella. O să-ţi placă D.C.-ul la nebunie, crede-mă.

— Haide, surioară, o să vedem Monumentul Washington din aer, spune Easton linguşitor. Arată ca o sculă uriaşă.

— Easton, îi spune tata pe un ton aspru.

În cele din urmă reuşim s-o convingem şi toată lumea se împrăştie ca să se schimbe pentru cină. Mă mişc de pe şezlong pe canapeaua din camera de jocuri, acolo unde Ella mă găseşte douăzeci de minute mai târziu.

— Eşti sigur c-o să fii bine aici, de unul singur? spune ea şi-şi muşcă buza, cuprinsă de panică.

Ridic telecomanda.

— Sunt bine, iubito. O să mă uit la un meci şi apoi trag un pui de somn sau ceva de genul ăsta.

Vine la mine şi-mi dă un sărut delicat pe buze.

— Promiţi c-o să mă suni dacă ai nevoie de ceva? Îl voi obliga pe Callum să zburăm imediat înapoi.

— Promit, îi răspund, mai mult ca să-i fac pe plac.

După un alt sărut, pleacă. Aud zgomot de paşi şi voci în hol, iar apoi zgomotul se stinge şi casa se cufundă într-o tăcere de mormânt.

Mă-ntind pe canapea şi mă concentrez la ecran, urmărind cum Carolina marchează eseu după eseu prin apărarea slabă a celor de la New Orleans. Pe cât de mult îmi place să-mi văd echipa câştigând, asta îmi aminteşte doar că voi rata cel puţin două meciuri din playoff alături de Riders, iar asta mă indispune.

Oftând, opresc televizorul şi mă hotărăsc să trag un pui de somn, dar îmi sună telefonul chiar înainte să închid ochii.

E Brooke.

Rahat.

Din moment ce ştiu că va trimite o tonă de mesaje dacă nu-i răspund, apăs pe butonul verde şi mormăi:

— Ce vrei?

— Tocmai m-am întors din Paris. Putem vorbi?

Sună ciudat de mieroasă, ceea ce mă face să ridic garda instantaneu.

— Credeam că nu te-ntorci până săptămâna viitoare.

— Am ajuns mai devreme. Ce poţi să-mi faci?

Da, e în mod sigur tulburată. Mă ridic cu băgare de seamă.

— Nu sunt interesat să aud nimic din ce ai de spus. Deci du-te şi bate pe altcineva la cap.

— Aşteaptă! Nu închide.

O respiraţie tremurândă răsună de-a lungul liniei.

— Sunt gata să facem o înţelegere.

Umerii mi se crispează.

— Ce naiba vrea să-nsemne asta?

— Vino doar până la mine să vorbim, mă imploră Brooke. Tu şi cu mine, Reed. N-o aduce pe Ella sau pe vreunul dintre fraţii tăi.

Chicotesc.

— Dacă ăsta e modul tău de a încerca să mă seduci...

— Nu vreau să te seduc, tâmpit mic!

Ia încă o gură de aer, de parcă-ncearcă să se liniştească.

— Vreau să facem o înţelegere. Deci dacă nu te-ai răzgândit cu faptul că vrei să dispar din peisaj, îţi sugerez să-ţi mişti fundul încoace.

Neîncrederea mea creşte. Pregăteşte în mod evident ceva, joacă încă un joc în care nu mă interesează să intru.

Dar... dacă există cea mai mică şansă să vorbească serios acum, chiar pot să ignor asta?

Ezit pentru câteva secunde înainte de a răspunde.
— Ajung în douăzeci de minute.

Capitolul 33

Ella

Cina din D.C. e distractivă, dar mă simt fericită şi uşurată când avionul atinge pista privată de aterizare. Mi-a lipsit Reed şi nu-mi place să ştiu c-a rămas singur şi cu dureri toată seara.
— Vrei să te uiţi la un film cu mine şi cu Reed? îl întreb pe Easton în timp ce coborâm de pe bancheta din spate a maşinii.
Dar tocmai atunci îi sună telefonul. Aruncă o privire ecranului şi-şi scutură capul.
— Wade mă cheamă pe la el. Are o prietenă care are nevoie de public.
Callum o ia la pas pentru a evita să audă planurile fiului său. Eu? Nu am de ales.
— Ai grijă, îi spun lui Easton şi, ridicându-mă pe vârfuri, îi dau un sărut pe obraz.
El mă ciufuleşte.
— Întotdeauna. Întotdeauna mă protejez.
Strigă după tatăl său:
— Exact cum am fost învăţat.
Nu-mi dau seama din cauza luminii scăzute, dar cred că tatăl lui îi arată degetul mijlociu fără să se întoarcă.
— Ai şi tu grijă, mă tachinează Easton. Nu ştii niciodată când o să încerce Reed să te prindă cu un copil.
Mă strâmb, iar el se dă înapoi.

— Scuze, gură proastă.
— Nu, e-n regulă. În plus, ea o să facă testul de paternitate, deci o să ştim cine e tatăl puiului de demon în câteva zile, nu? Sau o săptămână.
Easton ezită.
— Eşti sigură că nu-i al lui Reed?
— El jură că nu.
— La fel şi tata?
E rândul meu să ezit. Aş vrea să nu păstrez aceste secrete. Nu ştiu de ce Callum nu le spune fiilor săi despre vasectomie.
— Nu, cred că nu-i nici al lui.
Easton răbufneşte grăbit.
— Bine. Mai avem loc doar pentru un singur Royal în casă, şi tu eşti acela.
Apoi îmi dă un sărut tandru pe frunte şi aleargă la camioneta sa.
Înăuntru, gemenii s-au împrăştiat cine ştie pe unde. În biroul lui Callum e lumină. Coridorul de la etaj, care duce la dormitorul meu – şi al lui Reed – e luminat uşor, iar urcatul în linişte al scărilor mi se pare în mod ciudat de asemănător cu noaptea în care i-am găsit pe Brooke şi pe Reed împreună. În capăt, privesc de-a lungul holului mare, iar inima îmi bate puţin mai repede.
Îmi reamintesc mie însămi că lucrurile nu au fost aşa cum mi s-au părut ultima dată şi că nu există niciun motiv ca altcineva să se afle în camera lui Reed, în afară de el. Totuşi, inima îmi bate mai tare, iar palmele îmi sunt transpirate când ajung la uşa lui.
— Reed? îl strig.
— În baie, vine răspunsul lui înăbuşit.
Scot un oftat de uşurare şi răsucesc mânerul uşii. Camera e goală, dar lumina se scurge prin uşa deschisă pe

jumătate a băii lui. Îmi strecor capul înăuntru, pierzându-mi răsuflarea la vederea lui.

Bandajul îi e dat jos, iar în chiuvetă sunt bucăţi însângerate de tifon.

— Dumnezeule! Ce s-a întâmplat?

— Am tras de două cusături. Îmi schimb doar bandajul.

Îndeasă îmbrăcămintea pătată cu roşu în coşul de rufe şi-şi lipeşte bandajul nou pe lateral.

— Mă ajuţi să-l înfăşor?

Sunt lângă el într-o clipă, cu o mutră încruntată, în timp ce iau rola de faşă medicinală din dulăpiorul de baie.

— Cum s-a întâmplat asta? Te-ai mişcat prea mult?

— Nu tocmai.

Îl săgetez cu ochii mijiţi. Asta nu a fost o negare; a fost o eschivă.

— Mincinosule.

— M-am mişcat puţin, recunoaşte el. Nu e mare lucru.

Ochii lui albaştri sunt plecaţi şi întunecaţi. A fost la subsol şi a lovit în sacul de box? Încă are remuşcări din cauza lui Brooke? În timp ce rup o bucată de faşă, arunc o privire la articulaţiile degetelor lui, dar nu par învineţite.

— Ştiam eu c-ar fi trebuit să rămân acasă, mormăi. Aveai nevoie de mine. Ce-ai făcut cât am fost plecată? Ai ridicat greutăţi?

În loc să răspundă, se apleacă înainte şi mă sărută, scurt şi apăsat. Trăgându-se înapoi, spune:

— Îţi jur că n-a fost nimic. M-am întins după ceva, mi-am simţit cusăturile desfăcându-se şi iată-mă.

Îmi ţugui buzele.

— Tu nu-mi spui ceva. Credeam că avem o regulă – fără secrete.

— Să nu ne certăm, iubito.

Mă prinde de încheietură şi mă trage afară din baie, pe pat.

— Chiar n-am nimic, am mai luat un calmant, iar acum mă simt bine şi bătut în cap.

Îmi trimite un surâs pieziş care nu-i cuprinde însă şi ochii. Dar cel puţin se uită la mine. Îi caut privirea ca să capăt nişte răspunsuri şi observ o încordare în jurul gurii lui, pe care o pun pe seama durerii. Orice s-a întâmplat în seara asta poate aştepta până dimineaţă. Acum are nevoie să se bage în pat.

— Nu-mi place să te văd suferind, îi mărturisesc, după ce ne aşezăm confortabil în pat.

— Ştiu, dar îţi jur că nu mă doare atât de rău.

— Ar fi trebuit să te odihneşti.

Îl lovesc cu palma peste bandaj, aproape fără să-mi pese atunci când tresare.

— Vezi, ai dureri.

— Nu zău, iubito. Am fost înjunghiat, îţi aminteşti?

Îmi prinde mâinile şi mă strânge lângă el.

Pieptul i se ridică şi coboară într-un ritm regulat. Mi-ar putea fi luate toate – maşinile, avioanele, cinele în restaurante superextravagante – dar n-aş suporta să-l pierd pe Reed. Simt un ghem în stomac în timp ce motivul real al supărării mele se ridică la suprafaţă.

— Din vina mea ai fost înjunghiat.

Buzele i se răsfrâng în jos.

— Nu, nu e aşa. Nici măcar să nu spui asta.

— E adevărat. Daniel n-ar fi venit după tine dacă n-aş fi fost eu.

Cu mintea în altă parte, îi lovesc muşchii tari ai pectoralilor şi cobor pe valea îngustă dintre coastele lui, recunoscătoare că n-a păţit-o mai rău.

— Pe naiba. Eu sunt cel care l-a snopit în bătaie şi apoi i-a spus partenerei lui că lua cina cu un violator. Problema lui era cu mine.

— Îmi dau seama.

Nu-l cred, dar ştiu că n-aş câştiga disputa asta.

— Mă bucur măcar c-a plecat.

— Tata s-a ocupat de el. Nu-ţi face griji.

Reed îşi trece mâinile în sus şi în jos pe spatele meu.

— Cum a fost cina?

— Bună. Foarte sofisticată. Meniul era plin de chestii pe care nu le puteam pronunţa. Foie gras. Langustină[10]. Nori[11].

El rânjeşte.

— Ce ai comandat?

— Homar. A fost gustos. La fel şi langustina, despre care am aflat că e un homar mai mic. Am sărit peste foie gras (ficat de raţă) şi nori (iarbă de mare) pentru că amândouă mi s-au părut dezgustătoare când mi s-a explicat ce erau.

— Mă bucur că te-ai simţit bine.

Mâinile îi încetinesc, mângâierile lui liniştitoare se transformă în ceva mai... excitant.

Încerc să-mi abat atenţia, ruşinată de cât de uşor reuşeşte să mă excite. Nu pot profita de el în starea în care se află. Nu când e rănit.

— Mi-ai lipsit, mărturisesc.

El îmi dă încă un sărut rapid.

— Şi tu mie.

— Data viitoare, vii cu noi. În mod evident nu putem avea încredere în tine.

Inspiră adânc, iar apoi mă trage mai aproape.

— Gata. Data viitoare când tata zboară undeva departe, mergem împreună.

— Ştii că asta sună nebuneşte, nu?

— Care parte?

---

[10] Specie de homar din Norvegia.

[11] Specialitate japoneză de alge verzi.

— Partea cu zburatul, spun şi-i las un sărut pe umăr. Cea cu noi împreună e bună.
— Cât de bună?
Singura lumină din cameră vine de la uşa parţial deschisă a băii. Aruncă umbre interesante pe corpul lui Reed. Îmi trec nasul de-a lungul şirei spinării lui, care miroase a săpun şi şampon.
— Cea mai bună.
— Iubito... îşi drege el glasul. Trebuie să încetezi să faci asta.
— Ce să fac?
Se uită în jos la mine, iar eu îl fixez la rândul meu cu privirea, zăpăcită.
— Să-mi atingi pieptul. Să mă *adulmeci*, spune el, cu un glas răguşit. Mă faci să-mi treacă numai gânduri rele prin minte.
Colţurile gurii mi se ridică.
— Gânduri rele?
— Gânduri murdare, se corectează el.
Zâmbesc şi mai larg. Fie c-o spune pentru că e adevărat, fie pentru că vrea să-mi distragă atenţia, sau din ambele motive, în orice caz funcţionează. Mă aplec, lăsându-mi părul să formeze o perdea în jurul feţelor noastre, şi-mi lipesc buzele de ale lui. El îşi trece uşor limba peste buza mea de jos, cerându-şi în tăcere permisiunea să intre. Îmi întredeschid buzele, iar el profită din plin, dând adâncime sărutului.
— N-ar trebui să facem asta, şoptesc desprinzându-mă de gura lui. Tu eşti rănit.
Se trage înapoi rânjind.
— Atunci fă-mă să mă simt mai bine.
— E o provocare?
Râde când îmi apropii din nou buzele de ale lui. De data asta, limba mea îl chinuie *pe el,* devorându-i gura până

când uită cum să respire. Şi mâna mi se mişcă din nou, alunecând în jos de la piept spre brâu. Mi-o strecor sub boxerii lui, pentru a găsi dovada „binelui” pe care îl simte – e fierbinte şi tare, şi groasă.

Când se arcuieşte jos din pat cu un geamăt, privesc imediat în sus.

— Eşti bine?

— Să nu îndrăzneşti să te opreşti, murmură.

— Unde te doare? îl întreb precaută.

Îmi place să-l văd aşa pe Reed – absolut dezarmat, în mâinile mele.

— Peste tot. Serios, sunt rănit peste tot. În mod special aici, spune el şi-şi atinge mădularul. Am nevoie s-o săruţi şi s-o faci să se simtă mai bine.

— Vrei să sărut *asta*? întreb, prefăcându-mă jignită.

— O, da. Vreau s-o iei pe toată, cu gura deschisă, multe săruturi cu limba chiar *aici*... numai dacă nu vrei.

Nesiguranţa răzbate din ultimele cuvinte.

Îmi ascund un zâmbet şi mă las mai jos până când îngenunchez între picioarele lui.

Mâinile lui nerăbdătoare trag în jos pantalonii scurţi, până când e expus în întregime. Îşi trece o mână la spate şi mă priveşte cu o expresie de aşteptare şi speranţă.

— Bietul micuţ, şoptesc, coborând cu vârful unui deget pe dosul mâinii lui.

Îmi aplec brusc capul, iar el se-ntinde imediat să-mi dea părul la o parte de pe faţă. În clipa în care gura mea îl cuprinde, şuieră de plăcere.

— Oh, la naiba, da.

Tonul lui e unul chinuit şi orice durere simte acum mi se datorează mie. E un sentiment încântător şi intens. Mâinile lui tremurânde îşi găsesc din nou calea spre părul meu.

— Iubito... Ella... spune el gâtuit, iar apoi nu mai scoate niciun cuvânt, doar sunete disparate.

Gemete răguşite, oftaturi aspre şi rugăminţi amestecate. Mă trage de păr îndeajuns de tare, încât să-i dau drumul pentru a privi în sus, la faţa lui acum înnebunită de dorinţă... şi poate chiar de dragoste.

Mă cobor din nou, luându-l cât mai mult posibil în gură. E mare şi tare, dar greutatea lui pe limba mea şi pe buzele mele e mai excitantă decât credeam vreodată c-ar fi posibil. Sub mine, pot simţi disperarea şi dorinţa lui. Mă cuprinde un sentiment ameţitor de putere. Dacă m-aş opri acum, probabil că l-aş putea face pe Reed să-mi promită orice.

Dar nu vreau nimic. Îl vreau doar pe el. Şi ştiind cât de mult mă vrea şi el, mă face să fiu nebuneşte de fierbinte. Folosindu-mi mâinile şi limba, şi buzele, îl aduc aproape de limită.

— Stai... o să termin, geme şi mă prinde fără putere de păr.

Buzele mi se curbează în jurul lui. Şi eu îl vreau. Vreau să-şi piardă controlul. Îmi dublez eforturile, sugând şi lingând până când trupul lui mare se încordează, iar apoi explodează.

Când corpul i se relaxează în sfârşit, mă trage în sus lângă el.

— Reed? şoptesc.

— Da? spune el şi vocea îi sună ca nisipul.

— Eu, ăă, te iubesc.

— Şi eu... te iubesc.

Îşi îngroapă faţa la gâtul meu.

— Habar n-ai cât de mult. Eu... şopteşte tandru. Ştii că aş face orice pentru tine, nu? Absolut orice ca să fii în siguranţă.

Simt o căldură în stomac.

— Chiar aşa?

— Orice, repetă el cu asprime, iar apoi mă sărută până când rămânem amândoi din nou fără aer.

Capitolul 34

Ecranul telefonului meu îmi spune că e ora două dimineaţa, dar nicio alarmă nu porneşte, cel puţin nu în camera mea. Dar se aude un sunet de ţârâit continuu undeva în casă. Arunc o privire în jur pentru a vedea dacă Reed e treaz, dar el e tolănit pe două treimi de saltea, surd la orice se-ntâmplă.

Îmi trag pătura peste cap şi-mi închid din nou ochii, dar sunetul nu încetează. Nu doar asta, dar acum se aude zgomot de paşi alergând pe coridor, urmat de o bătaie puternică într-o uşă.

Reed se ridică, cu părul lui negru răvăşit şi cu o expresie buimacă.

— Ce naiba...

O voce furioasă se aude din hol.

— Aşteaptă o clipă, ce mama naibii.

Pare să fie Callum, dar e greu să-ţi dai seama ce spune.

— Ţi-am spus c-o să-l chem.

Ah, rahat. Reed şi cu mine sărim din pat. Callum ştie despre noi, asta e una, dar n-ar fi încântat să ne găsească dormind în acelaşi pat. Am jeanşii pe jumătate puşi, iar Reed trage de tricoul său, când zgomotul încetează în faţa uşii mele.

Rămânem amândoi înmărmuriţi la auzul strigătului indignat al lui Callum.

— Aia-i camera pupilei mele de şaptesprezece ani şi nu intraţi acolo până când nu e îmbrăcată decent!

Nu intraţi acolo?

— Cine-i acolo? şoptesc către Reed.

Mă priveşte cu ochii mari şi plini de confuzie.

— Ella, se răsteşte Callum din hol, avem musafiri. Vreau să te-mbraci şi să vii jos cât mai rapid posibil.

Îmi dreg glasul.

— Da, în regulă. Cobor imediat.

Mă ruşinez când îmi dau seama că vocea mea vine din camera lui Reed.

Callum ezită, iar apoi spune:

— Trezeşte-l pe Reed şi adu-l cu tine.

Ciudat. Îmi trag în mare grabă jeanşii pe mine şi iau un pulover din dulap. Reed nu se grăbeşte.

— Iubito, o să fie bine. Încă eşti virgină. Îi voi spune asta tatei.

Îi pun palma peste gură.

— Dumnezeule. N-o să-i spui. N-o să vorbim despre asta cu Callum. Niciodată.

Reed îşi dă ochii peste cap, în timp ce-mi îndepărtează mâna de pe faţa lui.

— Nu-ţi face griji. N-o să facă altceva decât să strige la noi.

— De ce ne trezeşte la miezul nopţii ca s-o facă? întreb.

— E mai dramatic aşa. Aşa poate să facă mare caz despre cum trebuie să avem grijă şi rahaturi de astea.

Tresare când îl trag după mine spre uşă.

Îi dau imediat drumul mâinii.

— Te doare rana?

Îşi răsuceşte încet braţul, verificând rana.

— Mă necăjeşte doar. Voi fi ca nou în câteva zile, nu-ţi face griji.

Acum e rândul meu să-i arunc o privire dezgustată.

— Nici măcar nu mă gândeam la asta. Tu chiar ai făcut ceva cât noi am fost la cină, nu-i aşa?

Ridică uşor din umeri.

— Nimic important. Ţi-am spus, am tras de vreo două copci, dar nu e mare lucru.

Callum ne întâmpină pe palierul care desparte aripa lui de a noastră înainte ca scările să coboare spre sala principală. Poartă o pereche de pantaloni de trening şi o cămaşă albă descheiată la nasturi.

— Tată, spune Reed precaut. Care-i faza?

Privirea sălbatică a tatălui său ne fixează.

— Unde ai fost în seara asta? spune cu răsuflarea întretăiată. Nu, nu-mi spune. Cu cât ştiu mai puţine în clipa asta, cu atât mai bine.

Reed face un pas înainte.

— Ce dracu' se întâmplă?

Callum îşi trece mâinile prin păr.

— Poliţia e aici. Vor să vorbească cu tine despre unde te-ai aflat în seara asta. Să nu spui nimic până când Grier nu ajunge aici.

Îl recunosc pe Grier ca fiind unul dintre numele inscripţionate pe uşa aurie de la biroul de avocatură unde a fost citit testamentul lui Steve.

— E vorba de Daniel? L-au prins pe tipul cu hanorac? izbucnesc eu.

Tăcere. Cea mai lungă tăcere imaginabilă, lăsându-mi destul timp pentru a-mi face cele mai îngrozitoare scenarii. Dar niciunul dintre ele nu se apropie de panica pe care o simt când îl aud pe Callum că răspunde în cele din urmă.

— Brooke e moartă...

Poftim?

— Iar Reed e unul din suspecţi, rosteşte el printre dinţi.

Ochii îi sunt aţintiţi pe faţa lui Reed, care a devenit complet palid.

Dumnezeule.

Din instinct, privirea mea cade pe abdomenul lui Reed, unde bandajul lui probabil că se umple de sânge în tot timpul ăsta. Apoi mă uit din nou la Callum, gura mi se deschide şi mi se închide şi mi se deschide şi mi se închide.

„Cum s-a întâmplat asta?”

„M-am mişcat puţin... Nu e mare lucru.”

În clipa în care ideea prinde contur, îmi vine să-mi dau o palmă pentru că am putut măcar să mă gândesc la asta. Nu. În niciun caz. Indiferent cât de mult ar fi urât-o, Reed niciodată nu ar fi... niciodată nu ar fi...

Ar fi făcut-o?

Ştii că aş face orice pentru tine... Absolut orice ca să fii în siguranţă.

— Domnule Royal, se aude o voce de la baza scărilor.

Un bărbat obosit, într-un costum şifonat, pune o pană pe balustradă şi un picior pe prima treaptă.

— Mandatul a fost semnat. Fiul dumneavoastră va trebui să vină cu noi.

— Cine a semnat rahatul ăla? cere Callum să afle în timp ce coboară în fugă scările.

Bărbatul ridică o foaie de hârtie.

— Judecătorul Delacorte.

Când Callum îi smulge hârtia din mână, bărbatul urcă scările urmat de doi ofiţeri de poliţie pe care nu-i observasem până acum. Unul dintre ei îl apucă pe Reed, care tace, şi-l răsuceşte, împingându-l în balustradă.

— Nu e nevoie de asta. Callum aleargă înapoi pe scări. Va merge cu voi de bunăvoie.

— Scuze, domnule Royal. Procedura standard, explică bărbatul, dar pare teribil de mândru de asta.

— Să nu spui un cuvânt, îşi instruieşte Callum fiul. Nici măcar unul.

Ochii lui Reed ard în timp ce se uită fix la mine.

Te iubesc.

Şi eu te iubesc.

Voi face orice.

Trebuie să găsim o cale să scăpăm de ea.

Vrea s-o ştergem pe Brooke din vieţile noastre.

Te iubesc.

— Te iubesc, şoptesc, în timp ce ofiţerul îl trage după el.

O expresie groaznică îi străbate faţa, dar nu scoate un cuvânt – şi nu ştiu dacă e pentru că se teme să spună ceva sau pentru că urmează ordinele tatălui său.

Încep să tremur din tot corpul. Callum îşi trece un braţ în jurul meu.

— Du-te sus, încalţă-te şi o să te duc la secţia de poliţie.

— Băieţii, spun cu o voce vlăguită. Ar trebui să-i luăm şi pe ei.

Văd că e pe cale să spună nu, dar e alegerea greşită.

— Trebuie să îi arătăm lui Reed că îl susţinem ca o familie. Ei ar vrea să vină.

Callum dă din cap în cele din urmă.

— Adu-i.

Mă întorc şi alerg pe coridor, bătând la uşa lui Easton şi apoi la cea a gemenilor.

— Treziţi-vă, băieţi! strig. Treziţi-vă.

Soneria de la intrare se aude din nou. Alerg înapoi, gândindu-mă din cine ştie ce motiv că e Reed şi că o să-mi spună că totul e o glumă nesărată. O surpriză prostească. O păcăleală timpurie de întâi aprilie.

Callum ajunge primul la uşă, deschizând-o cu o smucitură, dintr-o mişcare rapidă. Păşeşte înainte, doar pentru a rămâne înmărmurit o secundă mai târziu. Se opreşte atât de brusc, încât mă lovesc de spatele lui încremenit brusc.

— O, Dumnezeule, spune în şoaptă.

Habar n-am de ce s-a oprit. Nu pot vedea dincolo de umerii lui laţi.

În timp ce Callum stă acolo ca o statuie, trag cu ochiul pe lângă corpul lui mare şi clipesc speriată.

La baza scărilor de marmură se află un bărbat. Părul blond şi slinos îi atârnă pe umeri. O barbă mare îi înghite faţa aproape în întregime. Pantalonii lui kaki şi tricoul polo par să atârne pe corpul lui deşirat, ca şi cum i-ar fi mai mari cu două numere.

Îmi pare ciudat de cunoscut, dar sunt destul de sigură că nu l-am mai văzut niciodată.

Îi întâlnesc privirea. Are ochii albaştri-deschis, încadraţi de gene blonde-închis.

Inima începe să-mi bată mai repede, pentru că acum mă analizez pe mine însămi. Cred *chiar* că îl cunosc. Cred că e...

— *Steve?* exclamă Callum.

Mulţumiri

Ca întotdeauna, nu aş fi putut scrie sau duce la bun sfârşit acest proiect fără ajutorul unor oameni extraordinari:

Primilor cititori: Margo, Jessica Clare, Meljean Brook, Natasha Leskiw şi Michelle Kannan, care ne-au oferit sfaturi nepreţuite, ne-au încurajat să ne testăm limitele şi au citit cartea de două ori!

Editorului nostru, Nina, care munceşte neîntrerupt pentru noi şi face totul să pară uşor.

Lui Meljean Brook, pentru conceptul extraordinar de copertă.

Lui Nic şi Tash, pentru toată munca lor în spatele culiselor.

Prietenilor autori Jo, Kylie, Meghan, Rachel, Sam, Vi şi mulţi altora, pentru sprijinul şi entuziasmul lor faţă de seria Royal.

Tuturor bloggerilor şi criticilor literari, care continuă să sprijine această serie şi să dea vestea mai departe.

Nu în ultimul rând, am fost profund impresionaţi de cititorii care s-au îndrăgostit de *Prinţesa de hârtie* şi au împărtăşit lor şi altora, mai departe. *Fan art*-ul a fost incredibil. Cititorii au compilat liste şi şi-au făcut timp să scrie recenzii. Membrii *Palatului Royal* de pe Facebook ne asigură divertismentul zilnic. Voi sunteţi cei care daţi viaţă acestei serii şi nu vă putem fi îndeajuns de recunoscători!